

КЛАЙВ КЪСЛЪР

И ГРАНТ БЛЕКУД

ИЗГУБЕНАТА ИМПЕРИЯ

Приключенията на семейство Фарго

**КЛАЙВ КЪСЛЪР, ГРАНТ
БЛЕКУУД
ИЗГУБЕНАТА ИМПЕРИЯ**

Превод: Ирина Манушева

chitanka.info

БЛАГОДАРНОСТИ

Благодаря на хората, без които тази книга нямаше да бъде това, което е:

На Сам Крагхед от Музея на Конфедерацията, чиито проницателни мисли се оказаха наистина безценни; на Джон Койвула и Тим Томас за прозорливостта в областта на гемологията и геологията; на Рич Хартни за помощта при аварийното кацане; на Дъг Лайл и К. Дж. Лионс за отзивчивостта им към медицинските ни въпроси; на Джеф Ъруин и Питър Белууд за готовността им да отговорят на спекулативните ни антропологични питання; на Тим Рауфс и Сандра Ноубъл за познанията им по мезоамериканска история; на Юрген Тайс за помощта му по отношение на Занзибар и Танзания; на Том Чафин, авторът на „Море от сивота“ за мозъчната атака „какво можеше да бъде“; на Виктория Лизи за неуморната писалка; на Нийл, Питър, Том, Сара и Пам за търпението, издръжливостта и благата помощ; на Кид и съпругата му за приятелството и подкрепата; и накрая, на Стийв Бери: ти наистина си голяма работа, приятелю.

ПРОЛОГ

Лондон, Англия, 1864 г.

Мъжът на име Джотун крачеше устремено в предутринната мъгла, с вдигната яка на мантото и хлабав шал около врата и устата. Виждаше се дъхът пред лицето му.

Внезапно спря и се послуша. Стъпки ли бяха това? Обърна се наляво, после надясно. Някъде пред себе си чу приглушено изтропване. Обувка по паважа. Със забележителна за едрия си ръст лекота, той отстъпи назад и се скри в тъмнината между колоните на сводестия вход. Стисна в юмрук дръжката на оловно-кожената палка в джоба си. Страничните улички и задните алеи в Тилбъри не бяха сигурно място, най-малкото между залез и изгрев-слънце.

— Проклет град — измърмори Джотун, — тъмен, влажен, студен. Бог да ми е на помощ.

Липсваше му жената, лисваше му родината. Но тук беше нужен или поне така бяха казали настоящите му господари. Вярваше на преценката им, разбира се, но имаше моменти, в които с радост би заменил с бойно поле сегашната си служба. Поне щеше да познава врага и да знае какво се очаква от него: да убива или да бъде убит. Просто и ясно. От друга страна, въпреки разстоянието, жена му много повече предпочиташе това му назначение в сравнение с предишните. „По-добре далеч и жив, отколкото близо и мъртъв“, му бе казала, когато се получи заповедта.

Джотун изчака още няколко минути, но не чу нищо повече. Погледна часовника си: три и половина. След час улиците щяха да се оживят. Ако плячката му, ако възнамеряваше да избяга, щеше да го стори преди това.

Излезе отново на улицата и продължи на север, докато откри „Малта Роуд“, после свърна на юг към доковете. В далечината шамандура подрънкваше самотно, а от Темза се носеше смрад. Отпред, в мъглата, на югоизточния ъгъл на „Док Роуд“ самотна фигура пушеше цигара. Безшумно като котка, Джотун пресече улицата и закричи

напред, за да види по-добре ъгъла. Мъжът наистина беше сам. Джотун се скри в началото на една алея и подсвирна тихо, веднъж. Мъжът се обърна. Джотун запали клечка кибрит с нокътя на палеца си, остави я да погори и я изгаси между палец и показалец. Мъжът отиде при него.

— Добро утро, сър.

— Спорно твърдение, Фанси.

— Добро е, сър, наистина. — Фанси огледа улицата в двете посоки.

— Нервен ли си?

— Кой, аз? Че защо да съм? Дребен човечец като мен да се разхожда в тъмни доби по тия улички. Какво да не му е наред?

— Да чуем тогава.

— Там е, сър. Вързан на кея, както в последните четири дни. Въжетата обаче са разделени. Побъбрих си с едно другарче, дете върши туй-онуй на доковете. Приказва се, че ще тръгва нагоре по реката.

— Накъде?

— Милуолските докове.

— Милуолските докове не са довършени, Фанси. Защо ме лъжеш?

— Не, сър, така чух. Милуол. По-късно тази сутрин.

— Вече имам човек там, Фанси. Казва, че ще са затворени поне още седмица.

— Съжалявам, сър.

Джотун чу зад гърба си характерно протъркване на кожа върху тухла и веднага разбра, че Фанси съжалява за нещо съвсем друго. Донякъде се утеши с това, че малката невестулка вероятно не го е предала от злоба, а от алчност.

— Хайде, Фанси, да те няма... Махни се далеч. Вън от Лондон. Ако те видя отново, ще ти разпоря корема и ще те нахраня със собствената ти карантия.

— Няма да ме видите отново, сър.

— За свое добро се постарай.

— Отново, извинявайте. Винаги съм харесвал...

— Още една дума и ще ти е последната. Изчезвай.

Фанси побърза да се отдалечи и изчезна в мъглата.

Джотун бързо премисли възможностите си. Фанси го излъга за Милуол, значи го е излъгал и за кораба — щеше да отпътува не нагоре, а надолу по реката. Не можеше да го позволи. Въпросът сега бе кое е по-умно: да избяга ли от мъжете, които го дебнеха, или да се бие? Избягаше ли, щяха да го погнат, а най-малко му трябваше шумотевица толкова близо до доковете. Екипажът сигурно вече беше нащрек, а трябваше да ги спипа спокойни и неподготвени.

Джотун се обърна към алеята.

Бяха трима: един малко по-нисък от него и двама много по-дребни, но всички — широкоплещести и безврати. Улични бабаити, главорези. На малко по-добра светлина със сигурност щеше да види беззъби усти, белези и зли очички.

— Добро утро, господа. С какво да ви бъда полезен?

— Не го прави по-трудно, отколкото трябва — рече по-едрият.

— Ножове, пестници или и двете? — попита Джотун.

— К'во?

— Все едно. Вие избирате, така или иначе. Хайде, да започваме.

Извади ръце от джобовете.

Едрият му се нахвърли. Джотун го видя да замахва с нож от хълбока — добре премерен удар, с който да разкъса феморалната артерия или да го намушка ниско в корема. Джотун беше само с пет сантиметра по-висок, ала с ръце достигаше с поне десет сантиметра по-далеч и използва преимуществото си, като започна ъперкът. В последния момент пусна палката, завързана за китката му, да се изстреля напред. Обвитата в кожа оловна глава уцели онзи право в брадичката. Главата му се отметна назад, той залитна към партньорите си и падна тежко на земята. Ножът издрънча на паветата. Джотун направи широка крачка напред, вдигна високо коляно и стовари пета върху глезена на нападателя си, натрошавайки костта. Мъжът закрещя.

Другите двама се поколебаха, но само за миг. Често в такива ситуации, когато водачът е повален, глутницата се разпръсква, но тези тук бяха свикнали с уличния бой.

Този отдясно заобиколи падналия си другар, свали рамо и се завтече напред като бик. Това, естествено, беше уловка. В едната си ръка бе скрил нож; хванеше ли го Джотун, щеше да замахне с острието. Джотун бързо отстъпи назад с левия си крак, сви го и скочи, като изпъна десния.

Уцели мъжа точно в лицето — влажно изхрущяха кости. Онзи падна на колене, поолюля се и заби лице в паважа.

Последният пак се разколеба и Джотун видя каквото чакаше: беше настъпил повратният момент, когато човек разбира, че ще умре, ако не вземе вярното решение.

— Тези двамата са живи — рече Джотун, — но ако не се обърнеш и не изчезнеш на мига, теб ще те убия.

Вдигнал ножа пред себе си, мъжът не помръдна.

— Стига бе, синко, плащат ли ти достатъчно за това?

Мъжът свали ножа. Преглътна с усилие, тръсна глава веднъж, обърна се и избяга.

Джотун — също. Бясно затърча по улицата, право към „Док Роуд“, после през ред жив плет и прекоси „Сейнт Андрюс“. Намери пряк път до два склада. Мина между тях, прескочи оградата, падна нескопосано, но се претърколи, стана и продължи, докато затропа по дърво. Доковете. Огледа се наляво, после надясно — само мъгла.

Накъде?

Обърна се, видя номера на сградата над главата си, после се завъртя на пети и изтича петдесетина метра на юг. Вдясно се плискаше вода. Сви натам. Изпречи му се тъмен силует. Помъчи се да спре, ала се блъсна в купчина сандъци, залитна настрани, но си върна равновесието. Скочи върху най-ниския сандък, подскочи към погорния. Шест метра по-долу едва се виждаше водата. Погледна нагоре по реката, после надолу.

На двадесетина метра, зад един двукрил прозорец мъждукаше жълта светлина, а над нея, зад перилата на палубата — кабината на щурвала.

— По дяволите! — изруга той. — Да го вземат всички дяволи!
Корабът бавно се сля с мъглата и накрая изчезна.

ГЛАВА 1

Остров Чумбе, Занзибар, Танзания

Акулите се стрелкаха в периферното зрение на Сам и Реми Фарго, източени сиви силуети, от които двамата зърваха само перки с формата на ножове и махнали за миг опашки, преди да се скрият зад вихрушката пясък по дъното. Както обикновено, Реми не можеше да подмине възможността да снима и както обикновено накара Сам да застане отпред за мащаб, докато фокусира високоскоростния си подводен апарат върху лакомите хищници. Сам от своя страна се притесняваше не толкова от акулите, колкото от бездната зад гърба си, където пясъчното дъно стръмно се спускаше на петдесет метра в тъмните дълбини на Занзибарския канал.

Реми дръпна фотоапарата от лицето си, присви усмихнато очи зад маската и вдигна палец. Сам признателно заплува към нея. Заедно коленичиха в пясъка и загледаха представлението. Беше юли месец, а близо до танзанийския бряг това означаваше мусон — знак, че от югоизток се спуска Източноафриканското крайбрежно течение, докато стигне до южния нос на Занзибар, където се раздвояваше към сушата и към открито море. Това създаваше „хранителен канал“ за акулите в трийсеткилометровия канал между Занзибар и континента, тъй като малките рибки биваха изтласквани на север. Неустоим подвижен бюфет, както го наричаше Реми.

Сам и Реми гледаха да не излизат от Зоната на сигурност, която си бяха определили — петдесетметрова, кристалночиста водна ивица край остров Чумбе. Зад нея се намираше каналът. Човек трудно можеше да пропусне демаркационната линия: течението, което се движеше със скорост над шест възела, вдигаше завеса от пясък. Нея Сам и Реми бяха нарекли Мъртвата Зона — веднъж пристъпиш ли в силното течение без осигурително въже, гарантирано ти е еднопосочно пътуване нагоре по брега.

Въпреки опасността — или може би тъкмо заради нея, — ежегодното пътешествие до Занзибар беше сред любимите им. Освен

акули, тяхната плячка, силни течения и подводни пясъчни бури, продължаващи с месеци, Източноафриканското крайбрежно течение предлагаше и съкровища: макар и най-често безстойности отломки, ценни само с това, че гъделичкаха любопитството им, но на Сам и Реми това им стигаше. Векове наред кораби бяха сновали по източния бряг на Африка, от Момбаса до Дар ес Салаам, много от тях натоварени със злато, скъпоценни камъни и слонова кост за градовете на колониалните империи. Безброй съдове, потънали в и около Занзибарския канал, бяха разпилели товара си по дъното, а той само чакаше подходящото течение да го изрови или премести в обсега на любопитни гмуркачи като двамата Фарго. През годините бяха откривали златни и сребърни монети, от древноримски до испански, китайска керамика, нефрит от Шри Ланка, сребърни накити и прибори... Бяха намирали всякакви неща — от изумителни до най-обикновени. Този път засега бяха попаднали само на един позабележителен предмет: ромбоидна златна монета, така обрасла с разкообразни, че не можеха да различат никакви детайли.

Сам и Реми погледаха акулите още няколко минути, после си кимнаха и заплуваха на юг по дъното, като от време на време поспираха да разровят пясъка с хилки за тенис на маса с надеждата бучката, привлякла вниманието им, да се окаже скрито парче история.

Остров Чумбе, дълъг приблизително девет километра и три километра широк, има формата на дамски ботуш, чиито пръсти сочат към канала, а острият ток — към самия Занзибар. Непосредствено над „глезна“ има пролука в пясъчните наноси — провлак, който води към лагуната, образувана от тока.

След петнайсетина минути лазене, двамата стигнаха дотам и се насочиха на запад, докато стигнаха на десетина метра от брега, после свиха отново на север и подновиха търсенето. Сега бяха по-бдителни. На това място от пясъчната ивица основният канал се приближаваше застрашително към брега, с което Зоната на сигурност се стесняваше до петнайсет метра. Реми плуваше към брега, на около метър-два от Сам, като и двамата често се поглеждаха, за да се уверят, че другият не се е понесъл към бездната.

С периферното си зрение Сам зърна мимолетен проблясък на злато отдясно. Спря, коленичи на пясъка и почука с ножа си по кислородната бутилка, за да привлече вниманието на Реми. Тя също

спря, обърна се и заплува към него. Сам ѝ посочи мястото и тя кимна. Той я поведе към пясъчната ивица.

Пясъчната стена, висока над три метра, бележеше своеобразна пропаст, в която дълбочината на водата от метър и нещо рязко нарастваше на шест. Спряха и се огледаха.

Реми сви рамене: „Накъде?“

Сам също вдигна рамене и продължи да оглежда пясъчния насип. Ето там. Отново видя проблясъка, на няколко метра вдясно. Заплуваха към него, но се спряха. Тук Мъртвата зона беше още по-близо, на няма и три метра зад гърбовете им. Дори оттук усещаха течението, като водовъртеж, който се опитва да ги увлече в дълбините.

На височината на кръста, от пясъчната стена стърчеше нещо като петнайсетина сантиметров обръч на бъчва. Макар потъмнял и обрасъл, на няколко места течението го беше измило и се виждаше лъскавият метал.

Сам протегна ръка и разчисти наоколо. Откриха се двацет, после двацет и пет сантиметра от обръча.

Сам продължи да разчиства нагоре с надеждата да открие част от дървото, ако не се е разпаднало от годините.

Изведнъж спря. Погледна към Реми и видя ококорените ѝ зад маската очи. Над обръча се показва не дърво, а извита метална плоскост, патинирана в зелено. Сам падна на колене и запълзя напред, докато гърдите му почти опряха в наноса. Изви глава нагоре и започна да разчиства пясъка под обръча. След трийсетина секунди се отвори кухня. Сам пхна ръка в нея и опипа вътрешността с разперени пръсти.

После издърпа ръка и заотстъпва, докато се върна при Реми. Тя го погледна очаквателно. Той кимна в отговор. Нямаше съмнение: това не беше бъчва, а корабна камбана.

— Е, това беше неочаквано — каза Реми след няколко минути, на повърхността.

— Дума да няма — съгласи се Сам, след като извади мундщука от устата си. Най-големият артефакт, който бяха намирали до момента, беше сребърен съд от торпилиран американски търговски кораб от Втората световна война.

Тя изу плавниците си и ги метна на задната палуба на корабчето, което бяха наели — моторницата „Андреял Жубер-Нивел“, седем метра и половина дълга, с лакирано тиково дърво и ретро илюминатори. Качи се по стълбичката и Сам я последва. Когато свалиха и останалата част от екипировката си и я прибраха в кабината, Реми изрови две шишета с вода от хладилната чанта и подхвърли едното на Сам. Изтегнаха се на шезлонгите.

— Откога е там според теб? — попита Реми.

— Трудно е да се каже. Металът бързо се покрива с патина. Трябва да видим колко е обрасла навсякъде. На пипане вътрешността ми се стори относително непокътната.

— А езикът?

— Не го усетих.

— Май е време да решим.

— Определено.

Не само че танзанийското правителство имаше някои необичайни закони по отношение на ваденето на предмети от дъното, но и остров Чумбе беше официално обявен за коралов парк и голяма част от него бе разделена на „Неприкосновени рифови масиви“ и „Затворен горски резерват“. Преди да предприемат каквото и да било, Сам и Реми трябваше да разберат дали камбаната официално попадеше в някоя от тези защитени зони. Ако с това нямаше проблеми, можеха с чиста съвест да преминат към следващата стъпка: да определят произхода на камбаната, преди да уведомят местните власти за присъствието ѝ. Вървяха по тънко въже. Ако успееха, можеше да се окажат със значима историческа находка, но можеше и да им я отмъкнат или още по-зле, да предявят обвинения срещу тях. По закон можеха да вземат всеки създаден от човешки ръце предмет, който „не изисква специални методи за откопаване“. За дреболии като ромбоидната монета на Реми нямаше проблем, но корабната камбана беше нещо съвсем друго.

Нищо от това не беше новост за семейство Фарго. Заедно и поотделно, лично и професионално бяха търсили съкровища, артефакти и скрити късове от историята през голяма част от съзнателния си живот.

Следвайки стъпките на баща си, Реми беше учила в Бостънския колеж, където беше защитила магистърска степен по антропология и

история със специализация върху древните търговски пътища.

Бащата на Сам, починал няколко години по-рано, беше един от водещите инженери в космическите програми на НАСА, а майка му, изключително жизнена жена, караше чартърно корабче за водолази до днес.

Сам беше завършил инженерство в Калифорнийския технологичен институт, като не бе пропуснал междуременно да спечели няколко трофея по лакрос и футбол.

През последните му месеци в института с него се свърза човек, който по-късно се оказа от Агенцията за изследователски проекти, свързани с отбраната (АИПСО). Примамливата възможност да се отдаде на чисто инженерство, съчетано със служба за страната, улесни избора на Сам.

След седем години в Агенцията, Сам се върна в Калифорния. Две седмици по-късно срещна Реми в „Лайтхаус“, джаз клуб на Хермоза Бийч. Сам беше влязъл в клуба за една студена бира, а Реми тъкмо празнуваше успешната си експедиция, в която бе проучила слухове за потънал испански кораб близо до залива Абалон.

Макар да не бяха склонни да нарекат първата си среща „любов от пръв поглед“, и двамата бяха съгласни, че нещата са били „доста ясни още след първия час“. Шест месеца по-късно се ожениха на същото място, с малка церемония в „Лайтхаус“.

Насърчен от Реми, Сам се гмурна с главата надолу в свой собствен бизнес и след година направи удар с изобретяването на аргоновия лазерен скенер, който можеше от разстояние да открива и идентифицира метални смеси и сплави от злато и сребро до платина и паладий. Търсачи на съкровища, университети, големи компании и минни предприемачи се надпреварваха да лицензират творението на Сам и след две години „Фарго Груп“ вече отбелязваше годишни приходи от три милиона долара. След четири започнаха да ги търсят корпорациите с дълбоките джобове. Сам и Реми приеха най-високата оферта, продадоха компанията за достатъчно пари, за да се осигурят до края на живота си, и се отдадоха на истинската си страст: търсенето на съкровища.

За Сам и Реми въпросът не беше в парите, а в приключението и удовлетворението да гледат как процъфтява фондация „Фарго“. Фондацията, която разпределяше даренията си между каузи за деца в

неравностойно положение или жертви на насилие, защита на животните и опазване на околната среда, се развиваше скокообразно през последното десетилетие, дарявайки почти двадесет милиона долара на различни организации в последната една година. Солидна част от тях идваха лично от Сам и Реми, а останалите — от частни дарения. За добро или лошо, заниманията им привличаха вниманието на медиите, а то на свой ред водеше богати и уважавани дарители.

Въпросът пред тях в момента бе дали можеха да превърнат и тази камбана в средства за филантропските си каузи или просто в интересна историческа находка. Не че имаше значение, разбира се. Преследването на скритата история само по себе си им носеше радост. И в двата случая знаеха откъде да започнат.

— Време е да се обадим на Селма — каза Реми.

— Време е да се обадим на Селма — съгласи се Сам.

Час по-късно вече бяха в наетото бунгало в Кендва бийч, на северния нос на Занзибар. Реми приготвяше прясна плодова салата и студен чай, прошуто и моцарела, а Сам набра номера на Селма. Малкият вентилатор на тавана раздвижваше въздуха, а от френския прозорец хладен бриз полюшваше тензухените завеси.

Макар в Сан Диего да беше четири през нощта, Селма Уондраш вдигна още на първото позвъняване. Сам и Реми не се изненадаха, защото се бяха убедили, че Селма спи само по четири часа на нощ, с изключение на неделите, когато спеше по пет.

— Докато сте на почивка, ми звъните, само ако сте загазили или сте на път да загазите — чу се без предисловие гласът ѝ по високоговорителя.

— Не е вярно — отвърна Сам. — Миналата година ти се обадохме от Сейшелите...

— Защото група павиани бяха нападнали къщата ви на плажа, унищожили мебелите ви и избягали с всичко, а полицията беше решила, че сте крадци.

„Права е“, оформи с устни Реми от другата страна на барплота, а с върха на ножа си му подхвърли парченце ананас. Той го улови с уста и тя беззвучно му изръкопляска.

— Добре де, права си — примирено каза той в слушалката.

Селма Уондраш, унгарка по произход, която така и не се бе отървала напълно от акцента си, беше строгата, но тайничко милостлива шефка на тричленния научноизследователски екип на Сам и Реми, който стоеше зад фондация „Фарго“. Беше вдовица; катастрофа бе отнела съпруга ѝ — летец-изпитател — преди десет години.

След завършването на „Джорджтаун“ и след като получи американско гражданство, тя бе започнала работа в Отдела за специални колекции на Библиотеката на Конгреса, докато Сам и Реми не я отвлякоха. Освен като блестящ изследовател, Селма се беше доказала като превъзходен пътнически агент и гуру на логистиката, като осигуряваше с военна точност и ефикасност отиването и връщането им до и от всякакви дестинации. Селма се хранеше, пиеше и живееше с научноизследователската си работа: с упоритите загадки, които мъчно се поддаваха на разплитане, с легендите, в които едва-едва проблясваше зрънце истина.

— Е, какво е този път? — попита тя.

— Корабна камбана — обади се Реми.

Чу се шумолене на хартия: Селма вадеше нов бележник.

— Говорете.

— Западният бряг на остров Чумбе — каза Сам и издиктува координатите от джипиеса. — Трябва да провериш...

— Да, знам, границите на резерватите и природните убежища — прекъсна го Селма, докато дращеше с молива. — Ще накарам Уенди да погледне танзанийския закон за морските води. Друго?

— Монета. Ромбоидна, горе-долу с размерите на петдесет цента. Намерихме я на около сто и двайсет метра на север от камбаната... — Сам погледна към Реми и тя кимна утвърдително. — Ще се опитаме да я попочистим, но в момента нищо не се вижда.

— Разбрах. Друго?

— Няма друго. Това е. Опитай се да побързаш, Селма. Колкото по-скоро успеем да закачим камбаната, толкова по-добре. Наносите не изглеждаха стабилни.

— Ще ви се обадя — каза Селма и затвори.

ГЛАВА 2

Мексико Сити, Мексико

Куаутли Гарса, президентът на Обединените мексикански щати и лидер на партията Мешика Теночка, гледаше през високите до тавана прозорци към „Плаза де ла Конститусион“, където някога се бе издигал Великият храм. Сега не представляваше нищо повече от частично реставрирани руини — туристическа атракция за онези, които имаха желание да ахкат пред тъжните останки на великолепия ацтекски град Теночтитлан и огромния Календарен камък, три и половина метра в диаметър, тежащ двайсет тона.

— Подигравка — измърмори той, загледан в тълпите долу.

Подигравка, на която досега бе успял само бегло да се противопостави. Вярно, че от избирането му насам мексиканците научиха повече за наследството си и осъзнаха истинската история на страната си, в голяма степен заличена от испанския империализъм. Дори названието „Ацтекска партия“, с което много новинарски репортери представяха Мешика Теночка, беше обидно, сякаш намекваха за фалш.

Ернан Кортес и кръвожадните испански конквистадори бяха кръстили мексиканците „ацтеки“, изопачавайки името на легендарния дом на Мешика — Ацтлан. Необходима хитрост, при все това. Сега „ацтеки“ бе термин, който мексиканците не само разбираха, но и приемаха в народното си сърце. С времето Гарса щеше да ги образува.

На практика именно поривът на предзавоевателен национализъм бе изстрелял Гарса и Мешика Теночка във властта, но надеждите на Гарса цяло Мексико незабавно да прегърне историята си започваха да увяхват. Започваше да разбира, че бяха спечелили изборите отчасти заради некомпетентността и корупцията на предишната администрация, отчасти заради „ацтекската зрелищност“ от страна на Мешика Теночка, както се беше изразил един новинарски източник.

Зрелище?! Направо циркаджийство. Беше си абсурдно.

Нима още преди години Гарса не се бе отказал от испанското си християнско име, Фернандо, за да го смени с нахуатълско? Нима целият му кабинет не бе сторил същото? Нима не бе кръстил собствените си деца с нахуатълски имена? И нещо повече: литературата и образите на испанското нашествие постепенно биваха изместени от учебните програми, наименованията на улиците и площадите се сменяха с нахуатълски, в училищата се учеше нахуатъл, езикът на ацтеките, и истинската история на мексиканския народ, по няколко пъти годишно се отбелязваха религиозни празници и традиционни Мешика фестивали. Всички социологически проучвания обаче показваха, че хората продължават да ги възприемат като любопитни нововъведения — възможност да не отидат на работа, да се напият или да хулиганстват по улицата. Но дори при това положение същите проучвания сочеха, че с времето може да се установи истинска промяна. Гарса и Мешика Теночка имаха нужда от още един мандат, а за целта Гарса трябваше да заздравя позициите си, като спечели Сената, Камарата на депутатите и Върховния съд. В момента президентският мандат беше шест години. Не стигаше за това, което той беше намислил, за онова, от което Мексико се нуждаеше: пълно осъзнаване на историята, освободена от лъжите на завоевателите.

Гарса се дръпна от прозореца, отиде до бюрото си и натисна едно копче на дистанционното. Спуснаха се щори, приглушиха обедното слънце. На тавана в една ниша се разгоря светлина, която освети тъмночервения килим и масивните дървени мебели. Също като останалата част от живота на Гарса, кабинетът му отразяваше наследството от Мешика. На стените гоблени и картини изобразяваха ацтекската история. Един кодекс^[1], дълъг над три метра и половина, представяше подробности от създаването на Теночтитлан върху мочурлив остров в езерото Техкоко.

Другаде бе ацтекската богиня на Луната, Койолхауки, а на отсрещната стена, над камината, огромен гоблен изобразяваше съюза между Хуицитопochtли (Вълшебникът колибри) и Тескатлипока (Димящото огледало), бдящи над народа си. Над бюрото му беше закачена маслена картина на Чикомоцток, Мястото на Седемте пещери — легендарната прародина на нахуатълските народи.

Нито едно от тези неща обаче не бе причината да не може да мигне нощем. Истинският виновник бе артефактът в ъгъла на стаята.

Върху кристален пиедестал, в куб от едносантиметрово стъкло стоеше богът на ацтеките Кецалкоатъл, Пернатата змия. Разбира се, негови изображения се срещаха навсякъде — върху керамични съдове, гоблени, множество кодекси, но това тук беше уникално. Статуетка. Единствена по рода си. Десет сантиметра висока и петнайсет дълга, тя представляваше шедьовър, изработен от незнайни ръце преди хиляда години от парче почти прозрачен нефрит.

Гарса заобиколи бюрото си и седна на стола пред пиедестала.

Повърхността на Кецалкоатъл, осветена отгоре от вградената халогенова лампа, сякаш се въртеше, образувайки омагьосващи форми и езерца от цветове, които в миг се появяваха и изчезваха. Погледът на Гарса се плъзна по перата и люспите и се спря върху опашката: или по-точно там, където трябваше да бъде опашката. Вместо извитата традиционна змийска опашка, статуетката свършваше рязко с назъбен отвес, все едно е била отчупена от по-голям артефакт. Това беше теорията на учените на Гарса. Теория, която той бе положил много усилия да прикрие.

Тази статуетка на Кецалкоатъл, символ на Мешика Теночка, не беше цяла. Гарса знаеше какво липсва или, по-точно, знаеше, че липсващото парче няма друг аналог в пантеона на ацтеките. Тази мисъл го държеше буден по цели нощи. Като символ на движението Мешика Теночка от деня, в който Гарса я беше намерил, статуетката се беше превърнала във водещ призив на националистката вълна, запратила го във властта. Подложеха ли на съмнение достоверността й... Гарса потръпна при мисълта, че един изгубен военен кораб от деветнайсети век може да унищожи всичко, което бе изградил с такова усилие. И всичко това само заради малка дрънкулка или артефакт, открит от случаен водолаз, който на свой ред го показва на познат с интерес към историята, а той се допитва до експерт. Падащо домино, което унищожава наскоро възстановената национална гордост на един народ.

Интеркомът го изтръгна от самовглъбението. Той изключи халогеновата лампа и се върна на бюрото си.

— Да?

— Той е тук, господин президент.

— Поканете го да влезе — каза Гарса, обърна се и седна зад бюрото.

След секунда двойните врати се отвориха и вътре влезе Ицли Ривера. Висок над метър и осемдесет, но тежащ под седемдесет килограма, отдалеч Ривера изглеждаше невзрачен — крайно мършав, с тясно ъгловато лице и орлов нос, но когато се приближи, Гарса си припомни колко измамна е външността му. Това личеше и по коравия поглед в очите, изпъкналата брадичка, уверената му, целенасочена походка и дори в изпънатите мускули и сухожилия на голите му от лакътя надолу ръце. И без да го познава, прозорливият наблюдател би забелязал, че Ицли Ривера е човек, познал трудности. Гарса, разбира се, знаеше това.

Основният му помощник действително бе причинил доста трудности на мнозина клетници, засега повечето от тях — политически противници, които не споделяха вижданията на Гарса за Мексико. За щастие, човек по-лесно можеше да намери девственица в бардак, отколкото некорумпиран член на Сената или на Камарата на депутатите, а Ривера умееше да открива слабите места на хората и да забива ножа право там. Самият той искрено вярваше в идеите на Гарса и се беше отрекъл от испанското си име, Хектор, кръщавайки се Ицли, което на нахуатъл означаваше „обсидиан“. Подхожда му, помисли си Гарса.

Бивш майор в Групо Аеромовил де Фуерсас Еспесиалес, ГАФЕ — иначе казано, Военновъздушното подразделение на Специалните сили, и бивш секретар на Втора разузнавателна секция на Националната защита, Ривера беше напуснал армията, за да стане личен телохранител на Гарса. Президентът обаче бързо бе съзрял потенциала му и го беше назначил за директор на собственото си частно разузнаване и спецоперации.

— Добро утро, господин президент — сковано поздрави Ривера.

— Добро утро. Седни, седни. Нещо за пиене? — Ривера поклати глава и Гарса продължи. — На какво дължа това посещение?

Ривера взе дистанционното от бюрото, насочи го към петдесетинчовия течнокристален телевизор на стената и го включи. Гарса седна. След няколко секунди тишина, на екрана се появи мъж и жена на по трийсетина години, седнали, с океана зад себе си. Репортер извън кадър им задаваше въпроси. Макар Гарса да владееше

добре английски, техниците на Ривера бяха добавили субтитри на испански.

Интервюто беше кратко, не повече от три минути. Когато свърши, Гарса се обърна към Ривера:

— Пускаш ми това, защото...?

— Това са Сам и Реми Фарго.

— Трябва ли тези имена да ми говорят нещо?

— Спомняте ли си миналогодишната история за Изгубената изба на Наполеон... изгубените спартанци?

Гарса кимна:

— Да, да...

— Семейство Фарго стояха зад нея. Бива ги в тази работа.

Това вече привлече вниманието на Гарса. Той се наведе напред.

— Къде е направен този запис?

— В Занзибар. От кореспондент на Би Би Си. Разбира се, може да е съвпадение.

Гарса махна с ръка.

— Не вярвам в случайните съвпадения. Ти също, приятелю, иначе нямаше да ми го покажеш.

За първи път, откак бе влязъл, Ривера издаде нещо като емоция — тънка усмивка, макар очите му да останаха безстрастни.

— Прав сте.

— Как попадна на записа?

— След... разкритието... накарах техническия си екип да създаде специална програма, която да следи Интернет за ключови думи. В случая това са „Занзибар“, „Ганзания“, „Чумбе“, „потънал кораб“, „съкровище“. Последните две явно са специалността на семейство Фарго. В интервюто твърдят, че са там просто на почивка, но...

— Толкова скоро след случая с онази британка...

— Силви Радфорд.

Да, Радфорд, мислеше си Гарса. Добре че тази идиотка нямаше представа какво е намерила и беше решила, че е някаква дрънкулка. Разнасяше я из цял Занзибар и питаше хората какво може да е това. Жалко, че се наложи да я убият, но Ривера беше подходил с обичайната си предпазливост — заключението на полицията беше грабеж.

Това, което мис Радфорд всъщност беше намерила, бе съвсем тънка нишка, нужен ѝ бе внимателен и експертен поглед, за да не се скъса. Но семейство Фарго... Те като че ли знаеха всичко за разследването на случайни нишки. Умееха да разкриват нещо от нищо.

— Възможно ли е да е казала на някого какво е намерила? Подозирам, че Фарго имат собствена разузнавателна мрежа. Дали са надушили нещо? — попита Гарса, присвил очи срещу Ривера. — Кажете ми, Ицли, пропуснал ли си нещо?

Ривера дори не мигна от този поглед, разтреперил много министри и политически опоненти. Само сви рамене.

— Съмнявам се, но е възможно — отвърна той спокойно.

Гарса кимна. Въпреки тревожната възможност мис Радфорд да е споделила находката си с някого, фактът, че Ривера спокойно признава, че е възможно да е допуснал грешка, го радваше. Като президент Гарса беше обграден от подлизурковци и безгръбначни. Но имаше вяра на Ривера, че ще му представи истината неизопачена и ще поправи дори непоправимото. Никога не го бе подвеждал в нито едно от двете.

— Разбери — нареди той. — Замини за Занзибар и разбери какво са намислили Фарго.

— Ами ако не е съвпадение? С тях няма да можем да се справим така лесно, както с англичанката.

— Сигурен съм, че ще намериш начин — отвърна Гарса. — Ако нещо сме научили от историята, то е, че Занзибар може да бъде много опасно място.

[1] Вид ръкопис, състоящ се от съшити листа, често използван в Средновековието. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 3

Занзибар

След разговора със Селма, Сам и Реми подремнаха, после си взеха по един душ, преоблякоха се и слязоха със скутерите по крайбрежната алея до Стоун Таун и любимия си ресторант с танзанийска кухня „Екунду Кифару“, „Червеният носорог“ на суахили. Заведението с изглед към морето беше сгушено между старата сграда на митницата и Голямото дърво — гигантска стара смокиня, където всеки ден се събираха собственици на малки лодки и капитани на чартърни корабчета, предлагащи разходки до Затворническия остров или остров Баве.

За Сам и Реми Занзибар (или Унгуджа на суахили) беше възплъщение на някогашна Африка. През вековете островът е бил управляван от военни диктатори и султани, търговци на роби и пирати; бил е щаб на търговски компании и поле за действие на хиляди европейски мисионери, откриватели и ловци на едър дивеч. Сър Ричард Бъртън и Джон Ханинг Спийк го бяха използвали като база за експедициите си към извора на Нил; Нехри Мортън Станли бе започнал знаменитото издирване на Дейвид Ливингстън от лабиринта на Стоун Таун; а според легендата капитан Уилям Кид бе плавал из водите около Занзибар и като пират, и като ловец на пирати.

Сам и Реми откриха, че тук всяка уличка и двор крие история, а всяка сграда има загадка за разплитане. Никога не си тръгваха от Занзибар без десетки скъпи спомени.

Когато спряха на паркинга, слънцето бързо захождаше, обливайки морето в златни и алени отблясъци. Във въздуха се носеше ароматът на стриди на скара.

— Добре дошли отново, мистър и мисис Фарго — поздрави ги портиерът и махна на двама помощници с бели сака, които бързо се приближиха и преместиха скутерите.

— Добър вечер, Абаси — отвърна Сам, като стисна ръката му. Реми получи топла прегръдка. Бяха се запознали с Абаси Сабале още

при първото си посещение в Занзибар преди шест години и бързо се сприятелиха. При всяко идване вечеряха с него и семейството им поне веднъж. На лицето на Абаси винаги грееше усмивка.

— Как са Фараджа и децата? — поинтересува се Сам.

— Здрави и щастливи, благодаря. Ще дойдете на вечеря, докато сте тук?

— Не бихме го пропуснали за нищо на света — усмихнато рече Реми.

— Струва ми се, че вътре чакат — каза Абаси.

И наистина, от другата страна на вратата ги чакаше метр д'отелът, Елиму. Той също познаваше семейство Фарго от години.

— Радвам се да ви видя, радвам се да ви видя. Любимата ви маса с гледка към залива е готова.

— Благодаря — отвърна Сам.

Елиму ги поведе към една ъглова маса, осветена с червен газен фенер и заобиколена от двете страни от отворени прозорци, гледащи към водата. Под тях по улиците на Стоун таун започваха да светят лампи.

— Вино, нали? — попита Елиму. — Желаете ли меню?

— Имате ли още от онова пино ноар, „Шамони“?

— Да, реколти от 1998-а и 2000-та.

Сам погледна Реми и тя отговори:

— Още помня това от 1998-а.

— Както дамата желае, Елиму.

— Много добре, сър — рече той и изчезна.

— Красиво е — измърмори Реми, зареяла поглед в океана.

— О, да.

Тя се обърна към него, усмихна се и стисна ръката му.

— Слънцето малко те е хванало — отбеляза тя. По някаква причина Сам Фарго винаги изгаряше странно — днес се бяха зачервили само горната част на носа и връхчетата на ушите му. Утре щяха да бъдат бронзови. — Довечера ще те сърби.

— Отсега си ме сърби.

— Е, някакви предположения? — попита Реми, като разглеждаше ромбоидната монета.

Следобеда тя беше престояла първо в купа с десетпроцентов разтвор на азотна киселина, а след това в тайната формула на Сам от

бял оцет, сол и дестилирана вода, а накрая я изтъркаха с мека четка за зъби. Макар все още да имаше много петна, вече се различаваше женски профил и две думи: „Мария“ и „Реюнион“. Бяха предали тази информация на Селма, преди да излязат от бунгалото.

— Никакви — отвърна Сам. — Странна форма за монета.

— Може би от частен монетен двор?

— Възможно е. Ако е така, добра изработка. Хубави, добре изсечени ръбове, качествени детайли, солидна тежест...

Елиму се върна с декантираното вино, наля им по малко, изчака да кимнат одобрително и напълни чашите им. Това пино ноар беше южноафриканско — богато червено вино с нотки на карамфил, канела, индийско орехче и още нещо, което Сам не можеше да определи точно.

Реми отпи още веднъж и каза:

— Цикория.

В този момент телефонът на Сам иззвъня.

— Селма — каза той, като погледна екрана. — Добър вечер, Селма.

Реми се наведе напред, за да слуша.

— За мен е утро. Пийт и Уенди тъкмо дойдоха. Те се захващат с правната страна.

— Идеално.

— Нека позная: седите в „Екунду Кифару“ и гледате залеза.

— Хора с навици, какво да ни правиш — обади се Реми.

— Имаш ли новини? — попита Сам.

— Тази монета... Имате си нова загадка.

Сам видя, че приближава келнерът и я помоли да изчака. Поръчаха си „самакай ва кусонга“ и „вали“ — рибни крокети и ориз с чапати. За десерт си взеха „н’дизи но кстад“ — занзибарски яйчен крем с банани. Келнерът се отдалечи и Сам отново пусна телефона на високоговорител.

— Продължавай, Селма. Целите сме в слух.

— Монетата е изсечена някъде в началото на 90-те години на 17 век. Били са направени само петдесет такива и никога не са влизали официално в обръщение. Служили са по-скоро като символ на привързаност, ако мога така да се изразя. „Мария“ е част от „Санта Мария“, названието на френска общност на северния бряг на остров Реюнион.

— Не съм го чувала.

— Нищо чудно — успокой я Селма. — Това е съвсем малко островче на около шестстотин километра източно от Мадагаскар.

— Коя е жената? — поинтересува се Сам.

— Аделиз Молиньо, съпруга на Демон Молиньо, управник на Санта Мария от 1685 до 1701 г. Според разказите, за десетата им годишнина Демон наредил да претопят личните му запаси от злато и да изсекат от тях монети с образа на Аделиз.

— Ех, какъв жест — отбеляза Реми.

— Монетите е трябвало да символизират годините, които Демон се надявал да прекарат заедно преди смъртта си. Не бил далеч от истината. Починали по-малко от година един след друг, малко преди четирийсетата годишнина от брака си.

— А как тази монета се е оказала чак в Занзибар? — учуди се Сам.

— Тук истина и легенда се смесват. Чували сте за Джордж Буут, предполагам?

— Английският пират?

— Да. Повечето си време прекарвал в Индийския океан и Червено море. Започнал като мичман на борда на „Пеликан“ около 1696 г., а после се прехвърля на „Долфин“. През 1699 г. „Долфин“ е заловен от британски кораб близо до остров Реюнион. Част от екипажа се предали — други, сред които и Буут, избягали на Мадагаскар. Там Буут и друг един пиратски капитан на име Джон Боуен обединили сили и отвлекли „Спийкър“, четиристотин и петдесеттонен робовладелски кораб с петдесет оръдия. Избрали Буут за капитан и около 1700 г. той насочил кораба към Занзибар. Когато слезли на брега за провизии, групата била нападната от арабски войници. Буут бил убит, но Боуен оцелял. Той върнал „Спийкър“ в мадагаскарски води, а няколко години по-късно починал на остров Мавриций.

— Каза, че „Долфин“ бил заловен близо до остров Реюнион — повтори Сам. — Колко близо до Санта Мария?

— На няколко морски мили от брега. Според легендата Буут и екипажът му тъкмо се връщали от набег там.

— Отмъквайки монетите на Аделиз — довърши Реми.

— Да, така се говори. Същото пише и Демон Молиньо в официалната си жалба до Луи XIV, кралят на Франция.

— Да видим дали съм разбрал — рече Сам. — Буут и останалите бегълци от „Долфин“ взимат със себе си монетите на Аделиз, после се срещат с Боуен. Отвличат „Спийкър“ и се насочват към Занзибар, където... какво? Заравят съкровището си на остров Чумбе? Спускат го в плитчините, за да си го вземат по-късно?

— Или „Спийкър“ така и не се е спасил — допълни Реми. — Може разказите да грешат и той да е потънал в канала.

— Осланяме се на неясна формулировка — отвърна Селма. — Така или иначе, ясно е, че вашата монета е от тези на Аделиз.

— Въпросът е — онова камбаната на „Спийкър“ ли е? — рече Сам.

ГЛАВА 4

Занзибар

Бурята, разразила се над острова в малките часове, по зазоряване вече беше отминала. Въздухът беше чист и свеж, а росните листащи около бунгалото блещукаха. Сам и Реми седяха на задната веранда, в посока към плажа, и закусваха плодове, хляб, сирене и силно черно кафе. В дърветата наоколо цвърчаха скрити птички.

Изведнъж един гекон с размерите на кутре се покачи по стола на Реми, претича през скута ѝ, залъкатуши между чиниите на масата и накрая избяга по стола на Сам.

— Някъде е завил погрешно, като че ли — отбеляза Сам.

— Влечугите ме харесват — отвърна Реми.

Изпиха по още една чаша кафе, прибраха масата, приготвиха си раниците и слязоха на плажа, където бяха закотвили корабчето. Сам метна раниците през перилата и помогна на Реми да се качи.

— Котва? — извика тя.

— Ей сега.

Сам приклепна до пясъчната котва, оформена като свредел, освободи я и я подаде на Реми. Тя изчезна, а краката ѝ затупкаха по палубата. След няколко секунди двигателят забръмча и запряска вода на празни обороти.

— Намали — извика Сам.

— Прието.

Когато чу перката да се върти, Сам се подпря на корпуса, зарови крака в пясъка и го избута навътре. Щом корабчето заплава свободно във водата, той се протегна, хвана се за най-ниската пръчка на перилата и се преметна на борда.

— Остров Чумбе? — обади се Реми от кабината.

— Остров Чумбе — потвърди Сам. — Имаме да разрешаваме загадка.

Бяха на няколко мили на северозапад от Затворническият остров, когато извън сателитният телефон на Сам. Той седеше на палубата и подреждаше екипировката. Вдигна. Селма.

— Имам добри и не дотам добри новини — рече тя.

— Първо добрите.

— Според наредбите на танзанийското министерство на природните ресурси, мястото, на което сте намерили камбаната, се намира извън границите на резервата. Там няма риф, така че не е необходима протекция.

— А недотам добрите?

— Все пак важи законът за морските води — „без специални методи на изравяне“. Недоизяснено звучи, но ми се струва, че ще ви трябва нещо повече от хилки за тенис на маса. Пит и Уенди проверяват как стои въпросът с добиване на разрешителни — съвсем дискретно, разбира се.

Двойката Пит Джефкоут и Уенди Кордън — стройни руси калифорнийци с бронзов загар, бяха завършили съответно археология и социология и работеха като чираци на Селма.

— Хубаво, дръж ни в течение.

След като спряха за кратко на доковете в Стоун Таун, за да заредят гориво и провизии, продължиха надолу по каналите на занзибарските острови. Час и половина плаваха лениво, преди да стигнат до координатите на камбаната. Сам спусна котвата. Въздухът беше съвършено спокоен, небето — синьо и празно. Тъй като Занзибар се намираще непосредствено под Екватора, тук юли се падаше не през лятото, а през зимата и температурата нямаше да надвиши двайсет и шест-седем градуса. Чудесен ден за гмуркане. Сам вдигна на фала червеното знаме с бяла диагонална ивица — „Около съда има гмуркачи“ — и се присъедини към Реми на задната палуба.

— С кислород или шнорхели? — попита тя.

— Да започнем с шнорхелите. — Камбаната се намираще само на три метра под повърхността. — Да огледаме добре с какво си имаме работа, после ще преценим.

Също като предишния ден — и както в деветдесет процента от времето в Занзибар, — водата беше поразително бистра, с нюанси от тюркоазно до индигово синьо. Сам се прехвърли през планшира, последван от Реми. Двамата останаха няколко секунди на

повърхността, докато мехурчетата и пяната се разсеят, после се гмурнаха. Когато стигнаха бялото пясъчно дъно, се обърнаха надясно и скоро стигнаха до наноса. Там отново се гмурнаха и се спуснаха до дъното покрай отвесната пясъчна стена. Спряха, коленичиха на дъното и забиха водолазните си ножове в пясъка, за да ги използват за хватки.

Пред тях бе началото на Мъртвата зона. Заради снощната буря не само се беше развълнувало течението в основния канал, но и се бяха насъбрали много отломки, които бяха заприличали на плътна сиво-кафява стена. Тя поне щеше да държи акулите встрани от плитчините. Лошото беше, че и от мястото си в момента усещаха теглещото ги течение.

Сам почука по шнорхела си и посочи с палец нагоре. Реми кимна.

Изплуваха на повърхността.

— Усети ли това? — попита Сам.

Реми кимна.

— Все едно някаква невидима ръка се опитва да ни хване.

— Стой близо до наноса.

— Ясно.

Гмурнаха се отново. На дъното Сам погледна екрана на джипиеса, ориентира се, посочи на юг и показа с пръсти на Реми: „десет метра“. Излязоха на повърхността и заплуваха натам. Сам водеше, като се едно око следеше джипиеса. Спря и посочи с показалец надолу.

Там, където преди бяха видели камбаната, сега нямаше нищо, освен кратер с формата на бъчва. Двамата разтревожено се огледаха. Реми първа забеляза извита вдлъбнатина по дъното на три метра вдясно от тях, свързана с друга подобна от линия като опашката на пепелянка. Проследиха повтарящия се десен и накрая, на около шест метра забелязаха тъмен силует. Камбаната.

Не бе нужно богато въображение да се досетят какво се е случило: през нощта вълните са подкопали пясъка, а камбаната се е изтърколила. После течението я е подхванало. Физиката, дълбаещите вълни и времето са си вършили работата, докато бурята най-сетне е отминала.

Сам и Реми се спогледаха и развълнувано си кимнаха.

Танзанийският закон им забраняваше „специални методи на изравяне“, но Майката Природа им беше помогнала.

Заплуваха към камбаната, но на средата на пътя Сам се протегна и улови Реми за ръката. Тя вече беше спряла и гледаше втренчено, видяла същото.

Камбаната се крепеше на ръба на пропастта. Тясната ѝ част и короната бяха заровени в пясъка, но отворът се подаваше над бездната.

Излязоха на повърхността и си поеха дъх.

— Прекалено е голяма.

— За какво? За да падне?

— Не, за да е от „Спийкър“.

— За това си права. Не се бях замислил.

Водоизместимостта на „Спийкър“ беше четиристотин и петдесет тона. Според стандартите за онези времена камбаната му надали би тежала повече от двайсет и пет — трийсет килограма. Тази обаче беше по-голяма.

— Стърранно, колоко стърранно^[1] — рече Сам. — Хайде обратно на лодката. Трябва ни план.

На няколко метра от корабчето зад гърбовете им изръмжаха приближаващи дизелови мотори. Двамата стигнаха до стълбичката и се обърнаха. Беше военен катер на танзанийската брегова охрана, на стотина метра от тях. Качиха се на палубата и свалиха екипировката си.

— Усмиввай се и махай — промърмори Сам.

— Загазихме ли? — попита Реми усмихната.

— Не знам. Скоро ще разберем — отвърна Сам, без да спира да маха.

— Чувала съм, че танзанийските затвори са неприятно място.

— Не знам за приятен затвор. Всичко е относително.

Катерът се изравни успоредно с корабчето им, с нос до кърмата им. Сам видя, че е подобрен китайски катер „Юлин“ от шейсетте години. Бяха виждали такива няколко пъти по време на екскурзиите си до тук и Сам, искрено заинтересуван, беше научил това-онова за тях: дванайсет метра дълъг, десет тона, тривинтов, два дизелови мотора по шестстотин конски сили, две 12,7-милиметрови оръдия и отпред, и отзад.

На задната палуба стояха двама моряци, облечени в камуфлаж, отпред — още двама. Всички бяха праметнали автомати „Калашников“ АК-47 през рамо. От кабината излезе чернокож мъж в снежнобели дрехи, очевидно капитанът, и се приближи до перилата.

— Ахой — извика той. За разлика от предишните срещи на Сам и Реми с бреговата охрана, този имаше мрачно изражение. Никакви приветливи усмивки и учтивости.

— Ахой — отвърна Сам.

— Рутинна проверка на безопасността. Ще се качим при вас.

— Заповядайте.

Двигателите на катера загъргориха. Когато носът му застана на три метра от тях, изключиха двигателите и инерцията ги плъзна към корабчето. Моряците на задната палуба хвърлиха буферите, хванаха се за перилата на корабчето и сблизиха двата съда. Капитанът скочи на задната палуба, до Сам и Реми.

— Виждам, че сте вдигнали гмуркачески флаг — отбеляза той.

— Да, поплувахме малко с шнорхелите — каза Сам.

— Лодката ваша ли е?

— Не, под наем.

— Документите, моля.

— На лодката ли?

— Да, и разрешителните ви за гмуркане.

— Ще ги донеса — каза Реми и се отпрати към кабината.

— Каква е целта на пътуването ви? — обърна се капитанът към Сам.

— В Занзибар или конкретно тук?

— И двете, сър.

— На почивка сме. Това изглежда приятно място. Бяхме тук и вчера.

Реми се върна с документите и ги подаде на капитана, който първо разгледа договора за наем, а после разрешителните им за гмуркане.

Вдигна очи и се взря в лицата им.

— Сам и Реми Фарго?

Сам кимна.

— Ловците на съкровища?

— Поради липса на по-добро определение — потвърди Реми.

— Търсите съкровища в Занзибар?

— Не дойдохме за това — рече Сам с усмивка, — но хвърляме по едно око.

Над рамото на капитана, зад затъмнените стъкла на военния катер, се мярна силует. Сякаш човекът вътре ги наблюдава.

— И намерихте ли нещо?

— Една монета.

— Запознати ли сте с танзанийските закони по тези въпроси?

— Разбира се — каза Реми и кимна.

Човекът зад прозореца на военния катер почукна веднъж по стъклото с пръст.

Капитанът погледна през рамо и каза:

— Почакайте тук.

Той прекрачи отново перилата и влезе в кабината. Минута по-късно се върна при тях.

— Опишете ми монетата.

— Кръгла, медна, горе-долу с размера на петдесет шилинга — отговори Реми, без да ѝ мигне окоето. — Много нащърбена. Не можахме изобщо да я разберем каква е.

— Носите ли я със себе си?

— Не.

— И твърдите, че не търсите останки от потънали кораби или съкровища?

— Точно така.

— Къде сте отседнали?

Сам не виждаше смисъл да лъже. Щяха веднага да проверят.

— В бунгало на Кендва бийч.

Капитанът им върна документите и докосна фуражката си.

— Приятен ден.

Скочи обратно на юлина. Двигателите изръмжаха, моряците го избутаха и катерът се отправи на запад към канала. С две широки крачки Сам влезе в кабината и се върна с бинокъл. Вдигна го към катера. След двайсетина секунди го свали.

— Какво? — попита Реми.

— Онзи в кабината даваше заповедите.

— Онзи, който почука по прозореца? Успя ли да го видиш?

Сам кимна.

— Не беше чернокож и не носеше униформа. Приличаше на латиноамериканец или може би средиземноморец. Слаб, орлов нос, гъсти вежди.

— Що за цивилен от друга страна би имал властта да се разпорежда с бреговата охрана?

— Някой с дълбоки джобове. — Колкото и да обичаха Танзания и Занзибар, както и хората тук, нямаше спор колко е честа корупцията. Повечето танзанийци изкарваха по няколко долара на ден, военните — съвсем малко повече. — Нека не избързваме. За момента нищо не знаем. Само ми е любопитно, Реми: защо излъга за монетата?

— Интуиция. Мислиш ли, че трябваше...

— Не. И на мен инстинктът ми говореше същото. Танзанийската брегова охрана разполага всичко на всичко с два военни катера „Юлин“ за централната брегова ивица, основния канал и Занзибар. Останах с впечатлението, че търсеха конкретно нас.

— Аз също.

— А и това не беше никаква проверка на безопасността. Не питаха за спасителните жилетки, за радиостанциите, за водолазната ни екипировка.

— И кога за последен път сме срещали представител на властта в Танзания, който не се усмихва и не прелива от любезност?

— Никога. А монетата на Аделиз...

Реми откопча страничния джоб на късите си гмуркачески панталонки, извади монетата и се усмихна.

— Моето момиче — усмихна се Сам.

— Мислиш ли, че ще претърсят бунгалото?

Сам сви рамене.

— Е, като сглобим пъзела, какво се получава според теб? — замисли се Реми.

— Идея си нямам, но от тук нататък трябва да сме постоянно нащрек.

[1] Цитат от „Алиса в страната на чудесата“. Превод от английски: Лазар Голдман. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 5

Занзибар

Останаха още час на задната палуба. Отпиваха леденостудена вода и се наслаждаваха на нежното полюшване на андреяла, заслушани в плисъка на вълни по корпуса му. Половин час, след като си замина, катерът премина още два пъти на около миля от тях — първо от север на юг, после обратно. Повече не се върна.

— Тревожа се, че камбаната се е прекатурила — сподели Реми. — Просто я виждам как пада.

— Аз също, но не можем да рискуваме да се появят, точно докато се опитваме да я извадим. Нека почакаме още двайсетина минути. И в най-лошия случай вероятно пак ще можем да я достигнем.

— Прав си, но на петдесет метра дълбочина нещата биха станали малко рисковани. Сигурно няма да е толкова трудно да слезем, но да я намерим... — Колкото и масивна да беше камбаната, след такова търкаляне надолу можеше да се спре къде ли не; също както мраморното топче, което детето изпуска в трапезарията и някак се оказва под хладилника в кухнята. — А и да я намерим, ще бъде съвсем друга работа да я извадим. По-добра водолазна екипировка, компресор, пневматична възглавница, лебедка...

Сам кимаше. Нямахше начин да скрият подобно нещо от любопитни или дебнещи погледи. Самият опит да наемат такава екипировка в Стоун Таун, дори инкогнито, щеше да породи слухове. До края на деня щяха да са се стълпили зяпачи както по брега, така и по вода. Включително, най-вероятно, и военният катер с тайнствения си пасажер.

— Да се надяваме, че няма да се стигне дотам — каза той.

Преместиха корабчето на десетина метра от местоположението на камбаната. Сам върза котвата на една издадена скала, а след това развиха трийсетметровото дебело котвено въже, което бяха купили по-рано в Стоун Таун. Преметнаха въжето през кнехтовете на планширите отзад на левия и десния борд и подсигуриха клупа през средата с

майон. Останалата част от въжето хвърлиха през кърмата. След две минути вече бяха във водата и плуваха с плавниците и шнорхелите, влачейки въжето.

За своя изненада, откриха камбаната на същото място, кацнала на ръба на пропастта. Положението обаче се оказа много по-опасно, отколкото очакваха. Пясъкът под камбаната се свличаше пред очите им, понесен заедно с парченца скала по течението.

Реми прекара края на въжето през ухото на колана си за гмуркане и го подаде на Сам. Той направи същото и захапа майона между зъбите си.

Изплуваха, поеха си няколко пъти дълбоко въздух и отново се гмурнаха.

Сам направи знак на Реми да снима. Дори да се случеше най-лошото и да изгубеха камбаната, снимките щяха да им позволят поне да я идентифицират. Докато Реми снимаше, Сам се приближи до ръба. Склонът не беше съвсем отвесен, може би около шейсет — шейсет и пет градуса. Не че имаше значение. Както беше предположила Реми, теглото на камбаната беше с десетина-петнайсет килограма над това на камбаната на „Спийкър“. Паднеше ли, ъгълът щеше съвсем малко да убие скоростта ѝ.

Точно тогава, като по знак, пясъкът под камбаната поддаде. Короната ѝ се изправи, олюля се за момент и след това започна да се плъзга все по-бързо надолу по склона.

Без да мисли — нещо, за което моментално съжали, Сам присви крака, отблъсна се силно и я последва. Чу зад себе си приглушения писък на Реми, но резкият плисък на течението го заглуши. Пясъкът го жилеше по тялото. Сам се преобърна през глава и се опита да се насочи към наноса.

Протегнатите пръсти на дясната му ръка закачиха нещо твърдо и през кутрето го прониза остра болка. Без да ѝ обръща внимание, той усещаше как камбаната набира скорост, а булдозерният ефект на отвора се предаваше на инерцията. Погледът на Сам започна да се мерзелее; дробовете му изразходваха последният кислород. Сърцето му пулсираше в главата като оръдеен залп.

Действайки изцяло опипом, той плъзна ръка нагоре по извивката на камбаната, после към върха ѝ. Пръстите му напипаха отвора на короната. Вдигна лявата си ръка до устата, взе карабинера и го наниза

през короната. Нави го около въжето, а после с палец затвори карабинера.

Камбаната спря. Въжето се опъна с и глухо издрънча като огромна струна. Хватката на Сам обаче го изпусна и той взе да се хлъзга надолу. Заудря по повърхността на камбаната, пръстите му отчаяно търсеха за какво да се захванат. Нямаше нищо. Изведнъж един ръб се плъзна изпод дланта му. Отново го прободете болката в кутрето. Въжето, помисли си той. Свитите му пръсти се бяха озовали върху въжето над отвора на камбаната. Протегна се с другата ръка, хвана въжето и се издърпа нагоре, като в същото време се оттласкваше с крака. Най-сетне видя котвеното въже — чисто бяло сред вихрушка от пясък. Сграбчи го. Усети как нечии пръсти докосват ръцете му. От мрака изплува познато лице. Реми. Погледът му се мерзелееше, периферното му зрение тъмнееше. Реми се спусна по котвеното въже, протегна се, хвана го здраво за дяната китка и го задърпа.

Сам инстинктивно се вкопчи във въжето и се заизкачва.

Десет минути по-късно седеше на шезлонга на палубата със затворени очи и отпусната назад глава. След две минути в тази поза вдигна глава и отвори очи. Реми седеше на планшира и го гледаше. Наведе се и му подаде шише вода.

— По-добре ли си? — внимателно попита тя.

— Да. Много по-добре. Само кутрето ме боли. — Той го вдигна и го огледа. Ставата беше права, но подута. Сви пръст и примижа от болка. — Не е счупено. Една лепенка ще го оправи.

— Нищо друго ли ти няма?

Той поклати глава.

— Добре, радвам се да го чуя. Сам Фарго, ти си кръгъл идиот.

— Моля?

— Какво си мислеше, като хукна след това нещо?

— Просто реагирах инстинктивно. Когато осъзнах какво правя, вече беше късно. Като си сложиш главата в торбата...

— Си готов и на еднопосочно пътуване към дъното на океана — довърши Реми и тръсна намръщено глава. — Кълна се, Фарго...

— Съжалявам. И благодаря, че ме прибра.

— Идиот — повтори Реми, после стана и го целуна по бузата. — Обаче си моят идиот. Не е нужно да ми благодариш, но моля, пак заповядай.

— Кажи ми, че не сме я изгубили. — Сам се огледа наоколо. — Изгубихме ли я? — Все още беше леко замаян. Реми посочи зад кърмата, където котвеното въже се спускаше във водата, здраво опънато.

— Докато си подремваше, аз я издърпах. Би трябвало да е на около метър и половина от ръба.

— Браво на теб.

— Не се радвай прекалено. Още не сме я извадили.

— Няма да се плашиш, Реми — рече Сам през усмивка. — Физиката е наш приятел.

Преди да осъществят идеята на Сам обаче, трябваше да приложат малко груба сила. Увил пострадалото си кутре с монтажно тиксо, той стоеше на кърмата и обираше котвеното въже и правеше знаци с ръце, а Реми ги следваше, докато даваше на заден. Спряха корабчето над камбаната. Той разви въжето от кнехтовете, обра го докрай, после пак го застопори.

— Сега бавно напред — извика той. — Полека.

— Нямаш проблеми.

Реми започна съвсем леко да подава мощност, сантиметър по сантиметър. Сам се беше навел през кърмата, потопил маска във водата, и наблюдаваше камбаната, която риеше като булдозер в пясъка. Когато стигна на шест метра от пропастта, той извика:

— Стоп!

Реми спря.

Сам намести маската на лицето си и се гмурна, за да разгледа плячката. След минута излезе на повърхността.

— Изглежда добре. Не е много обрасла, което значи, че вероятно доста е постоjala в този нанос.

Реми протегна ръка и му помогна да се качи.

— Някакви повреди?

— Не забелязах. Доста е дебела, Реми — сигурно е над трийсет и пет килограма.

Тя тихичко подсвирна.

— Голямо момиче. Добре, според стандартите, това означава кораб с водоизместимост... колко, хиляда тона?

— Между хиляда и хиляда и двеста.

Много по-голям от „Спийкър“. Чисто съвпадение е, че на същото място намерихме и монетата на Аделиз.

Сега, когато нямаше опасност камбаната да падне в канала, те я отвързаха и насочиха корабчето на стотина метра на север. Влязоха в провлака в „глезна“ на острова и се озоваха в лагуната на „тока“.

Не повече от седемстотин метра широка и още толкова дълга, лагуната на практика представляваше мангрово тресавище. От водата стърчаха няколко десетки „плаващи островчета“: гъбени шапки от пръст, кацнали на върха на оголени, разкривени мангрови корени. Различни по размер — от такива, под които можеше да стои само един човек изправен, до други с големината на двоен гараж, всички те бяха покрити с гъсти водорасли и малки горички от храсталаци. В южния край на блатото имаше тясна плажна ивица, а зад нея растяха кокосови палми.

Мястото беше зловещо тихо и мъртвешки застинало.

— Е, човек не вижда такива неща всеки ден — промърмори Реми.

— Да мяркаш някъде Лудия шапкар или Алиса?

— Не, да чукам на дърво.

— Да се размърдаме, че слънцето скоро ще залезе.

Заобикаляйки мангровите островчета, стигнаха до плажа, пуснаха котва и слязоха на брега.

— Колко ще ни трябват? — попита Реми. С една ръка сръчно събра косата си на шията и я върза с ластик на спретнат кок.

Сам се усмихна:

— Всеки път като те видя да го правиш, все едно е магия.

— Ние сме вълшебен вид — съгласи се тя и отърси водата от дългата си риза. — Та колко, казваш?

— Шест. Не, пет.

— Сигурен ли си, че не можем да намерим, каквото ни трябва, в Стоун Таун и после да се промъкнем пак тук?

— На теб рискува ли ти се? Нещо ми подсказва, че капитанът на военния катер с удоволствие би ни арестувал. Ако реши, че го лъжем...

— Прав си. Добре, Гилиган, да направим тоя сал.

Потънали дървета имаше много. По-трудното беше да открият такива с подходящия размер. Сам набеляза пет кандидата, по около метър и половина дълги и дебели колкото телефонен стълб. Двамата с Реми ги извлачиха на брега и ги подредиха един до друг.

Сам се залови за работа. Конструкцията беше съвсем проста, както обясни той. Взе една клечка и я нарисува в пясъка.

— Не прилича на „Куин Мери“ — отбеляза Реми с усмивка.

— За нея ще ми трябват повече трупи.

— Защо стърчат краищата?

— По две причини: стабилност и лост.

— Не разбрах.

— Ще видиш. Сега ми трябва въже — няколко парчета по два метра.

— На вашите заповеди, сър — изкозирува Реми.

След около час работа Сам беше готов и огледа произведението си. Присвитите му очи говореха на Реми, че съпругът ѝ смята уравнения наум. След минута Сам кимна.

— Добре. Трябва да има достатъчна плаваемост — обяви той. — С двайсетина процента резерва.

Влачейки сала след себе си, те отново насочиха корабчето през провлака и на юг по брега, докато стигнаха до мястото на камбаната. С помощта на рибарската кука Сам завъртя сала между андреяла и брега и го върза за кнехтовете.

— Инстинктът ми подсказва, че ни очаква второ посещение — рече Сам, изтегнат в шезлонга на задната палуба.

Реми се присъедини към него. Пиеха вода и гледаха водата. След трийсетина минути юлинът действително се появи на половин миля на север.

— Бива си те — рече Реми.

Катерът намали ход. Сам и Реми видяха фигурата в бяла униформа, също на задната палуба. Слънчевите лъчи се отразяваха от лещите на бинокъла.

— Усмиввай се и махай — рече Сам.

Двамата се усмихваха и махаха, докато капитанът не свали бинокъла и не се скри в кабината. Двигателят на катера заръмжа и той се насочи на север. Сам и Реми изчакаха да изчезна зад извивките на острова, после се захванаха за работа.

С готова котва в ръка Сам нахлузи плавниците и маската и се прехвърли на сала. С известни усилия успя да го центрира върху камбаната. Върза края на котвеното въже за далечния край на сала, гмурна се под ъгъл, докато въжето се опъна, и закопа върховете на котвата в пясъка.

Излезе на повърхността, улови въжето, което Реми му подхвърли, и го преметна през средната греда на сала. После отново се гмурна и закачи майона за короната на камбаната. Минута по-късно отново беше на задната палуба, за да осигури въжето на Реми за двата кнехта.

Накрая сложи ръце на хълбоците си и огледа установката.

Реми се усмихна:

— Май си много доволен от себе си, а?

— Определено.

— Има за какво. Храбрият ми инженер.

Сам плесна с ръце.

— Хайде да го направим.

Реми застана на кормилото и Сам извика:

— Бавен напред.

Водата зад кърмата стана на пяна и корабчето леко потегли. Опънатото въже започна да се подава от водата. С приглушено скърцане въжето се пристегна върху напречната греда на сала.

— Изглежда добре — провикна се Сам, — продължавай.

Салът се задвижи, съкращавайки разстоянието до кърмата.

— Хайде — мърмореше Сам, — хайде...

В далечния край на сала котвеното въже трепереше от напрежението, борейки се с товара. Сам сложи маската, наведе се и потопи лице във водата. Три и половина метра под повърхността камбаната се полюшваше на няколко сантиметра от дъното.

— Как върви? — попита Реми.

— Просто прелест. Продължавай.

Педя по педя те издърпаха камбаната, докато короната се показва над повърхността и издрънча в напречната греда на сала.

— Забави! Остави ход, колкото да стоиш на място.

— Забавям!

Сам грабна двуметровото въже от палубата и скочи във водата. С три замаха стигна до сала. Пет намотки през короната и моряшки

възел през напречната греда, и камбаната беше здраво вързана. Сам вдигна победоносно ръце като каубой, който току-що е уловил бик.

— Готово! — извика той.

Двигателите замлъкнаха. Реми се върна на задната палуба, усмихна се и му отвърна с вдигнати палци.

— Поздравления, Фарго! А сега какво?

Усмивката му бързо изчезна.

— Не знам. Все още мисля.

— Защо ли подозирах, че точно това ще кажеш?

ГЛАВА 6

Занзибар

В интерес на истината, нямаше много за мислене. Не смееха да издърпат камбаната по брега до бунгалото. Трябваше им сигурно място, където да я приберат, докато вземат някои решения и направят приготовления.

И двамата бяха наясно, че срещата им с юлина може да не значи нищо, но в същото време вярваха на инстинктите си, а по този въпрос те бяха единодушни: нито първата визита на военния катер, нито следващата му поява бяха случайни. А и всички въпроси на капитана се въртяха около едно: дали семейство Фарго търсеха нещо конкретно. Може би някой — най-вероятно мъжът, който се криеше в кабината, — се притесняваше да не бъде открито нещо важно. Но дали камбаната, монетата на Аделиз или нещо съвсем друго?

— Въпросът е, искаме ли да почакаме и да видим какво ще направят, или да поразклатим дървото — каза Сам.

— Не обичам да си седя на ръцете.

— Нито пък аз.

— Какво имаш предвид?

— Да се държим като хора, които наистина крият нещо.

— Ние наистина крием нещо — напомни му Реми. — Стокилограмова корабна камбана, висяща от импровизиран сал.

Сам се разсмя. Съпругата му определено умееше да уцелва същността на нещата.

— Ако не правим от мухата слон, тези хора — които и да са те, — сигурно вече са претърсили бунгалото.

— И не са намерили нищо.

— Именно. Затова ще наблюдават и ще чакат да се приберем у дома.

— А ние няма да се приберем — усмихна се Реми и кимна.

— Точно така. Ако тръгнат да ни търсят, ще знаем, че играта започва^[1].

- Да не би да каза „Играта започва“? Наистина?
Сам сви рамене.
— Реших да я пробвам, да чуя как звучи.
— О, мой Шерлок... — каза Реми и завъртя очи.

Закачиха камбаната и сала за корабчето се отправиха към мангровата лагуна. До стъмване оставаха само два часа. През първия обследваха лагуната за подходящо място да скрият сала. Откриха го на източния бряг, където имаше групичка диагонално разположени кипариси. С помощта на рибарската кука натикаха сала под надвисналите клони. После Сам се гмурна и го върза за един от стволовете.

— Как изглежда? — извика той от прикритието.

— Нищо не се вижда. Трябва да влязат вътре, за да го открият.

Сам хвана няколко дребни червени риби в устието на провлака, а после се върнаха в лагуната и слязоха на брега. Реми, която беше по-сръчна в тази част, почисти рибите и ги приготви, докато Сам събере дърва. Скоро филетата цвъртяха на огъня. Когато слънцето започна да се спуска зад кокосовите палми, вече похапваха.

— Знаеш ли, струва ми се, че обичам тези моменти — каза Реми, като откъсна парченце риба и го пъкна в устата си. — До известна степен, де.

— Разбирам те. — Наистина я разбираше. Реми беше войник; никога не трепваше пред предизвикателствата. Заедно бяха газили в кал и сняг, бяха бягали от куршуми и преследвачи. И никога не пропускаше да открие положителното във всичко. Едновременно с това обичаше и да се глези. Той също. — Щом оправим нещата около загадъчната камбана, ще отидем в Дар ес Салаам, ще си наемем апартамент в „Роял“, ще прием джин с тоник на терасата и ще залагаме на мачове по крикет.

Очите ѝ светнаха. „Мъовенпик Роял Палм“ беше единственият петзвезден хотел в Дар ес Салаам.

— Така те харесвам, Сам Фарго.

— Само че първо трябва да се подготвим за гостите — охладим ентузиазма ѝ той, като погледна слънцето и часовника си.

С падането на нощта лагуната оживя от песните на щурците. В дърветата по брега и храстите на плаващите островчета замигаха светулки. Сам беше закотвил андреяла между две по-големи островчета с носа на запад. Небето беше ясно: черен фон, а на него — светлинки като дупчици от карфица и полумесец, потънал сред мек многоцветен ореол.

— Утре може и да вали — отбеляза той.

— Тези бабини деветини и за Южното полукълбо ли важат?

— Ще разберем.

Седяха на палубата, пиеха кафе в тъмнината и гледаха светлинното представление на насекомите. От това място виждаха едновременно устието на лагуната и плажа, където бяха вдигнали импровизирана палатка от брезента, взет от корабното шкафче с припаси. Зад палатката се виждаше мъждив фенер, а на няколко крачки встрани — малък огън. Сам беше запасил достатъчно клони, за да го поддържа цяла нощ.

Реми се прозина.

— Дълъг ден.

— Слез да поспиш — предложи Сам, — аз ще поема първата вахта.

— Златен си. Събуди ме след два часа.

Целуна го по бузата и изчезна.

Първите две вахти минаха спокойно. Към края на шестия час, малко преди два през нощта, на Сам му се стори, че чува тихо ръмжене на двигатели в далечината, но звукът отмина. Пет минути по-късно се появи отново, този път по-силен и по-близо. Някъде на север. Сам огледа устието на лагуната с бинокъла, но не видя нищо, освен вълните на водната повърхност в провлака. Шумът отново заглъхна. Всъщност не, не заглъхна, а спря. Той отново вдигна бинокъла.

Мина минута, после още една. На четвъртата минута в провлака се появи тъмен силует. Напомняше на носа на акула и сякаш се движеше над водата. Движейки се по-бавно от човешки ход, надуваемият сал „Зодиак“ се плъзна безшумно в устието на лагуната. След трийсетина секунди се появи още един зодиак, и още един.

Изминаха петнайсетина метра в колонка, после се наредиха един до друг и навлязоха в самата лагуна.

Сам безшумно слезе по стълбичката, приближи се до койката и докосна крака на Реми. Тя веднага вдигна глава от възглавницата. „Компания“, прошепна той. Тя кимна и след секунди двамата бяха на задната палуба. Прехвърлиха се през планшира във водата. Сам инстинктивно се протегна и взе единственото оръжие, с което разполагаха — рибарската кука.

Вече бяха отрепетирали плана. За десет секунди стигнаха до най-близкото плаващо островче. Запровираха се в лабиринта от мангрови корени, докато стигнаха до една кухня в средата. По-рано я бяха огледали и установиха, че е широка един метър и почти два и половина висока. Стигаше до долната страна на гъбената шапка отгоре. Навсякъде около тях се виждаха криви корени и виещи се стъбла. Въздухът лепнеше от дъх на плесен и глина.

През плетеницата от корени, на три метра вдясно виждаха андреяла. Притиснати един до друг, едва ли не прегърнати, Сам и Реми се завъртяха, така че да виждат устието на лагуната. Отначало там нямаше нищо. Тъмна, осветена от луната вода и тишина.

После се чу слабо, едва доловимо бръмчене.

Сам допря устни до ухото на Реми:

— Зодиаци с електрически тролинг двигател. Много бавни.

— Щом има зодиаци, има и кораб-майка — прошепна Реми в отговор.

Имаше право. Зодиаците се справяха с крайбрежните води на Занзибар, но повечето тролинг двигатели имаха ограничен обхват и максимална скорост от четири-пет възела. Които и да бяха неканените гости, идваха някъде съвсем отблизо. Предположението на Реми за по-голям кораб беше най-вероятният сценарий.

— Нали остави почерпка за Дядо Коледа? — попита Сам.

Тя кимна.

— Ще трябва да се поогледат, но всичко е на място.

След две минути на двеста метра от дясната им страна се появи първият зодиак. После на същото разстояние, само че отляво, видяха и втория. След секунди се показа третият, който се спускаше към центъра на лагуната. По никой от тях не се виждаше и искрица

светлина, но на сивкавите лунни лъчи Сам и Реми различиха по един силует, седнал на кърмата на всяка от лодките.

Трите зодиака се движеха редом един до друг, не се чуваше и дума, не се виждаше и един фенер... това не бяха нито туристи, нито любители на нощното водно сафари.

— Виждаш ли оръжия? — прошепна Сам.

Реми поклати глава.

Следващите няколко минути наблюдаваха как трите зодиака си проправят път през плаващите островчета, докато стигнаха на петдесетина метра от андреяла. Човекът в средния зодиак вдигна ръка и направи странен жест. Другите две лодки се доближиха към андреяла.

Сам потупа Реми по рамото, за да привлече вниманието ѝ, и насочи палец надолу. Потопах се. Само очите и носовете им останаха над повърхността.

Средният зодиак — явно водещият, — стигна първи до андреяла. Приблужи се до носа и човекът се хвана с една ръка за перилата. Обърна се в профил и видяха лицето му. Изпитото лице и орловия нос не можеха да бъдат сбъркани: това беше тайнственият мъж от военния катер.

Другите два зодиака заобиколиха корабчето отляво и отдясно и се събраха отново при кърмата. За секунди и двамата мъже се прехвърлиха през перилата и се озоваха на палубата. Този от страната на Сам и Реми се пресегна към рамото си, взе нещо и свали ръка. Лунните лъчи проблеснаха по стоманата. Нож.

Реми напипа ръката на Сам под водата и я стисна. Той също стисна нейната в отговор.

— В безопасност сме — прошепна той в ухото ѝ.

Двамата мъже изчезнаха в кабината. След минута отново излязоха. Единият се наведе през планшира и даде знак на Орловия нос, който махна с ръка, оттласна се от корабчето и насочи зодиака към плажа. Когато стигна до брега, той също извади нож. Бавно, но сигурно тръгна към палатката на Сам и Реми. Надникна вътре, изправи се, огледа плажа и палмите, после се върна в зодиака. Две минути покъсно вече беше при другите двама на борда на андреяла.

За първи път се чу гласът му. Измърмори нещо на испански и другите двама мъже се мушнаха обратно в кабината. Корабчето се

заклати. Заотваряха се шкафове, затръшкаха се чекмеджета. Иззвънтя счупено стъкло. През илюминаторите проблясваха фенери. След пет минути двамата мъже се върнаха на палубата.

Единият подаде на Орловия нос малък предмет, който онзи огледа набързо и хвърли обратно в кабината. Предметът издрънча по стълбата. Вторият мъж му подаде жълт тефтер. Орловия нос го разлисти и му го върна. Мъжът извади цифров фотоапарат и щракна посочената страница. После хвърли и него в кабината.

— Налапаха въдицата до дръжката — прошепна Сам в ухото на Реми.

Орловия нос и другарите му се качиха отново по зодиаците и потеглиха. За изненада на Сам и Реми обаче не се насочиха към провлака, а започнаха да претърсват лагуната. Започнаха от бреговата ивица. Обхождаха с фенери брега и дърветата. Един от зодиаците премина съвсем близо до укритието на Сам и Реми и двамата затаиха дъх, но лодката изобщо не намали ход и фенерът не трепна.

Най-сетне стигнаха до устието на лагуната и приключиха обхода на брега. Вместо да се насочат към провлака обаче, те се върнаха и започнаха да проверяват мангровите островчета едно по едно.

— Може да стане лошо — промърмори Сам.

— Много лошо — съгласи се Реми. Ножовете ясно им показваха това, което ги интересуваше: които и да бяха тези мъже, те нямаше да се поколебаят да използват насилие. Ако Сам и Реми бяха останали на корабчето или в палатката си, сега щяха да са мъртви.

— Да се върнем ли обратно на андреяла? — предложи Реми.

— Ако решат отново да го проверят, ще се окажем в капан.

— Други идеи?

Сам помисли за момент.

— Какво ще кажеш да уловим с един куршум два заека? — рече той и изложи плана си.

— Рисковано е — отбеляза Реми.

— Ще успея.

— Добре, но само ако няма друг начин.

— Добре.

Наблюдаваха движението на зодиаците. Ако продължаваха по курса си, след по-малко от две минути този отдясно щеше да стигне до тяхното укритие. Другите два бяха с половин минута пред него. С

малко късмет щяха да приключат първи претърсването и да се върнат към устието.

— Стискай палци — прошепна Сам.

— Стискам — отвърна тя и го целуна по бузата. — За още късмет.

Сам се гмурна и през коренищата изплува на открито. Стараейки се да не изпуска трите зодиака от поглед, той се премести зад корените. След половин минута пред погледа му се появиха Орловия нос и партньорът му. Огледаха последните плаващи островчета, обърнаха се и се насочиха към провлака. Последният зодиак обаче продължи напред, на малко повече от десет метра от прикритието му.

— *Apurate!* — извика Орловия нос. „Побързай!“

Мишената на Сам вдигна ръка, за да покаже, че е чул нареждането.

Десет метра... пет метра.

Сам продължаваше да се движи и обикаля по часовниковата стрелка около мангровите корени. После спря и надникна. Зодиакът беше на три метра от него. Сам изчака носът на лодката да се скрие от другата страна и огледа лагуната. Другите два зодиака бяха на стотина метра и се движеха.

Сам си пое дълбоко въздух, гмурна се с рибарската кука в ръка, избута се покрай корените и показа очи над повърхността. Задницата на зодиака беше само на метър и половина. Движеше се бавно. Водачът ѝ държеше една ръка на ръчката на двигателя и обхождаше с фенера мангровите корени. Сам се приближи на няколко педи от него, протегна се, хвана се леко с ръка за гумения край на лодката, вдигна рибарската кука, отметна я назад и замахна рязко с нея, все едно хвърляше стръв. Стоманеният ѝ връх уцели мъжа точно над ухото. Той изохка, свлече се настрани и главата му се отпусна във водата. На мига се появи Реми, която вдигна главата му и изтъркаля мъжа обратно в зодиака. Сам надникна над рамото му. Орловия нос и партньорът му бяха вече на двеста метра от тях.

— Яотъл! — отекна гласът на Орловия нос.

— Побързай — каза Сам на Реми, после се качи в зодиака и седна пред двигателя. — Стой на левия борд. Ще те издърпам до корабчето.

Реми заобиколи и взе куката на греблото с два пръста. Сам включи мотора и зодиакът излезе иззад коренищата. Фенерът на Яотъл беше паднал и като го вдигна, Сам го насочи към другите две лодки, които се спряха. Сам присветна два пъти и вдигна ръка, молейки се това да е достатъчно. Затаи дъх и зачака реакция.

Нищо. Минаха десет секунди. Отсреща присветна два пъти фенер и се видя вдигната ръка.

— Яотъл... *Apurate!*

Сам насочи зодиака към кърмата на андреяла, използвайки корабчето за прикритие. Реми се качи на борда и двамата заедно прехвърлиха Яотъл над планшира. Той тупна с глух удар на палубата.

— А сега какво? — попита Реми.

— Вържи ръцете и краката му за кнехтовете и го претърси. Аз трябва да настигна новите ни приятели. — Реми отвори уста да възрази, но Сам я прекъсна. — Трябва ми маската и бинокълът. — Тя влезе в кабината, донесе му ги и пое куката от ръцете му. — Не се притеснявай, Реми, ще стоя на разстояние.

— А ако не можеш?

— Ще претърпя ужасен инцидент.

Той ѝ намигна, включи двигателя и се отдалечи.

Орловия нос и партньорът му бяха продължили напред. Когато Сам стигна средата на лагуната, те вече свиваха на запад в провлака. Сам мислено си припомни завоите, направи няколко бързи изчисления наум и продължи. На петнайсетина метра от входа забави ход и се заслуша. Другите два мотора не се чуваха. Той тръгна отново и зави след тях. Видя ги на стотина метра пред себе си, един зад друг. На почти километър пред тях провлакът се разширяваше в плитчините на остров Чумбе. Сам вдигна бинокъла и огледа канала. Нищо не помръдваше и поне на десет мили не се виждаше светлинка — освен една. Тя се намираще на километър и половина на югозапад, на десетина метра над водата — международният сигнал за закотвен съд. Самият съд виреше нос, с елегантно извита палуба и светещи бели надстройки — очевидно луксозна яхта. Може би корабът — майка?

Орловия нос и партньорът му завиха наляво и веднага изчезнаха от погледа на Сам. Време беше да се приготви за инцидента: намали

мощността, зави наляво и остави зодиака да спре върху пясъка. Огледа се и веднага видя това, което му трябва: остър камък. Взе го, избута лодката обратно във водата, скочи в нея и отново запали.

До тук късметът го следваше. С изключение на няколкото бегли погледа назад, за да се уверят, че Яотъл ги следва, нито Орловия нос, нито партньорът му изявяваха желание да спрат, за да го изчакат. След десет минути зодиаците навлязоха в плитчините.

— Хайде, момчета, покажете ми къде отивате — промърмори си той.

След като преминаха плитчините, Орловия нос и партньорът му завиха наляво към яхтата. Две минути по-късно Сам също стигна до плитчините, но се движеше с няколко градуса по-наляво, следвайки почти успоредно наноса, в който бяха открили камбаната. По брега се откриха познати му ориентири. Беше на двайсетина метра от пропастта. Време беше.

Взе камъка, който стоеше в краката му, наклони се на една страна, заби върха му в гумената стена и се отметна назад. Повтори го още два пъти, докато проби назъбена двайсетсантиметрова дупка. Хвърли камъка и погледна докъде са стигнали другите два зодиака. Бяха на няколкостотин метра в основния канал и все така приближаваха яхтата.

Нужни бяха само двайсет секунди, за да се усетят резултатите от саботажа на Сам. Зодиакът забави ход, започна да се тресе и да се подмята от водата, нахлуваща през пробойната. Сам завъртя за последно ръчката на двигателя, нададе писък, в който вложи всичката паника, на която беше способен, и се прехвърли през борда.

Гмурна се във водата, намести маската на лицето си и ухапа мундщука на шнорхела. После застина неподвижно, носейки се във водата така, че само маската и върхът на шнорхела да се подават на повърхността.

Писъкът му беше постигнал желанния ефект. Орловия нос и партньорът му обърнаха и с максимална скорост се насочиха към зодиака, който бързо се пълнеше с вода и сега се носеше на двайсетина метра отляво на Сам — точно над пропастта. Когато спасителите стигнаха на петдесет метра, светнаха с фенерите си и заоглеждаха повърхността.

— Яотъл! — извика Орловия нос. — Яотъл!

През последната минута Сам хипервентилираше. Сега си пое дълбоко въздух, гмурна се и заплува към брега под водата. Десет тласъка с плавниците му стигаха да се озове там. Обърна се, така че двамата мъже да му останат отдясно, и заплува на север покрай брега, като от време на време поглеждаше, за да се ориентира къде са фенерите им. Двата зодиака стояха до останките на третия. Сам чуваше виковете: „Яотъл!“ във водата.

Продължи да плува. Зад него един от зодиаците теглеше пробития. Сам спря. От липсата на кислород го боляха дробовете и се паникьосваше. Успя да овладее и болката, и паниката, и остана неподвижен.

Стори му се, че минаваха минути, но всъщност бяха не повече от трийсет секунди. Зодиаците увеличиха мощност, подминаха го и се насочиха обратно към канала. Сам изплува.

[1] „Играта започва“ — прословутата фраза на Шерлок Холмс. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 7

Занзибар

Двайсет минути по-късно, когато се качи отново на борда на андреяла, Сам намери Реми на един от шезлонгите, спокойно да отпива кенийска бира. Гостът им, Яотъл, лежеше безпомощно на палубата като победена трофейна риба, с превит гръб и вързани към стъпалата китки, а те на свой ред — към най-близкия кнехт. Още беше в безсъзнание.

— Радвам се да те видя — рече тя и му подаде една бира. — Как мина инцидентът?

— Май се вързаха. Той как е?

— Има лоша цицина отстрани на главата, но диша добре. Като изключим, че ще го боли глава ден-два, ще оцелее. Беше добре въоръжен. — Тя кимна към два предмета в краката си: единият беше ножът, за който вече знаеха, а другият — полуавтоматичен пистолет. Сам го вдигна.

— „Хеклер&Кох Р30“. Деветмилиметров, петнайсет патрона в пълнителя.

— Откъде, по дяволите, знаеш...

Сам сви рамене.

— Идея си нямам. Помня всякакви дреболии. Такъв съм си. Ако не греша, това не е цивилно оръжие. Продават се само на полицията и военните.

— Значи нашият гост е или ченге, или военен?

— Или някой с връзки. Откри ли нещо друго у него?

— Нищичко. Няма портфейл, няма документи. Дрехите и обувките му са местни. Проверих етикетите.

— Професионалисти, значи.

— Така изглежда. А курабийките, които оставихме за Дядо Коледа...

— Видяхме какво мислят за монетата на Аделиз. Захвърлиха я като пробит грош. Но тефтерът им грабна вниманието.

Преди да подредят сцената за гостите си, Сам и Реми решиха, че има пет неща, от които може би се интересува тайнственият мъж, Орловия нос: първо, монетата на Аделиз, второ, камбаната, трето, самите Фарго, четвърто, нещо, което се страхува да не открият, или пето, нищо — все пак не беше изключено да правят от мухата слон.

Благодарение на хитрата си уловка вече можеха да изключат номер едно и номер пет. Другите три варианта обаче засега оставаха. Сам и Реми бяха изпълнили с безсмислени драсканици и числа целия тефтер, с изключение на едно: страничен изглед на камбаната с отбелязан час (14 часа), място (Чуквани Пойнт Роуд) и телефонен номер. Последният им беше даден от Селма и ако някой позвънеше на него, щеше да намери „Мнази — товарни и транспортни дейности“. Ако Орловия нос захапеше тази въдица, можеха да бъдат сигурни, че го интересува именно камбаната.

Това, разбира се, водеше до въпроса как Орловия нос е научил за нея. Сам и Реми не бяха казали на никого, освен Селма. И тъй като се беше появил едва след като я издърпаха със сала на Сам, дали беше възможно някой да ги е забелязал, докато я теглеха към лагуната? Но не бяха забелязали никого нито на брега, нито във водата.

— Скоро ще съмне — рече Сам. — Да си прибираме плячката и да намерим къде да полегнем, докато си намерим друго местенце.

— Ами той? — попита Реми, като кимна към Яотъл.

— По-добре да го вкараме вътре. Нали не искаме да се счупи.

След като го вързаха сигурно в кабината, те вдигнаха котва и пресякоха лагуната, за да стигнат до сала и камбаната. Извлачиха ги близо до брега, после Сам скочи и ги нагласи така, че камбаната да плава на педя над дъното.

— Лост... — промърмори Сам на себе си. — Реми, трябва ми брадвичката от кутията с инструменти.

Тя я извади и му я подаде. Сам излезе на брега и изчезна с фенера между дърветата. Реми го чуваше как се движи в тъмнината: пукаха съчки, дърво се удряше в дърво, току долитаха по някоя приглушена ругатня и звуци от сечене. Пет минути по-късно той се появи с две палмови трупи, всяка по два и половина метра дълга и десет сантиметра широка. В краищата им беше изсякъл жлебове.

— Ще ме посветиш ли в плана си? — попита тя.

Сам ѝ намигна.

— Не искам да ти развалям изненадата. Само че ще ни трябва дневна светлина.

Не се наложи да чакат дълго. Десет минути след първите жълто-оранжеви багри на изгрева се заловиха за работа. Сам отвърза сала, скочи във водата и го завъртя настрани, така че трите подаващи се от водата греди да сочат към плажа. Възседна най-външната, за да потъне, и извика:

— Дай бавен назад!

— Бавен назад! — повтори Реми.

Моторите заръмжаха. Андреялът се задвижи назад, докато щурцът опря в сала.

— Продължавай! — извика Сам.

Под тежестта му и мощността на корабчето плаващите греди се потопиха под водата и започнаха да се заравят в брега. Водата под кърмата се разпени. Когато гредите хлътнаха на педя в пясъка, той извика: „Стоп!“

Реми отне мощността и отиде на кърмата. Сам се гмурна под сала и излезе в средата му под щурца.

— Ще надигна тази напречна греда, а ти ще дърпаш.

— Разбрах.

Двамата заедно успяха да повдигнат гредата над планшира, като двата края стърчаха през двете страни палубата. Реми отстъпи назад и потри ръце.

— Схванах накъде биеш — рече тя. — „Дайте ми достатъчно голям лост и опорна точка и аз...“

— „... ще преместя света“ — довърши Сам. — Архимед.

С брадвичката изсече жлеbove в двата края на стърчащата греда. Подаде едната на Реми и сам взе другата.

— Сега най-важното.

Всеки от тях пъкна единия край в съответния жлеб на гредата и подпря другия на кнехта на борда откъм своята страна.

— Искаш ли честта да бъде твоя? — предложи Сам.

— А ти къде ще бъдеш?

— В кабината с теб. Ако тези дръвчета поддадат, няма да е никак добре, ако сме наблизно. Дай много бавно назад, ако обичаш.

Реми бавно подкара корабчето на заден ход. Предният край на сала започна да се надига. Дръвчетата потрепериха и се огънаха като

лък.

Гредите на сала скърцаха. Камбаната се вдигаше сантиметър по сантиметър, докато отворът ѝ се изравни с планшира.

— Стой на място — каза Сам, — само пази посоката.

Той хвана остатъка от котвеното въже и отиде на палубата, като поглеждаше ту едната трепереща греда, ту другата. Наведе се, върза въжето за короната на камбаната и се върна в кабината, като по пътя го размотаваше.

— Бавно назад — промълви той.

— Ако изтървем това чудо върху палубата, мисля, че можем да се простим с депозита — прошепна му Реми.

— Имаме застраховка — подсмихна се той.

Корабчето се задвижи отново назад. Лостовете продължиха да се огъват и скърцат. Сам чевръсто обираше въжето. Камбаната се плъзна върху планшира, отскочи и се олюля.

— Сам...

— Знам. Стой така. Леко...

Той се обърна, изхвърча по стълбата и след десет секунди се върна с един дюшек. С ловко движение плъзна дюшека като на боулинг по палубата към щурца и извика:

— Намали!

Реми рязко отне мощността. Сам напъна въжето. Гредите изпукаха като изстрели и се строшиха. Камбаната се стовари глухо върху матрака, завъртя се на една страна и остана на място.

ГЛАВА 8

Занзибар

— Изгубихме човек — каза Ицли Ривера по телефона.

— Така ли? — Безразличието на президента Куаутли Гарса беше осезаемо дори от петнайсет хиляди километра разстояние.

— Яотъл. Удави се. Тялото му потъна в канала. Беше добър войник, господин президент.

— Отдаде живота си за славна кауза. Заслужи името си. Яотъл — „воин“. Ще бъде посрещнат от Хуицитопочтли и ще заживее за вечни времена в Омейокан — отвърна Гарса. Говореше за ацтекския бог на войната, който движи слънцето в небето, и най-свещеното от тринайсетте небеса. — Нима това не е достойна награда?

— Разбира се, господин президент.

— Ицли, моля те, кажи ми, че това е всичко, което имаш да докладваш.

— Не, има и още. Фарго може и да са намерили нещо. Камбана на кораб.

— Какво значи „може и да са намерили“?

— Претърсихме лодката им. Намерихме рисунка на камбана в един тефтер.

— Опиши я. Същата ли е?

— Скицата беше съвсем обща. Може дори да не са разбрали какво е. Така или иначе, изглежда се опитват да я измъкнат от острова. До рисунката имаше бележка за транспортна фирма и час. Мястото се намира на юг от занзибарското летище.

— Не можем да го допуснем, Ицли. Камбаната не бива да напуска острова. Разследването на Фарго трябва да бъде прекратено незабавно.

— Разбирам, господин президент.

— Знаеш къде и кога да ги намериш. Всичките развалени яйца ще са в една кошница.

— Ето една добре обгрижена камбана — отбеляза Реми.

Сам кимна, седнал срещу нея в сенчестия калдъръмен двор. През последния час непрестанно сменяха чаршафите върху камбаната, напоени с топъл разтвор на вода и азотна киселина. Сега тя стоеше цялата увита и вдигаше пара, а под нея бавно растеше локва сиво-зеленикава морска растителност, разтворена от киселината.

— Колко ни остава?

Сам погледна часовника си.

— Десет минути.

Три часа по-рано, след като разглобиха сала и разпръснаха частите му, те напуснаха мангровата лагуна и се насочиха на юг покрай брега. Подминаха нос Фумба и стигнаха до залива Менай. Докато Реми управляваше, Сам звънна на Селма, осведоми я за развоя на събитията и ѝ обясни какво им трябва. Четирийсет минути покъсно, точно докато заобикаляха южния връх на Занзибар, тя отново им се обади.

— Малко по-малка е от бунгалото ви, но е уединена и агентът обеща да остави ключовете под килимчето. Платено е за тази седмица.

— Какво и къде?

— Вила от източната страна на острова, на три километра на север от хотел „Тамаринд бийч“. Сенникът на верандата е на червени и зелени райета. На плажа има стар каменен кей.

— Ти си същинско чудо, Селма — рече Сам, затвори и набра домашния номер на Абаси Сибале. Без да задава въпроси, Абаси се съгласи да ги посрещне с пикапа си на плажа пред вилата. Когато видя камбаната на палубата, той само се усмихна и поклати глава.

— Някой ден ще дойдете на нашия остров и ще си скучаете на воля. Някой ден.

— Ще ида да видя какво прави гостът ни — каза Сам.

— А аз ще пазя камбаната да не избяга — отвърна Реми.

— Ако се опита, пусни я.

— С удоволствие.

И двамата бяха уморени, а тази камбана, която така им се бе съпротивлявала и бе привлякла нежелано внимание, се бе превърнала

във враг. Щяха да си оправят настроението с един хубав сън и някои отговори, които се надяваха да получат след още няколко часа с азотната киселина.

— Остави ми пистолета — каза с усмивка Реми.

Сам също се усмихна в отговор, прекоси дворчето и влезе през френския прозорец. Вилата, която Селма беше наела, беше малко под двеста квадрата, в тоскански стил, с жълтеникавобели варосани стени, асми и червен керемиден покрив.

Интериорът беше смесица от съвременен и занаятчийски стил. Сам отиде в една от спалните отзад, където Яотъл лежеше с вързани ръце и крака на четирикракото легло. Видя Сам и вдигна глава.

— Ей, какво става тук? Къде съм?

— Зависи кого питаш — отвърне Сам. — Според приятелите ти или плуваш с лицето надолу някъде към Момбаса, или си проправяш път през храносмилателната система на някоя акула.

— Какво значи това?

— Ами след като те халосахме...

— Не помня... Как успяхте?

— Промъкнах се зад теб и те ударих с голяма тояга. Приятелите ти си мислят, че си мъртъв от... — Сам погледна часовника си. — Шест часа.

— Няма да повярват. Ще ме открият.

— Не бих се обзаложил. Що за име е това, Яотъл?

— Така се казвам.

— Гладен ли си? Или жаден?

— Не.

Сам се подсмихна.

— Няма лошо да си кажеш.

— Правете каквото сте решили. Приключвайте по-бързо.

— Какво по-точно си мислиш, че ще направим с теб?

— Ще ме изтезавате?

— Ако това е първото ти предположение, явно не се движиш с добра компания.

— Защо тогава ме отвлякохте?

— Надявах се, че ще можеш да ни отговориш на някои въпроси.

— Вие сте американци.

— Как позна? По очарователната ми усмивка?

— По акцента.

— А аз предполагам, че ти си мексиканец.

Отговор не последва.

— А съдейки по пистолета ти и поведението на приятелчетата ти, си или настоящ, или бивш военен.

Яотъл присви очи.

— Ти си от ЦРУ.

— Аз? Не. Имам обаче един приятел там.

Това беше вярно. По време на работата си в АИПСО Сам беше преминал оперативно обучение в центъра „Камп Пери“ на ЦРУ. Очакваше се, че когато инженерите от АИПСО видят как работят агентите на практика, ще могат по-добре да отговарят на потребностите им. По същото време в лагера се обучаваше Руб Хейуд, агент от ЦРУ. Двамата със Сам се сприятелиха и останаха близки и след това.

— А този приятел има свои приятели — додаде Сам. — На места като Турция, България и Румъния... Струва ми се, че го наричат „предаване на чужди престъпници“. Убеден съм, че си чувал за това. Мрачни типове в черни униформи те качват на самолет, изчезваш за няколко седмици и се появяваш отново с фобия към електрически ток и бормащини.

Това, разбира се, беше блъф, но постигна желанния ефект. Очите на Яотъл се разшириха, а долната му устна затрепери.

Изведнъж Сам се изправи.

— Какво ще кажеш за храна? Би ли хапнал хляб?

Яотъл кимна.

Сам му даде половин хлебче чапати и един литър минерална вода от спортно шише, после го попита:

— Този мой приятел... да му се обадя ли или все пак ще ми отговориш на някои въпроси?

— Ще ти отговоря.

Сам го разпита за основните неща: пълното му име, имената на партньорите му, включително Орловия нос, за кого работеха, специално ли бяха дошли в Занзибар да търсят двамата с Реми, какво очакваха да постигнат, името на кораба — майка... На повечето въпроси Яотъл можеше да отговори само частично. Твърдеше, че просто са го наели на граждански договор. Бил бивш член на ГАФЕ,

Военновъздушното подразделение на Специалните сили на Мексико. Преди четири дни бил нает от мъж на име Ицли Ривера — Орловия нос, — също бивш член на ГАФЕ. Поръчано му било да замине за Занзибар и да „открие едни хора“. Няма каква друга информация — Ривера не му обяснил защо търсят Сам и Реми. Също така не беше сигурен дали Ривера работи за себе си или за друго.

— Но няколко пъти си го чувал да говори по телефона, нали? Звучеше ли така, сякаш докладва?

— Възможно е. Чувах само отчасти.

Сам го разпитва още десетина минути. Накрая Яотъл отново попита:

— Какво ще правите с мен?

— Ще разбереш.

— Обеща, че няма... ей, почакай!

Сам излезе от стаята и отиде на двора при Реми. Предаде й разговора.

— Сам... ток и бормашини? Това е гадно.

— Не, щеше да бъде гадно, ако наистина го бях направил. Аз само посях семенцата и оставих въображението му да поработи.

— Споменава дата преди четири дни, така ли? Ривера му се е обадил преди четири дни?

— Да.

— Това ще рече първия ни ден на острова.

Сам кимна.

— Преди да намерим камбаната.

— Значи се интересуват от самите нас.

— А може би и камбаната. Скицата в тефтера определено привлече вниманието им.

— Но как са разбрали, че сме тук? — После сама си отговори. — От интервюто с Би Би Си, веднага след като пристигнахме, нали?

— Възможно е. Да се опитаме да подредим пъзела: Ривера и шефът му установяват, че сме тук. Уплашват се, че може да открием нещо, и идват да проверят.

— Островът е голям. Трябва да са ужасни параноици, ако си мислят, че ще попаднем точно на това, за което се тревожат. Дори да е голямо колкото камбаната, пак би било игла в купа сено.

— Репортерката ни попита къде мислим да се гмуркаме. Казахме ѝ около остров Чумбе. Може би това е било ключово.

Реми се замисли.

— Пък и харесва ни или не, имаме някаква слава. И друг път сме имали късмета да намираме съкровища, които не е трябвало да бъдат намирани.

Сам се усмихна.

— За теб може да е късмет. За мен е...

— Знаеш какво имам предвид.

— И така, значи комбинацията от имената ни, Занзибар и остров Чумбе е привлякла вниманието им.

Умълчаха се за минута, обмисляйки различни сценарии и оглеждайки нещата от различни ъгли. Накрая Реми наруши тишината:

— Сам, нашето приятелче тук се казва Яотъл... шефът му е Ицли, а третият...

— Ночтли.

— И са от Мексико?

— Така каза.

— Това не са испански имена.

— Очевидно.

— Ще помоля Селма да провери, но съм почти сигурна, че са нахуатълски.

— Нахуатълски ли?

— Ацтекски. Нахуатъл е бил езикът на ацтеките.

Следващите десет минути мълчаливо гледаха как от чаршафа, увил камбаната, се вдига пара. Сам погледна часовника си и каза:

— Време е.

Той отви с върховете на пръстите си чаршафа и го отнесе в края на дворчето. Когато се обърна, Реми коленичеше пред камбаната.

— Сам, трябва да видиш това.

Той се приближи и се наведе през рамото ѝ.

Макар повърхността още да беше покрита с петна, азотната киселина беше успяла до голяма степен да изчисти патината. В бронза се виждаха гравирани букви: ОФЕЛИЯ.

— „Офелия“... — повтори Реми шепнешком. — Какво значи това?

Сам си пое дълбоко въздух, издиша.

— Представа си нямам.

ГЛАВА 9

Занзибар

— Вие двамата не можете ли да изкарате една нормална, спокойна почивка? — попита Руб Хейуд от пуснатия на високоговорител телефон.

— Имали сме много такива — възрази Реми. — Но ти се обаждаме само за ненормалните.

— Не знам това като комплимент ли да го приема, или като обида — измърмори Руб.

— Като комплимент, разбира се — каза Сам. — Ти си ни пръв помощник.

— Ами Селма?

— Тя ни е първата помощничка — отвърна Реми невъзмутимо.

— Добре, да видим дали съм разбрал. Намирате ромбоидна монета, която пирати откраднали от губернаторска съпруга във френска общност някъде край Мадагаскар. След това се натъквате на камбана от някакъв мистериозен кораб. После се появява военен катер, пълен с мексикански наемници с ацтекски имена, които се опитват да ви убият. А сега един от тях лежи вързан в една от стаите ви. Правилно ли съм схванал?

— В общи линии.

— С три малки уточнения — обади се Сам. — Монетата на Аделиз няма нищо общо с цялата работа, поне така смятаме, а Селма проверява ацтекското предположение. Що се отнася до името „Офелия“, не мислим, че е първоначалното. Първо, надписът не изглежда професионално гравирани, буквите са грубо издълбани. Второ, след като почистихме още от мръсотията, под него забелязахме други букви — „Ш“, „Е“ и „А“.

— Имам чувството, че съм в скрита камера — каза Руб. — Добре, вътре съм. С какво мога да ви бъда полезен?

— Преди всичко, отърви ни от гостенина.

— Как? Ако наистина си мислиш за тази работа с предаването на престъпници, Сам, да знаеш, че...

— Мислех си, че можеш да подръпнеш някои конци в танзанийското вътрешно министерство и да уредиш полицията да го задържи.

— По какво обвинение?

— Няма паспорт, няма пари, носеше оръжие...

Руб замълча за момент.

— Доколкото ви познавам, подозирам, че искате не само да го разкарате, но и да видите кой ще прояви интерес към него.

— Мина ни през ума — призна Сам.

— Оръжието още ли е у вас?

— Да.

— Добре, ще звънна тук-там. Друго?

— Твърди, че името на шефа му е Ицли Ривера, бивш мексикански военен. Добре би било да научим повече за него и яхтата, която използваша. Каза, че името ѝ е „Нджива“ и домува в Багамојо.

— Я пак, буква по буква.

— Н-д-ж-и-в-а — продиктува Реми. — Означава „гълъб“ на суахили.

— Аха. Благодаря, Реми. Винаги съм се чудел как е „гълъб“ на суахили.

— Някой е кисел.

— Какво ще правите с камбаната?

— Ще я оставим тук — отвърна Сам. — Селма е наела вилата анонимно и е платила в брой. Няма голяма вероятност да я намерят.

— Не че не знам отговора, но да попитам. Някакъв шанс просто да си вземете камбаната и да се приберете у дома?

— Може и да го направим — успокои го Сам. — Ще поразучим още малко и ще видим какво ще открием. Ако нищо не излезе, си отиваме вкъщи.

— Чудо на чудесата! Внимавайте. Ще ви се обадя, когато имам някаква информация.

След като Руб затвори, Реми каза:

— Ще трябва да му вземем нещо много специално за Коледа.

— Отсега знам за какво си мечтае.

— За какво?

— За нов телефонен номер, извън указателя.

След това отидоха с андреяла до село Уроа на юг по брега, накупиха необходимите неща от една вехта железария и се върнаха във вилата преди обяд. Реми остави Сам с чука, пироните и дъсчици и влезе да провери Яотъл. Спеше дълбоко. После намери две консерви с миди, стопли ги и изнесе купичките на двора. Сам тъкмо заковаваше последните две дъсчици.

— Как ти се струва? — попита той.

— Чудесна щайга.

— Трябваше да се получи сандък.

— Щайга, сандък, все едно. Сядай да ядем.

На половин миля от края на Чуквани Пойнт Роуд Ицли Ривера изкара джипа на банкета, после мина през канавката и се качи от другата страна, сред дърветата. Теренът беше неравен и обрасъл, но задвижването на рейндж роувъра се справяше без проблем. Ицли зави на югозапад към поляната на Чуквани Пойнт.

— Час? — попита той Ночтли.

— Тъкмо минава един.

Един час до срещата на семейство Фарго с камиона на „Мнази“. Предостатъчно време да намерят удобен наблюдателен пост, от който не само да виждат всичко, но и лесно да пресекат пътя им за бягство.

— Виждам поляната — каза Ночтли, взирайки се през бинокъла.
— Там има нещо.

— Какво?

— Виж сам.

Подаде бинокъла на Ицли, който фокусира върху поляната. На средата на черния път имаше дървен сандък, а до него — картонена табелка.

— Пише нещо — промърмори Ривера и нагласи увеличението.
— Que madres...^[1]

— Какво е? Какво пише? — нетърпеливо попита Ночтли.

— „Весела Коледа.“

Ицли подкара напред между дърветата, мина през канавката и се качи на поляната. Спря джипа и отиде до сандъка. Подритна го с крак;

беше празен. Отскубна табелката и я обърна. На гърба с печатни букви беше написано:

„ДА СЕ СРЕЩНЕМ ДА ПОГОВОРИМ ЗА
КАМБАНИ.

ИГРИЩЕ ЗА КРИКЕТ, НИЕРЕРЕ РОУД, ПЕЙКАТА
В ЮГОЗАПАДНИЯ ЪГЪЛ.

16:00“

[1] Que madres...? (исп.) — Какво, мамка му...? — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 10

Занзибар

Сам видя Ицли Ривера да се приближава между дърветата около паркинга от северната страна на игрището. Зад него на изток през паркинга вървеше друг мъж, но не можеше да види лицето му. Целенасочената му походка обаче ясно го открояваше. Това ще да е Ночтли.

На самото игрище вървеше юношески мач. Целият парк ехтеше от смях и викове. Ривера мина по пътеката от западната страна на игрището и спря пред пейката на Сам.

— Дошъл сте сам — отбеляза мексиканецът.

Когато видя Ривера толкова отблизо и на дневна светлина, Сам веднага си промени преценката за него. Макар да не се беше съмнявал, че си има работа с жилав и неустрашим мъж, острите черти на лицето му и стегнатите мускули предполагаха жестока суровост. Черните му очи гледаха Сам безстрастно: изражение, което надали често се променяше, независимо дали Ривера ядеше сандвич, или убиваше някого.

— Седнете — учтиво го покани Сам, въпреки че потръпна от страх. Имаше чувството, че храни с ръка голяма бяла акула.

Ривера седна.

— Поканихте ме на среща — каза той.

Сам не отговори. Гледаше мача. След една минута Ривера наруши мълчанието:

— Забавен беше този номер със сандъка.

— Нещо ми подсказва, че не ви е било толкова смешно.

— Така е. Къде е съпругата ви, мистър Фарго?

— Има работа. Можете да дадете знак на приятеля си да спре да обикаля. Няма да я намери.

Ривера помисли няколко секунди, после вдигна ръка от облегалката на пейката и я сви в юмрук. Ночтли спря.

— Да поговорим за нашия проблем — рече Сам.

— И какъв е според вас той?
— Мислите си, че имаме нещо, което искате.
— Кажете ми точно: какво си мислите вие, че имате?
Сам се изправи.
— Обичам словесните двубои, но днес не съм в настроение.
— Добре, добре. Седнете, моля ви.
Сам седна.
— Хората, за които работя, търсят един потънал кораб. Смятаме, че е някъде тук — каза Ривера.
— Как се казва?
— „Офелия“.
— Разкажете ми повече.
— Пътнически параход. Твърди се, че е потънал в тези води през 70-те години на 19-и век.
— Това ли е всичко, което знаете за него?
— В общи линии.
— Откога го търсите?
— От седем години.
— Активно?
— Да, активно.
— В и около Занзибар?
— Разбира се.
— Предполагам, че имате опит в тези неща, иначе нямаше да ви наемат.
— Да, имам опит.
— Хората, за които работите... какъв е по-конкретно техният интерес?
— Предпочитам да не говоря по въпроса.
— Нещо с парична стойност, предполагам? — продължи Сам. — Нещо, което „Офелия“ е превозвал, когато е потънал?
— Добро предположение.
— И смятате, че каквото и да сме намерили, е на „Офелия“?
— Възложителите ми биха искали да проверя тази възможност.
Сам кимна замислено. През последните минути се опитваше да накара Ривера да се издаде, да каже нещо, което двамата с Реми да могат да използват в собственото си разследване.

— Явно е нещо много ценно — отбеляза той. — Да подкупите капитан на танзанийски военен катер да ни сплаши, да ни наблюдават, а после, когато падне нощта, да се промъкнете в лагуната и да се качите на лодката ни с извадени ножове...

Тези думи хванаха Ривера неподготвен. Той си по дълбоко въздух и издиша объркано.

— Всичко видяхме — продължи Сам.

— Откъде?

— Има ли значение?

— Всъщност не. Приемете извинението ми. Приятелите ми са бивши военни. Някои навици трудно се пречупват. Увлякоха се във вълнението си. Вече ги смърхих.

— И тримата?

— Да.

Разбира се, Сам не се върза на самопризнанието на Ривера, но каза:

— Добре. Какъв е планът ви? Да откраднете каквото си мислите, че сме намерили ли?

— Засега не знаем какво сте намерили.

Сам замълча за десетина секунди, после каза:

— Не мога да разбера за идиоти ли ни взимате или имате проблем с краткосрочната памет.

— Моля?!

— Вие сте тук заради табелката до сандъка. Намерихте го благодарение на бележката, която видяхте до скицата на една камбана в тефтера, който пък открихте в лодката ни. Смятате, че сме се натъкнали на корабна камбана. Защо просто не го кажете?

— Приемете тогава, че съм го казал.

— А аз ще ви кажа друго: камбаната, която намерихме, не е от „Офелия“.

— Прощавайте, но не мога да взема думите ви на доверие.

— Да прощавам ли?

— Бих искал лично да погледна камбаната.

— Камбаната, за която вие и хората ви бяхте готови да ни убиете? Ще трябва да ви откажа.

— Упълномощен съм да ви платя възнаграждение, ако камбаната, която сте намерили, се окаже същата, която ние търсим.

— Не, благодаря. Имаме си достатъчно пари.

— Заведете ме при камбаната, позволете ми да я огледам и възложителят ми ще дари петдесет хиляди долара на посочена от вас организация.

— Не.

Очите на Ривера станаха студени и той тихо изръмжа:

— Мистър Фарго, ядосвате ме.

— Има си хапчета за нерви.

— Предпочитам да не решавам проблемите с хапчета — каза Ривера и вдигна ризата си, за да открие дръжката на пистолет, „Хеклер&Кох Р30“, същия като този, който взеха от Яотъл.

— Сега си тръгваме — промърмори Ривера. — Не правете сцени или ще ви убия на място. Ще сме избягали, преди някой да е съобщил в полицията.

— Полицията... — повтори Сам. — Имате предвид участъка от другата страна на пътя ли?

Ривера погледна през рамото му. Стисна устни, а мускулите на челюстта му потрепнаха.

— Трябваше да се подготвите по-добре. Разбирам, че това е стар участък, но толкова трудно ли щеше да бъде да проверите? Сигурно ви смутих.

— *Cabron!*^[1]

Сам не беше на „ти“ с испанския жаргон, но подозираше, че Ривера подлага на съмнение баща му.

— Ако погледнете по-внимателно — каза той, без да обръща внимание на ругатнята, — ще видите мъж и жена, седнали на пейката до стъпалата на участъка.

— Виждам ги.

Сам извади телефона си, набра номер от бързото избиране и остави да звънне два пъти, после затвори. След секунда Реми Фарго се обърна към игрището и им помахаша.

— Мъжът, с когото разговаря тя, е старши полицейски инспектор от Дар ес Салаам.

— Полицията може да бъде подкупена. Също като бреговата охрана.

— Не и този. Случайно се оказа близък приятел на човека на ФБР в американското посолство.

— Блъфирате.

— В този момент може би жена ми му разказва за мъж на име Яотъл, който се опита да проникне в бунгалото ни миналата нощ. Беше въоръжен със същия пистолет като вашия и нямаше паспорт.

Ривера свъси вежди.

— Инцидентът с лодката... Това не е бил Яотъл.

Сам поклати глава.

— Как го направихте?

— Изкарах няколко курса по театрално майсторство в колежа.

— Все едно. Той няма да проговори. А дори да го направи, не знае нищо.

— Само името и лицето ви.

— И двете могат да се променят. Дайте ми камбаната, върнете ми моя човек и повече никога няма да ви безпокоим.

— Нека да помисля. Ще ви се обадя утре до края на деня. Ако ни обезпокоите преди това, ще се обадя на нашия приятел от полицията. Дали бихте ми казал къде сте отседнали?

Ривера се усмихна мрачно и поклати глава.

— Не, не бих. — Но издиктува телефонния си номер. — Очаквам добри новини.

Сам се изправи.

— Очаквайте каквото щете.

После се обърна и се отдалечи.

Сам пресече улицата, наближи полицейския участък. Реми приключи разговора си с инспектора с топло ръкостискане и благодарност. Мъжът се усмихна, кимна на Сам и си тръгна.

— Прекрасен човек излезе този Хуру — каза Реми. — Помоли непременно да поздравим Руб.

— Ти какво му каза? — попита Сам, като седна до нея.

— Че според нас някой се е опитал да влезе в къщата ни снощи. Заръча да му се обадим лично, ако имаме проблеми. А твоят разговор с ходещия скелет как мина?

— Както можеше да се очаква. Твърди, че работи за някакъв богаташ, който от години издирва „Офелия“. Проблемът е, че твърди, че не знае почти нищо за произхода му.

— Опитал се е да се измъкне. Решил е, че може да те заблуди.

Всеки, който дори бегло се занимава с търсене на потънали кораби, бързо изучава всички детайли от историята им. Престореното невежество на Ривера относно „Офелия“ ясно говореше, че корабът е жизненоважен за него и възложителя му.

— Той спомена ли за скрития надпис?

— Не. Това можеше да ни каже много. Още едно нещо, което опитният търсач би следвало да знае. Не го спомена, защото се е надявал ние да не сме го забелязали.

— Някакъв намек какво търсят, все пак?

— Само това, че е нещо, което корабът е превозвал. Някакво съкровище. Даже ни предложи възнаграждение.

— Колко мило от негова страна! И какъв е изводът?

— Ривера твърдеше, че има опит в търсенето на потънали кораби, което може да е вярно, а може и да не е. Каза още, че възложителите му активно издирват „Офелия“.

В света на търсачите на съкровища активното издирване означава тежки експедиции, свързани с много каляне и мокрене, разчертаване на участъци за претърсване, измервания с магнитометър, ровене в тиня и боклуци. А и по-сухите, но не по-малко трудоемки проучвания: разпитването на роднини, проучването на локациите, дългите часове в прашните библиотеки в търсене на най-дребната следа за местонахождението на целта.

— Ако Ривера се занимава с това отдавна, трябва да има публични записи, новини, разрешителни...

— И аз това си помислих. Ако ги намерим, ще добием по-ясна представа какво всъщност търсят тези хора.

Поседяха десетина минути на пейката, докато Ривера и партньорът му напуснат паркинга и игрището и демонстративно обиколят участъка. Сам и Реми им махнаха за довиждане.

След като се убедиха, че вече няма да се върнат, Сам и Реми се насочиха на изток към открития пазар, откъдето си купиха храна и други необходими неща. Докато вървяха между сергиите, се оглеждаха дали някой не ги следи. Като се увериха, че нямат опашка, тръгнаха към агенцията за коли под наем на три пресечки разстояние. Там ги

чакаше „Тойота Ленд крузър“ от 2007-а, която си бяха запазили. След четирийсет минути отново си бяха във вилата в Уроа.

Докато вървяха по алеята към къщата, телефонът на Сам иззвъня. Реми пое торбата с покупки и влезе във вилата, а Сам провери кой е: Руб.

— Добро утро, Руб.

— Ранно, ранно утро. Как мина срещата?

— Добре. Хуру ти предава много поздрави.

— Добър човек е той. Предадохте ли му гостенина?

— Не още. — После му преразказа разговора си с Ривера. — Вече се обадихме на Селма. Тя работи върху информацията за потъналите кораби в района. Утре отиваме в университета да си напишем домашното.

— Знам, че се повтарям, но внимавайте, за бога. Поразрових се за този Ицли Ривера. Освен че е бивш военен, което ви е известно, бил е и в разузнаването. Пензионирал се е преди около осем години и започнал частна практика. А ето го и интересното: според шефа на полицията в Мексико Сити, Ривера е бил задържан шест пъти от *Policia Federal*, но нито веднъж не е бил подвеждан под отговорност.

— За какво са го арестували?

— Грабежи, подкупи, изнудване, убийство, отвличане... и все на високо политическо ниво.

— С една дума, наемен главорез.

— Добре обучен военен главорез. Не го забравяй. Никой не може да разбере за кого работи.

— Как се е отървал от всички обвинения?

— По обичайния начин: оттегляне на свидетелите или поради промяна на мнението, или поради промяна във физическото състояние, като например внезапна и неочаквана смърт.

Сам се изхили.

— Да, Руб, схванах.

— Останалите са банални — недостатъчни улики, формалности и прочее.

— Явно има дебели връзки.

— Дебели връзки с фетиш към потънали кораби. Какво ще правите с камбаната?

— Още не сме решили. Истината е, че тя всъщност не ме интересува. Независимо дали търсят „Офелия“, или кораба със заличеното име, важното е, че ги притеснява мястото, на което сме я намерили... това и фактът, че не щем да се откажем.

— Може би не става дума за нещо, което търсят, а нещо, което не искат никой да намери — предположи Руб.

— Интересна мисъл.

— Тази работа с дарението... — продължи Руб. — Искал ви е двамата с Реми и камбаната на едно място. Защо иначе да не приеме и снимка? А ако търсят „Офелия“, защо не ви наемат? Всички знаят как работят Фарго: голям процент отива за благотворителност и нищо лично за вас. Сам, мисля, че тук въпросът не е да се намери нещо, а да се скрие.

[1] Cabron! (исп.) — Задник! — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 11

Университетът в Дар ес Салаам

Главният кампус на университета се намираше на един хълм северозападно от центъра на града. Сам и Реми се бяха обадили предварително и когато стигнаха, директорът на библиотеката, Амида Килембе — красива чернокожа жена в папратово зелен костюм, — ги очакваше на стълбите.

— Добро утро, мистър и мисис Фарго. Добре дошли в нашата библиотека.

След обичайната размяна на любезности мис Килембе ги разведе из сградата, като накрая стигнаха до третия етаж и справочния отдел.

Декорът беше смесица от стар колониален и традиционен африкански стил: тъмни мебели и ламперия, грейнали от десетилетия излъскване и заобиколени от многоцветни предмети на танзанийското изкуство. С изключение на няколко служители на библиотеката, сградата беше празна.

— Днес е празник на университета — обясни мис Килембе.

— Съжаляваме — извини се Сам, — мислехме, че...

— О, не, не. За служителите е обичаен работен ден. В интерес на истината, избрахте идеален момент за посещението си. Ще мога лично да ви помогна.

— Не искаме да се натрапваме — каза Реми, — убедена съм, че имате и друга...

Мис Килембе се усмихна широко.

— Ни най-малко. Чела съм за някои от вашите начинания, при това с голямо удоволствие. Разбира се, всичко, за което говорим тук, ще си остане между нас. — Тя докосна в пръст устните си и намигна. — Елате, отделила съм ви една тиха стая за работа.

Последваха я и се озоваха в стая със стъклени стени, в средата на която имаше дълга маса от орехово дърво и два тапицирани стола. Пред всеки от столовете имаше по един компютър „Apple Mac“.

Мис Килембе забеляза изненадата им и се усмихна.

— Преди три години гости ни беше мистър Стив Джобс. Видя, че имаме много малко компютри и все стари, и ни направи щедро дарение. Сега имаме четирийсет от тези прекрасни машини. И широколентов интернет! А сега ви оставям да се подготвите за работа. Ще ви донеса кафе. Осигурила съм ви достъп до каталозите. В електронен вид са вкарани повечето материали докъм 1970-а година.

Останалите се намират в архивите в сутерена. Кажете ми какво ви е необходимо и аз ще ви го донеса. Е, наслука!

Мис Килембе излезе и затвори вратата след себе си.

— Откъде да започнем? — почуди се Сам на глас.

— Да видим докъде е стигнала Селма.

Сам кликна два пъти на иконката Chat и написа адреса на Селма. Камерата светна в зелено и след десет секунди на екрана се появи лицето ѝ.

— Къде сте? — попита тя.

— В Университета на Дар ес Салаам.

Пийт и Уенди, които седяха на бюрото зад Селма, им помахаха.

— Готвим се да се поразровим — каза Реми. — Имате ли нещо за нас?

— Тъкмо приключваме последното търсене.

Пийт натисна няколко клавиша на един компютър и рече:

— Пращам ти го, Селма.

Сам и Реми гледаха как Селма разглежда документа. Очите ѝ се стрелкаха по екрана.

— Тук няма кой знае какво — каза тя накрая. — Проверихме всички бази с данни за големи потънали кораби и открихме само осемнайсет места около Занзибар. Разширихме мрежата с осемдесет километра във всички посоки. От всичките осемнайсет успяхме да идентифицираме четиринайсет и от тях само едно едва-едва се доближава до предполагаемата времева рамка на „Офелия“.

— Продължавай.

— Става дума за „Глазгоу“. Поръчан бил през 1877 година, след като султанът на Занзибар изгубил „флота“ си в буря през 1872-а. Корабът бил доставен през лятото на 1878 година, но султанът не бил впечатлен и го оставил на котва чак до англо-занзибарската война през 1896-а, когато британците го потопили. През 1912 година една компания за морски скрап извадила почти всичко без скелета на

корпуса, но повечето парчета изхвърлили в морето. През седемдесетте години на мястото намерили двигателя, оста на пропелера, съдове и няколко петкилограмови снаряда.

— Къде е това място? — попита Реми.

— На около двеста метра от брега на Стоун Таун. Били сте съвсем близо онази вечер в ресторанта.

— Значи на двайсет и четири километра по права линия от мястото, на което намерихме камбаната на „Офелия“ — отбеляза Сам. — Задраскваме „Глазгоу“. Нещо друго?

— Четири от потъналите кораби в базата данни остават неидентифицирани. Единият се намира в река Пангани на петдесет и шест километра на север; два — в залива Танга на осемдесет километра на север; а последният лежи близо до остров Бонгойо в залива Мсасани на Дар ес Салаам. Доколкото разбирам, нито един от тях не се намира на дълбочина над десет метра.

— При това десет метра прозрачна вода — додаде Сам. — Ще разпитаме в магазините за водолазна екипировка. Най-вероятно някой вече ги е намерил, но не си е направил труда да съобщи. Сигурно ги приемат просто като интересни места за гмуркане.

— Съжалявам, че ви посрещнах с празни ръце — каза Селма.

— Не е така; важно е и да изключваме възможности, също колкото и да включваме — напомни ѝ Реми.

— Още две неща. Мисис Фарго, бяхте права за онези имена. Наистина са нахуатълски, традиционни ацтекски имена. Изглежда напоследък има такава тенденция в Мексико Сити...

— Партията Мешика Теночка — довърши Реми вместо нея, но като видя обърканата физиономия на Сам, продължи. — Настоящият им президент е убернационалист, застъпник за времето отпреди испанската инвазия. Ацтекски имена, стара история в училищата, религиозни обреди, изкуство...

— Значи, за капак на всичко Ривера и приятелчетата му са политически фанатици — сухо добави Сам. — Точно каквото ни трябва.

— Има ли друго, Селма?

— Разгледах снимките на камбаната, които ми изпратихте. Предполагам, че сте забелязали чукалото?

— Искаш да кажеш, че липсва? Забелязахме.

Когато прекъснаха връзката, Сам се обърна към Реми.

— И така, към вестниците?

— Към вестниците — рече тя, кимайки.

Двамата Фарго вярваха в пирамидалната теория на проучванията: започваха от върха на пирамидата, от конкретиката, за да стигнат до основата, до общата част. Първите термини, които се опитаха да открият, бяха: „Офелия“, „потънал кораб“, „намерен“. Не се изненадаха да намерят само историите, разказани им от Селма. След това опитаха с „известен“, „потънал кораб“ и „Занзибар“ и отново получиха очакваните резултати: драматични разкази за „Глазгоу“, „Ел Маджиди“ — друг кораб на султана на Занзибар, изгубен в урагана през 1872 г., — и британския „Пегас“, потопен през 1914 г. след изненадващо нападение от германския крайцер „Кьонигсберг“.

Мис Килембе се върна с каничка кафе и две чаши, попита ги дали имат нужда от нещо и отново изчезна.

— Забравихме остров Чумбе, Сам — сети се Реми. — А предположихме, че именно интервюто ни за Би Би Си е довело Ривера.

— Права си. — Сам добави към досегашните думи „остров Чумбе“ и не получи нито един резултат. Опита отново с „гмуркане“, „артефакт“ и „откритие“. Разгледа набързо историите и спря. — Хм...

— Какво има?

— Вероятно нищо, но все пак е любопитно. Преди два месеца в Стоун Таун е била намерена убита британката Силви Радфорд. Наглед при опит за грабеж. Била дошла тук, за да се гмурка в околностите на Чумбе.

Чуй това: „Родителите на мис Радфорд разказват, че дъщеря им била много доволна от пътуването. Вече била открила няколко артефакта, в това число предмет, за който смятала, че е част от меч в римски стил“.

— Меч в римски стил — повтори Реми. — Интересно. Как мислиш, това нейни думи ли са или на журналиста?

— Не знам. Във всеки случай описанието е доста конкретно. Повечето хора биха казали просто „меч“.

Реми се наведе към екрана и записа името на репортера.

— Може да се споменава някъде в бележките.

Сам отново затрака нетърпеливо по клавиатурата. Вкара за търсене „южен“, „Занзибар“, „гмуркане“ и „смърт“, като зададе времеви диапазон на резултатите от последните десет години до днес. Излязоха десетки истории.

— Нека си ги поделим — предложи Реми, като вкара същите думи в своя компютър. — Да започнем от най-старите?

Сам кимна.

Сред резултатите от десетата до осмата година включително имаше четири смъртни случая. Независими свидетелски показания обаче потвърждаваха, че са били нещастни случаи — едно ухапване от акула, една злополука при гмуркане, две автомобилни катастрофи след употреба на алкохол.

— Виж тук — каза Реми, — преди седем години. Двама души, туристи-гмуркачи.

— Къде по-точно?

— Споменава се само югозападният бряг на Занзибар. Единият загинал в катастрофа, като виновният шофьор избягал. Другият паднал по някаква стълба в Стоун Таун. Няма алкохол, няма свидетели.

— Ами тук: преди шест години — прочете Сам от собствения си екран, — пак двама загинали. Единият се самоубил, другият се удавил. И пак няма свидетели.

Същото продължаваше и през следващите пет години: туристи, гмуркали се около и в близост до остров Чумбе, загинали при странни обстоятелства или грабежи.

— При мен са пет — каза Реми.

— И четири при мен.

Двамата се умълчаха.

— Трябва да е съвпадение, нали? — обади се Реми. Сам не отговори, само гледаше с празен поглед екрана. — Иначе какво излиза? Че Ривера и за когото там работи той убиват наред всички водолази, проявили интерес към остров Чумбе?

— Не, не може да е така. Тогава щеше да има стотици, ако не и хиляди жертви. Може би това са хората, които са съобщили за находките си. Или са ги занесли в местен магазин за идентифициране. Ако сме прави, трябва да има още нещо общо помежду им.

— Казали са на някого какво са намерили.

— И то е било нещо, свързано с „Офелия“. Или с кораба със заличеното име.

— И в двата случая, ако въпросният кораб е потънал близо до Чумбе, водата щеше да изхвърли много от артефактите на брега. След всеки мусон в пясъка щяха да остават куп такива, очакващи да ги намери някой с хилка за тенис на маса.

— Така е — съгласи се Сам. — Има обаче хора, които намират разни неща, но не споменават на никого за това. Прибират се у дома и си ги слагат за сувенир над камината. Така правят болшинството: откриват нещо, полагат неособено усърдни усилия да го идентифицират и ако не се окаже нещо особено ценно, си го пазят просто за спомен: „Нашата седмица в Занзибар“.

— Това е много сериозно, Сам.

— Току-що се сетих още нещо: Ривера спомена, че издирват „Офелия“ от седем години.

— Откогато са първите нещастни случаи.

— Именно. Ще се обадя на Руб. Трябва да проверим колко грижливо си водят документацията танзанийските имиграционни и митнически служби.

Сам изложи молбата си на Руб Хейуд, който беше скептично настроен, но готов да помогне:

— Значи според вас Ривера е бил в Занзибар по времето на тези смъртни случаи?

— Струва си да проверим. Дори според архивите да не е бил тук всеки път, може да е пътувал под друго име.

— Ще направя справка. Но не очаквайте кой знае какво.

Сам му благодари и прекъсна връзката.

След няколко минути на вратата се почука. Мис Килембе надникна вътре:

— Имате ли нужда от нещо?

Те ѝ благодариха и отказаха. Тя тъкмо понечи да затвори, когато Сам я попита:

— Мис Килембе, откога работите в библиотеката?

— От трийсет години.

— А в района?

— Откакто се помня. Родена съм във Фумба, на Занзибар.

— Търсим всичко, свързано с кораб на име „Офелия“. Познато ли ви е това име?

Мис Килембе сбърчи вежди и се замисли. След десетина секунди каза:

— Предполагам, че вече сте били в „Блейлок“?

— „Блейлок“ ли?

— Музеят „Блейлок“ в Багамойо. Там има графитна скица на кораб. Ако паметта не ме лъже, казва се точно „Офелия“.

ГЛАВА 12

Багамойо

От двата леснодостъпни града в Занзибар, Дар ес Салаам и Багамойо, вторият беше любимият на Сам и Реми. С население от трийсет хиляди души, той съчетаваше в себе си традиционната и колониалната африканска история, без шумотевицата на големия град, характерна за двумилионния Дар ес Салаам.

Основан от оманските номади в края на 18-и век, Багамойо е бил дом на арабски и индийски търговци на слонова кост и сол, християнски мисионери, търговци на роби, ловци на едър дивеч и откриватели, запътили се към Морогоро, езерото Танганайка и Усамбара.

— Ето нещо, което не знаехме — каза Реми, която четеше пътеводителя, докато Сам шофираше. — „През целия си престой в Африка Дейвид Ливингстън ни веднъж не посетил Багамойо, не и жив. След смъртта му обаче пренесли тленните му останки в града и ги положили в кулата на Старата църква, известна днес като Кулата на Ливингстън. Там където изчакали прилива, за да отнесат тялото в Занзибар“.

— Интересно — отвърна Сам. — Винаги съм мислел, че е използвал Багамойо за отправна точка, като всички останали. Добре, вече сме в покрайнините. Къде каза мис Килембе, че се намира музеят?

Реми извади листчето с бележки от пътеводителя и прочете:

— На две преки от *vota*, старият германски форт.

— Кой по-точно? Струва ми се, че в пътеводителя имаше отбелязани два.

Реми обърна листчето.

— Само това пише. Явно ще трябва да проверим и двата.

Откриха първия на няколкостотин метра на север от три от най-големите туристически атракции на Багамойо: фермата за крокодили, руините на Каоле и петстотингодишния баобаб. Спряха на черния път

пред полуразрушения варосан форт и слязоха от колата. Едно момче, водещо магаренце на връв, се усмихна широко и поздрави: „*Jambo. Habari gani?*“ „Здравейте, как сте“?

Със запъване, Сам отговори:

— *Nzuri. Unasema kiingereza?*

— Да, говоря малко английски.

— Търсим музея „Блейлок“.

— А, да, Къщата на лудия.

— Не, не, музея „Блейлок“.

— Същото. Другата *boma*. Един километър нагоре. Знаете Кръста на Ливингстън?

— Да. *Asante sana* — отговори Сам.

— Няма защо. Чао-чао.

И като изцъка с език на магарето, момчето продължи по пътя си.

— Усъвършенстваш суахили — поздрави го Реми.

— Само не ме карай да поръчвам храна. Резултатът няма да ти хареса.

— Какво ли искаше да каже с „Къщата на лудия“?

— Предполагам, че скоро ще разберем.

Намериха другата *boma* без много усилия, като следваха току подаващите ѝ се варосани бойници. Спряха на засипания с натрошени черупки паркинг. Тук имаше повече местни, много от които продаваха храна и дреболии от сергии или покрити колички. Сам и Реми слязоха от колата и се заоглеждаха за табелка, на която пише или „Блейлок“, или „Лудия“. След двайсет минути безплодно търсене спряха пред една сергия, купиха си две леденостудени коли и помолиха продавача да ги упъти.

— Да, Къщата на лудия — рече той и посочи една алея на запад.

— На двеста метра намерите стена, после гъсти дървета. Завийте надясно, намерите пътека, намерите място.

— *Asante sana*.

— *Starehe*.

Следвайки указанията, стигнаха до кирпичена стена, висока около метър, зад която растеше горичка от акации и дива лавандула. Свиха надясно и след няколко метра стигнаха до отвор в стената. От другата страна криволичеше пътека, която ги отведе до бяла ограда, а зад нея — стара сграда, дълга и тясна, с масленожълта фасада и тежки,

тъмносини капаци на прозорците. Над стъпалата на верандата имаше бяла, надписана на ръка табелка: „МУЗЕЙ БЛЕЙЛОК“ и „МАГАЗИН ЗА СУВЕНИРИ“. Последните три думи явно бяха добавени по-късно, сякаш някой късно се е сетил за тях.

Когато влязоха, над главите им иззвънтя камбанка. Ръчно дялани колони крепяха десетките рафтове, по които стояха препарирани африкански птици в пози, явно предназначени да напомнят полет. Над неодушевените си братовчеди гукаха няколко одушевени гълъба.

Стените бяха заети от етажерки, като нямаше две с две еднакви. По оста на помещението бяха разположени осем разнебитени масички, покрити с износени чаршафи. По етажерките и масичките бяха натрупани стотици джунджурии: статуетки на жирафи, лъвове, зебри, антилопи, змии и хора от дърво и слонова кост, колекции ножове, от джобни ножчета до издялани от кост ками, ръчно рисувани фетиши, покрити с пера и парчета дървесна кора, ръчно рисувани карти върху кожа, портрети и пейзажи с въглен, компаси, мехчета за вода от животински стомаси и няколко модела револвери „Уебли“, както и куршуми различни калибри.

— Добре дошли в музея и магазин за сувенири „Блейлок“ — чу се глас на изненадващо добър английски.

В дъното на помещението имаше самотна масичка, която не бяха забелязали. На нея седеше възрастен чернокож мъж с бейзболна шапка на „Балтимор ориолс“^[1] и бяла тениска с надпис „Имаш ли мляко?“, останала от рекламната кампания за консумация на мляко от деветдесетте години.

— Добре заварили — отвърна Реми.

Двамата се приближиха и се представиха.

— Аз съм Мортън — рече възрастният мъж.

— Прощавайте, но какво точно представлява това място? — попита Сам.

— Това е музеят и магазин за сувенири „Блейлок“.

— Да, но на кого е посветен?

— На най-великия невъзпят откривател на Африка, стъпвал по бреговете на Черния континент — отговори Мортън. Явно не за първи път рекламираше мястото с тази фраза. — Човекът, на когото стотици дължат живота си и живота на своите внуци: Уинстън Лойд Блейлок, Мбого от Багамою.

— Мбого на Багамойо — повтори Сам. — Биволът от Багамойо?

— Точно така.

— Какво можете да ни разкажете за него? — поинтересува се Реми.

— Мбого Багамойо пристигнал от Америка през 1872 година да си търси щастieto. Над метър и деветдесет висок бил той и тежал два пъти повече от всеки танганаец в онези времена. Имал плещи като на мбого и затова го нарекли така.

— Това той ли е? — попита Сам, като посочи зърнистия черно-бял дагеротип на стената над Мортън. На него се виждаше висок, широкоплещест мъж с дрехи за сафари като в разказ на Хемингуей. На заден план се виждаха дузина коленичили воители масаи с копия асегаи.

— Той е — потвърди Мортън. — Ще намерите цялата история на Мбого в този красив том с кожена подвързия.

Мортън махна с ръка към рафтовете на дясната стена. Реми се приближи и взе една книга от купчината. Подвързията не беше кожена, а изкуствена и доста грубо поставена. Отпред имаше залепена репродукция на снимката.

— Ще вземем две — каза Сам, отиде до един рафт, след което постави на масата покупките.

Докато плащаше, Реми попита:

— Казаха ни, че тук можем да научим нещо за един кораб. „Офелия“.

Мортън кимна и посочи голяма графитна скица на параход.

— Търсенето на „Офелия“ било първото голямо приключение на Мбого Блейлок. Всичко е описано в книгата. Сам съм правил показалеца. Отне ми три години.

— Вложили сте много усилия — каза Реми. — Как... как сте се озовал тук? Да не би семейството ви да е познавало мистър Блейлок?

Мортън се усмихна за първи път, откак бяха влезли. При това с гордост.

— Моето семейство е Мбого Блейлок. Аз съм втори братовчед на правнука на Мбого.

— Простете, казвате, че сте роднина на Уинстън Блейлок? — с недоверие попита Сам.

— Разбира се. Не си ли личи?

Сам и Реми не знаеха какво да отговорят. Мортън се плесна по коляното и се разсмя:

— Хванахте се, а?

— Да, определено — усмихна се Сам.

— Значи не сте...

— Не, роднини сме. Разбира се, приликата не си личи. Ако искате, мога да ви покажа акта си за раждане.

Преди да кажат каквото и да било, Мортън извади документа от малка каса изпод масата. Разгъна го и го плъзна към тях. Сам и Реми се наведоха, разгледаха го и пак се изправиха.

— Удивително — промълви Реми. — Значи той се е оженил? За танзанийка?

— Тогава страната била известна като Танганайка — преди нашествието на германците. И не, не се оженил, но имал шест наложници и много деца. Това също го пише в книгата.

Сам и Реми се спогледаха озадачено.

— Какво е станало с него? — попита Сам.

— Никой не знае. През 1882 година просто изчезнал. Внукът му твърди, че е бил по следите на някакво съкровище.

— Какво съкровище?

— Тази тайна той не споделил с никого.

— Някои хора в града го наричат...

— Лудия, знам. Това не е обида. Думата не се превежда добре на английски. На суахили смисълът е по-скоро „човекът със свободен дух“. Дивият.

— Всички тези артефакти негови ли са били? — попита Реми.

— Да. Повечето е убил, направил или намерил със собствените си ръце. Други са подаръци. Предложете добра цена и аз ще си помисля.

— Не разбирам. Продавате вещите му?

— Нямам избор. Аз съм последният от потомците на Мбого. Поне тук. Двете ми деца живеят в Англия. Ходят на училище. А аз съм болен и не ми остава още много.

— Много съжалявам да го чуя — каза Сам. — Може ли да разгледаме?

— Разбира се. Ако имате въпроси, питайте.

Сам и Реми се отдалечиха.

— Мислиш ли, че всичко това е вярно? — прошепна тя. —
Картината прилича ужасно много на Хемингуей.

— Защо не се обадиш на мис Килембе да я питаш?

Реми излезе навън. Върна се след пет минути и се приближи до
Сам, който гледаше един бастун, закачен на стената.

— Казва, че всичко е достоверно. Музеят съществува от 1915
година. — Сам не отговори. Гледаше втренчено бастуна. — Сам?
Чуваш ли ме? Кое е толкова интересно?

— Забелязваш ли нещо необичайно? — промърмори той.

Реми се вгледа по-внимателно.

— Не.

— Погледни главата... металната част със заобления край.

Реми отметна глава и присви очи.

— Това не е ли...?

Сам кимна.

— Чукало от камбана.

Погледаха го още десетина секунди, после Сам се обърна към
Мортън и попита:

— Колко искате за всичко?

[1] „Балтимор Ориолс“ — американски бейзболен отбор. —
Бел.ред. ↑

ГЛАВА 13

Занзибар

— Моля? — Селма не вярваше на ушите си. — Я повторете. Какво искате да пренесете дотук?

— Не целия музей, Селма, само съдържанието му — успокой я Реми, която се возеше на пътническата седалка на тойотата. — Всичко ще тежи общо около... Тя погледна към Сам, който каза:

— Двеста-триста килограма.

— Чух — въздъхна Селма. — С кого да...

— Името на собственика е Мортън Блейлок. Ще го настаним в „Мьовенпик Роял Палм“ в Дар ес Салаам, докато всичко се уреди. Днес следобеда ще бъде открита сметка на негово име в „Барклейс“. Преведи му трийсет хиляди долара от нашата бизнес сметка и още трийсет, когато стоката е готова и на път към теб.

— Шейсет хиляди долара? Платили сте му шейсет хиляди долара? Знаете ли колко прави това в танзанийски шилинги? Цяло състояние. Поне пазарихте ли се?

— Той искаше двайсет — отвърна Сам, — едва го уговорихме. Той умира, Селма, а има внуци, които трябва да ходят в колеж.

— На мен ми звучи като мошеник.

— Ние не мислим така — каза Реми.

— Бастунът е дълъг два метра, изработен от черно твърдо дърво, а в края му се намира бронзовото чукало от камбаната на „Офелия“.

— Днес да не ви е ден за шеги със Селма?

— Сама ще се убедиш — увери я Сам.

— Мортън ще го включи още в първата пратка. Ще ти пратим и един екземпляр от биографията на Блейлок с „Федерал Експрес“. Трябва ни да свършиш някое от чудесата си. Дисекцирай я, провери всички имена, места и описания... Знаеш какво да правиш.

— Не съм ви чувала толкова развълнувани, откак се обадохте от онази пещера в Алпите.

— Наистина сме развълнувани — отвърна Реми. — Явно Уинстън Блейлок е посветил немалка част от живота си в търсене на някакво съкровище и ако не грешим, то е нещо, което Ривера и шефът му не искат да намерим. Блейлок може да се окаже нашият Розетски камък^[1].

Сам зави към вилата и изведнъж скочи на спирачките. На стотина метра пред тях един човек пресече двора и изчезна в храстите.

— Селма, ще ти се обадим по-късно — каза Реми и затвори. — Това те ли са, Сам?

— Те са. Погледни. Камбаната я няма.

Вдясно пред тях човекът се измъкна от храстите и се затича към брега, където на кея до техния андреял го чакаше осемметров катер „Ринкер“. На по-малко от миля навътре стоеше закотвена яхтата „Нджива“. На палубата на катера се виждаха две фигури, а между тях — камбаната от „Офелия“.

— По дяволите! — измърмори Сам.

— Как са ни открили?

— Нямам представа. Дръж се.

Той натисна педала на газта. Гумите се зариха в прахта и ленд крузърът подскочи напред. Стрелката на скоростомера подмина осемдесет километра в час, а Сам завъртя рязко волана наляво, после надясно, насочвайки муцуната право към обраслия насип отстрани.

— О, боже... — Реми се подпря здраво на таблото и скри глава между ръцете си.

Насипът се издигна застрашително пред тях. Джипът се килна назад, предното стъкло се вдигна рязко към небето, после отново се устремиха напред, вече във въздуха. Двигателят ревеше, а гумите се въртяха свободно. Ленд крузърът се стовари на земята и по предното стъкло се посипа пясък. Сам натисна газта до ламарината. Моторът изстена, но след миг реагира и джипът отново се понесе напред, само че на половината скорост, защото гумите едва успяваха да зацепят по сухия пясък.

Тичащият почти беше стигнал до кея. Погледна през рамо, видя ленд крузъра и се спъна. Беше Яотъл.

— Май не е харесал гостоприемството ни — отбеляза Сам.

— Не бих могла да предположа защо.

Яотъл се изправи и пак се затича. Слезе по стъпалата на кея, вземайки по две наведнъж, и се втурна към катера, където Ривера и Ночтли му махаха с ръце да побърза.

Сам продължи напред, въртейки бързо кормилото в опит да попадне на по-твърда земя. Бяха на петдесет метра от кея. Яотъл стигна до края и скочи на катера. Трийсет метра. Ночтли седна на кормилото и от ауспуха заизлиза дим.

Ривера спокойно заобиколи задъхания Яотъл, потупа го по рамото и се качи на щурца. Погледна приближаващия джип и вдигна ръка, сякаш да им помага.

— Кучи...

— В ръката му има нещо — каза Реми.

— Какво?

— Държи нещо, не виждам какво.

Сам скочи на спирачките. Ленд крузърът поднесе странично и спря. Сам включи на задна, готов да премести крака си от спирачката на газта.

Без да откъсва поглед от тях, Ривера се усмихна мрачно, вдигна и другата си ръка, издърпа предпазителя на гранатата, обърна се и я хвърли в андреяла. Ринкерът се изстреля от кея и потегли към „Нджива“, оставяйки след себе си бяла пяна.

Гранатата се взриви с глух тътен. Вдигна се фонтан от вода и дървени отломки, които се посипаха по кея. Андреялът бавно потъна сред облак от мехурчета.

След като измъкнаха джипа от пясъка и дюните и го върнаха обратно на пътя, двамата изгледаха как Ривера и хората му се приближават към яхтата. След броени минути „Нджива“ вдигна котва и отплава на юг покрай брега.

— Започнах да се привързвам към тази камбана — промърмори Сам.

— А знам, че не обичаш да губиш — каза Реми.

Сам поклати глава и тя добави:

— Аз също.

Сам се пресегна към жабката, извади от там пистолета и каза:

— Ей сега се връщам.

Слезе, отиде до вилата и се вмъкна вътре. След две минути излезе и даде знак на Реми, че всичко е наред. Тя се премести на шофьорското място и вкара тойотата по алеята.

— Преобърнали ли са всичко с главата надолу?

Сам поклати глава.

— Знам обаче как са ни намерили.

Заедно влязоха в гостната, където бяха държали Яотъл. Приблужи се до таблата на леглото и ѝ показа примката, с която бяха вързали лявата му китка. Беше оцветена в червеникаво кафяво. Останалите три примки бяха развързани.

— Това е кръв — каза Реми. — Здравата се е потрудил да се освободи.

— А после се е обадил на Ривера. Едно му признавам: има висок праг на болката. Трябва да е протъркал китката си до кост.

— Защо не ни устроиша засада?

— Не знам. Ривера не е глупак. Знаел е, че оръжието на Яотъл е у нас, и не е искал да привлече вниманието на полицията.

— Ние не сме им основната грижа. Получиха, каквото искаха. Без камбаната ние не разполагаме с нищо, освен една интересна история. Сам, какво толкова важно може да има в тази камбана, за бога?

Решиха да зложат на сигурността. Вилата вече не бе безопасно място за тях. Събраха малкото си вещи от там, върнаха се в джипа и подкараха към Чвака, малко градче на дванайсет километра на юг. Единственото, с което можеше да се похвали то, беше мистериозният Занзибарски институт по финансова администрация.

Намериха едно ресторантче с климатик и влязоха. Помолиха да ги настанят някъде на тихо, близо до аквариума.

Реми посочи през прозореца.

— Това не е ли...?

На две мили от брега се виждаше „Нджива“, която продължаваше да плава бавно на юг. Сам изруга под носа си и отпи от ледената вода.

— Е, какво мислиш? — настоя Реми.

Сам сви рамене.

— Не мога да преценя дали просто егото ми не е наранено от факта, че откраднаха нещо, с което се сдобихме с толкова усилия. А това не е сериозна причина отново да се наврем под дулата им.

— Не е само това. Знаем колко отчаяно държат другите да не научат за камбаната или кораба, на който е принадлежала. Най-вероятно са убивали за това. Или ще я унищожат, или ще я хвърлят много надълбоко, за да не може вече никой да я намери. Това е част от историята, а те ще се отнесат с нея като с боклук.

Телефонът на Сам извънтя.

— Селма е — каза той и вдигна, като включи високоговорителя. Типично в неин стил, Селма започна без предисловия:

— Тази ваша камбана е наистина интересна находка.

— Беше — поправи я Сам. — Вече не е у нас.

После ѝ обясни, но Реми се обади:

— Все пак ни кажи, Селма.

— С кое да започна — с интригуващите новини или с изумителните новини?

— С интригуващите.

— Уенди реши да приложи фотошопските си трикове и прекара снимките през някакви филтри или нещо подобно. Повечето неща, които каза, звучаха като на китайски. Изглежда, че под всички тези морски обрасляци има някакви надписи.

— Какви?

— Не сме сигурни. Има някаква символика. Някои думи са на суахили, други на немски, виждат се и пиктографи, но нито едно от тези неща не стига, за да открием смисъла. Както изглежда, по-голямата част от вътрешността на камбаната е покрита с тях.

— Добре, сега може да ни изумиш.

— Уенди успя да разгадае още няколко букви от надписа под „Офелия“. Освен първите две — „Ш“ и „Е“, както и последното „А“, тя разчете и две букви по средата — две „Н“, разделени с интервал.

Докато Селма говореше, Реми беше грабнала една салфетка и двамата със Сам драцеха по нея.

— Зададохме буквите и последователността в програма за анаграми и сравнихме резултатите с данните за потъналите кораби. Получи се...

— Шенандоа — довършиха Сам и Реми в хор.

[1] Древноегипетска каменна плоча, на която на три езика е изсечен указ на фараона Птолемея Пети. Понеже третият език е достъпният през 19-и век древногръцки, камъкът представлява ключ към разгадаването на древноегипетските йероглифи — постижение, обявено през 1822 г. от легендарния френски академик и изследовател Жан-Франсоа Шамполион. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 14

Занзибар

Корабът на Конфедерацията „Шенандоа“ отдавна бе привлякъл интереса на Сам и Реми, но до момента не бяха намерили време да задълбаят в загадките около неговата сага. Сега като че ли съдбата им беше връчила бронзова покана под формата на корабна камбана.

„Шенандоа“, хиляда сто и шейсет тонен параход, бил произведен в корабостроителницата „Александър Стивън и синове“ в Ривър Клайд, Шотландия, през август 1863-а година под името „Сий Кинг“ — „Кралят на морето“. С желязната си конструкция, дървени части от тик и своя черен корпус, „Кралят“ бил напълно подходящ както за самостоятелно плаване, така и за помощен параход, и бил предназначен за превоз на товари по търговските пътища с Източна Азия. Но не му било писано да пренася чай.

Година по-късно, през септември 1864-а, „Кралят“ бил закупен инкогнито от агенти на Тайната служба на Конфедерацията и на осми октомври отплавал с пълен екипаж от търговски моряци уж за Бомбай. Девет дни по-късно обаче се срещнал с парахода „Лаурел“ близо до остров Мадейра, недалеч от африканския бряг. На борда на „Лаурел“ се намирили офицерите и ядрото на новия екипаж на „Краля на морето“, всички до един изпитани моряци — някои южняци, други симпатизиращи им британски поданици. Капитанът се казвал Джеймс Айръдел Уодъл, четирийсет и една годишен лейтенант от Северна Калифорния, завършил Американската военноморска академия.

Бързо прехвърлили товара от оръжия, боеприпаси и провизии на „Краля“, чийто озадачен и разгневен екипаж получил възможност да избира: да се включи в новата експедиция при по-високо заплащане или да се прехвърли на „Лаурел“, който щял да ги закара до Тенерифе — остров от Канарския архипелаг близо до брега на Мароко. В крайна сметка Уодъл едва успял да събере половината от стандартния екипаж за новопроизведения боен кораб, маскиран като търговски. Въпреки това корабът напуснал Мадейра на двайсет и първи октомври, за да

започне да унищожават и пленяват кораби на Съюза, където срещне такива.

През есента на 1864-а и началото на зимата на 1865-а „Шенандоа“ прекосил Южния Атлантис, заобиколил нос Добра надежда и през Индийския океан стигнал до Австралия, унищожавайки и пленявайки търговски кораби, плаващи под флага на Съюза, преди да насочи вниманието си към китоловните райони на Съюза в Тихия океан. Отплавал на север от Нова Гвинея към Охотско и Берингово море.

През деветте месеца като военен кораб под флага на Конфедерацията, „Шенандоа“ станал причина за унищожаването на над тридесет вражески съда. На 2 август 1865 г., около четири месеца след капитулацията на Лий при Апоматокс, на „Шенандоа“ също узнали за края на войната благодарение на преминаващия британски барк „Баракуда“. Капитан Уодъл заповядал обезоръжаване и поел курс към Ливърпул, Англия, където се предал заедно с екипажа си през ноември същата година. Следващия март чрез посредници корабът бил продаден на Саид Маджид бин Саид ал-Бусаид, първия султан на Занзибар, който го кръстил на свое име — „Ел Маджиди“.

Именно тази част от историята на „Шенандоа“ привличаше интереса на Сам и Реми. Съществуваха три различни версии за края на „Ел Маджиди“. Според едната корабът потънал в Занзибарския канал малко след като бил повреден от урагана през 1872-а; според втората потънал шест месеца по-късно, докато го влачели на буксир към Бомбай, където трябвало да го ремонтират; а според третата се озовал на дъното през ноември 1879-а, след като се ударил в риф край остров Сокотра на връщане от Бомбай.

— Това повдига повече въпроси, отколкото дава отговори — каза Сам. — Като начало, Блейлок или някой друг го е прекръстил на „Офелия“?

— И защо е бил прекръстен? — додаде Реми. — И защо никъде няма информация за този кораб?

— А най-големият въпрос си остава защо изобщо намерихме камбаната.

— Какво имаш предвид?

— След като Уодъл се е предал, не следва ли корабът и всичко на него да стане собственост на Съюза?

— Включително камбаната.

— Включително камбаната — повтори Сам.

— Може би Съюзът го е продал на султана на Занзибар заедно с всичко по него.

— Възможно е. Но това е било през 1866 година. „Ел Маджиди“ е потънал едва шест или тринайсет години по-късно, в зависимост от историята. По дяволите, султанът го е кръстил на себе си. Не ми звучи като човек, който ще се радва на камбана с друго име на нея.

— Определено. Може би този, който е преоборудвал и ремонтирал кораба, просто е изхвърлил камбаната през борда. От бързане.

От двамата, Реми беше адвокат на дявола. Често успяваше да открие пробойни в мисленето им. Ако някоя теория оцелееше след „схватката“ с Реми, знаеха, че наистина са попаднали на нещо.

Сам помисли.

— Не е изключено, но се опитвам да се поставя на мястото на корабостроителя на султана. Вероятно не е бил безкрайно богат; имал е твърде много работа и твърде малка заплата. Естествено, султанът е настоявал корабът да отговаря на царските му изисквания, включително да има нова лъскава камбана. Какво би направил този майстор с петдесеткилограмовата бронзова камбана?

— Би я продал — обади се Селма.

— Нека разгледаме този вариант — съгласи се Реми. — Да допуснем, че по някое време на камбаната се е натъкнал самият Блейлок. Ако тя все още се е намирала на кораба, той или я е купил, или е откраднал кораба, а после е сменил името с „Офелия“. Ако камбаната е била изхвърлена, значи Блейлок я е извадил от водата, заличил е името „Шенандоа“ и е гравирал „Офелия“.

— За да прави после какво? Да си я гледа?

— Скицата в музея показва, че е възприемал този кораб като „Офелия“.

Сам щракна с пръсти.

— Прекаляваме с мисленето. Реми, включи си лаптопа. Селма, прати ни снимките на „Шенандоа“ и „Ел Маджиди“.

Докато чакаха, Сам включи фотоапарата си към лаптопа на Реми и тя отвори снимката на скицата на „Офелия“.

— Не улавям сигнала на безжичния интернет — каза Реми.

Сам стана и огледа под масите наоколо.

— Има кабели за свързване с мрежата — каза той и потърси управителката. След две минути се върна с кабел, който включи в лаптопа и в най-близката точка. — С набиране е, но ще свърши работа.

— Пратих ги — каза Селма по телефона.

Снимките се зареждаха четири минути. Реми ги подреди на екрана. Няколко минути въртяха изображенията, увеличаваха ги и си играха с цветовете, докато окончателно се убедиха.

— Корабът е същият — каза Реми.

— Да, „Офелия“ на Блейлок, „Шенандоа“ и „Ел Маджиди“ са един и същи кораб — съгласи се Сам. — Въпросът е кога се е появил Блейлок и защо липсват каквито и да било сведения по въпроса?

— Очевидно Ривера и приятелчетата му се интересуват от нашата камбана. Но дали от самата камбана или кораба, или корабите, на които някога е принадлежала?

— Има само един начин да разберем — каза Сам. — Трябва да си я откраднем обратно, преди Ривера да я е унищожил или изгубил.

Веднага разбраха, че като много други неща в работата им, и това беше по-лесно да се каже, отколкото да се направи. Сам порови в раницата си и намери бинокъл. Изправи се и погледна през прозореца. След трийсет секунди свали бинокъла.

— Все още плават на юг. Скоро ще се скрият зад Пингве Пойнт. Явно не бързат за никъде.

— Знаят, че вече не сме заплаха.

— Никога не се знае — ухили се Сам.

Извади телефона си и набра Руб Хейуд.

— Сам, тъкмо щях да ти звъня — рече Руб.

— Чудесно. Надявам се да сме на една вълна.

— Имам информация за яхтата „Нджива“.

— Жив да си!

— Принадлежи на един тип на име Амбонисие Окафор. Един от десетте най-богати мъже в страната. За който и експортен бизнес да се сетиш, той ще има голям дял акции в него: кашу, тютюн, кафе, памук, агава, скъпоценни камъни, минерали...

— Как главорез като Ривера се е свързал с човек като Окафор?

— Трудно е да се каже, но поразрових тук-там. През последните пет години мексиканското правителство рязко е увеличило вноса на стоки от Танзания, предимно от компании на Окафор. Това ми говори, че Ривера има силни приятели в Мексико Сити. Сам, не си се изправил срещу шепа наемници, а срещу цяло правителство и влиятелен танзанийски милионер.

— Вярвай ни, че няма да го забравим, но в момента искаме само да си върнем камбаната...

— Какво значи това?

— Откраднаха ни я. Искаме само да си я вземем обратно и да се приберем у дома.

— Лесно е да се каже.

— Знаем. Какво друго можеш да ни кажеш за „Нджива“?

— Тя е едната от двете яхти на Окафор. Домува на остров Сукути, на петдесетина километра по въздух на юг от Дар ес Салаам. Окафор има вила там. Целият остров е негов.

— Нищо чудно.

През годините Сам и Реми бяха установили, че една от най-често срещаните черти на мегаломаните милионери е отвращението им да си съжителстват с „немитите маси“.

Собственият остров беше изключително ефективен начин да се разграничиш от тях.

— Май е по-добре да не питам какво възнамерявате да правите?
— каза Руб.

— Вероятно.

— Добре, но няма да ви спестя едно „Внимавайте“.

— Ще ти се обадим при първа възможност.

Сам затвори и преразказа разговора на Реми. Тя се замисли за няколко секунди и рече:

— Няма да ни навреди да проверим. При едно условие.

— Казвай.

— Благоразумието да надделее над дързостта. Ако видим, че не е лъжица за нашата уста...

— Ще се оттеглим.

— Естествено, трябва да предположим, че яхтата пътува към Сукути.

Сам кимна.

— Ако не, вероятно сме извън играта. В противен случай трябва да побързаме да си вземем камбаната, преди да са й направили нещо.

ГЛАВА 15

Танзания

Когато Сам и Реми се сблъскаха с танзанийската география, пренебрежимата преднина на „Нджива“ бързо започна да им изглежда непреодолима. Макар пътуването покрай брега и между населените места да беше сравнително лесно, осъзнаваха, че карането извън утъпкания път ще бъде същински кошмар. Единственият път на юг от Дар ес Салаам беше В2, който преминаваше през цяла южна Танзания, без да се приближава на повече от петнайсетина километра от брега, докато достигне село Соманга, на около сто и петдесет километра южно от остров Сукути. Като разбраха, че нито могат да достигнат целта си по пътя, нито да изпреварят „Нджива“, те се пренастроиха. Тъй като Ривера явно имаше силни приятели на своя страна, решиха да се подсигурят, вслушвайки се в гласа на параноята. Ако мексиканецът играеше според най-лошия сценарий в главата си, би предположил, че ще го последват от Занзибар или Дар ес Салаам, и познавайки възможностите на пътя, би очаквал да пристигнат с лодка.

Към полунощ, след пет-шест безплодни телефонни обаждания, най-сетне намери местен пилот, който се съгласи на другата сутрин да ги откара до остров Мафия от пистата Рас Кутани в покрайнините на Дар ес Салаам. От там ги чакаше половин ден пътуване с лодка на север до остров Сукути — детайл, който оставиха в умелите логистични ръце на Селма.

Това беше Африка и двамата Фарго добре го знаеха. И преди бяха чували израза „африканска миля“, но сега за първи път видяха на практика какво означава той. Петдесет километровата разходка покрай брега се бе превърнала в сложна двеста и четирийсет километрова експедиция.

Трябваше да убият някъде една нощ и Сам изпълни обещанието си, като нае президентския апартамент в „Мьовенпик Роял Палм“ с

гледка към океана. Прекараха следобеда в спацентъра, а после вечеряха в „Л’Оливето“, италианския ресторант на хотела.

— Имам чувството, че от месеци не сме стъпвали в цивилизацията — каза Реми.

— Не изглеждаш така — отбеляза Сам. Вечно изобретателната Реми беше открила в бутика на хотела семпла, но елегантна „малка черна рокля“ на Зак Позен.

— Благодаря.

Келнерът се приближи и Сам даде поръчката. После се обърна към Реми:

— Видях те, че четеш биографията на Блейлок в спацентъра. Някакви прозрения?

— Върви бавно. Засега мога да кажа само, че не е писана от Блейлок. Освен ако не е говорел доста зле английски. Подозирам, че е дело на Мортън. Но от какви източници е черпил информация, не знам. Едно от нещата, които ми направиха впечатление, е, че не се споменава нищо за живота му, преди да дойде в Африка. Всичко започва от деня, в който се появява в Багамойо. Няма никакви детайли за личния му живот до онзи момент.

— Интересно? А как е показалецът?

Реми сви рамене.

— Както може да се очаква. Сигурна съм, че Селма, Пийт и Уенди ще имат повече късмет с него. Все пак проверих дали някъде се споменава за „Офелия“, но не би.

— Странно. Ако си е направил труда да изпише всички йероглифи по камбаната, би трябвало поне да спомене за това. Изглежда като човек, който се опитва да скрие някаква тайна.

— Голяма тайна. Толкова голяма, че мексиканското правителство да убива хора вече седем години заради нея.

Автобусът на летището ги остави на Рас Кутани малко след зазоряване. С изключение на няколко служители, които се суетяха в утринната мъгла, пистата беше тиха и пуста. Когато автобусът си тръгна, към тях се приближи мъж, облечен в сафари таки панталони, високи обувки и бейзболна шапка със знака на американските военни рейнджъри. Имаше късо подстригана черна коса и гъсти мустаци.

— Ед Мичъл — представи се той без предисловия.
— Сам и Реми Фарго — отвърна Сам. — Вие сте американец.
— Донякъде. Бивш, ако може така да се каже. Това ли е всичко?
— попита той, като кимна към раниците им.

Двамата бяха оставили по-голямата част от багажа си при Вутоло, стар приятел и портиер в „Мъовенпик“.

— Това е.

— Добре. Ако сте готови, и аз съм готов.

Мичъл се обърна и закричи. Сам и Реми го последваха до здравата, но доста очукана „Буш Еър Чесна 182“. Мичъл натовари багажа им, закопча ги на задната седалка и направи предстартова проверка. Пет минути след пристигането си на пистата вече летяха на юг.

След малко чуха гласа на Мичъл в слушалките.

— Ще се гмуркате, а?

— Моля? — не разбра Реми.

— Предполагам, че затова отивате на Мафия.

— А, да.

— Откога сте в Африка, мистър Мичъл? — попита Сам.

— Казвайте ми Ед. От около двайсет и две години. Дойдох през осемдесет и осма, за да монтирам едни радари. Влюбих се в това място и реших да остана. Бях летял със „Спад“ и „Хюи“ във Виетнам, така че тази професия добре ми пасна. Направих си фирма и останалото е история.

— Звучи познато — каза Реми.

— Кое?

— Влюбването в Африка.

— Да, има склонност да ти влезе под кожата. През няколко години си ходя до Щатите да се видя с приятели, но в крайна сметка винаги се връщам по-рано от предвиденото. — Мичъл се засмя за първи път. — Явно съм безнадеждно пристрастен.

— Какво знаете за остров Сукути? — попита Сам.

— Чудесно място за гмуркане. Свадлив собственик. Един тип на име Амбонисие Окафор. Там ли мислите да ходите?

— Просто ни хрумна.

— Можем да прелетим над него. Може да е купил острова, но не и въздуха над него. Ще ни отнеме петнайсетина минути.

Мичъл пренастрои курса и след няколко минути видяха острова в левия илюминатор.

— Сукути е част от архипелага Мафия, а според някои принадлежат на Веригата на подправките, заедно със Занзибар — обясни Мичъл. — Има Голям и Малък Сукути. Големият е разположен на север, а малкият — на юг. Виждате ли малкия канал помежду им? Понеже няма и двайсет метра широчина, официално се смятат за едно. Общата им площ е тринайсет квадратни километра. Виждате ли другия остров ей там, шест километра на юг? Това е Северен Фанджове.

— А онзи дългият помежду им? — поинтересува се Реми.

— Това е по-скоро атол, отколкото остров — риф и пясъчен нанос. Няма си име или поне аз не го знам. Просто е много близо до повърхността и прилича на твърда земя. Може да се ходи по него, но ще се газите във вода до колене.

— Онова кратери ли са? — попита Сам, надничайки през илюминатора.

— Мда. Преди Първата световна война германските бойни кораби и крайцери използвали Сукути и Фанджове за тренировки. На някои места са пробили дупки чак до водата. Затова Фанджове е толкова популярно място сред водолазите. Спускат се с въжета по кратерите и разглеждат. Всяка година загиват по трима — четирима. Вие...

— О, не. Само обикновено гмуркане.

— Внимавайте. Водата в радиус от три километра около Сукути принадлежи на Окафор. Разполага с патрулни лодки и въоръжена охрана. Опитва се да гони хората и от Фанджове, но там няма юридически основания. Ето там, на върха, е къщата му.

Сам и Реми проточиха шии да погледнат. Ваканционният дом на Амбонисие Окафор представляваше четириетажна вила в италиански стил, обградена от каменна стена, висока метър и половина. От къщата към всички краища на имението тръгваха спретнати пътечки, посипани с натрошени миди, които напомняха на разкривени спици на колело.

Шейсет и пет години по-рано в Тихия океан по същият начин бяха изглеждали японските крепостни острови по времето на Втората световна война. Оформени като конус, чиято задна четвърт е потопена във водата, южните ниски части на острова бяха голи и лишени от

растителност, с изключение на някой храст или камък. На няколко метра от брега лунният пейзаж отстъпваше място на тучна ивица дъждовна гора, която стигаше чак до границите на имението.

— Едни бункери вместо вилата и имаме умален Иво Джима — рече Сам. — Сигурно му трябва сериозен персонал да озаптява джунглата.

Две от пътеките привлякоха вниманието им. Едната водеше до кей на северозападния бряг на острова. Там бе вързана „Нджива“. Срещу нея стояха два катера „Ринкер“, като онзи, с който Ривера и хората му бяха откраднали камбаната. По палубата на яхтата се движеха фигури, но от тази височина лицата им не се виждаха.

Другата пътека водеше до поляна, оградена от боядисани в бяло камъни. В средата още камъни, вкопани, изписваха римското „Н“: хеликоптерна площадка.

— Ед, това е...

— Мда. Окафор има „Юрокоптер ЕС135“. Златна птичка. Не лети никъде с нея, освен при крайна необходимост. Символ на статута му, предполагам. Някой от вас лети ли?

— Изкарах курс по управление на едномоторни летателни машини — каза Сам. — Имам десет летателни часа с хеликоптер. Оказа се по-трудно, отколкото предполагам.

— Адски си прав.

— Не виждам много пазачи и огради долу — обади се Реми. — Странно за човек, който толкова държи на личното си пространство.

— Славата му е такава, че вече не му трябва кой знае каква охрана. Преследва безмилостно нарушителите. Говори се, че някои от по-нахалните дори са изчезнали.

— Вярваш ли на това?

— Склонен съм. Окафор е бил генерал в танзанийската армия. Коров, страховит тип. Стига ли ви видяното?

— Да — отвърна Сам.

Останалата част от полета премина в мълчание, прекъсвано само от откъслечните приказки на Ед, който им показваше интересни елементи от пейзажа и им разказваше това-онова от африканската

история. Малко преди седем и половина кацнаха на чакълена писта на остров Мафия и бързо стигнаха до терминала — варосана сграда с тъмосини первази и керемиденочервен ламаринен покрив. До нея под сянката на един баобаб седяха двама униформени служители от имиграционната служба.

Когато двигателите изгаснаха, Ед слезе и свали раниците им от багажното. Подаде им визитката си и със заговорническа усмивка рече:

— Пазете се, Фарго. Обадете се, ако загазите.

— Да не би да знаеш нещо, което ние не знаем? — усмихна се и Сам в отговор.

— Не, но от пръв поглед разпознавам авантюристите. Изглеждате ми доста оправни, но Африка е безпощадно място. На визитката ми ще намерите номера на сателитния ми телефон. Ще го оставя включен.

— Благодаря, Ед.

Стиснаха си ръцете, Ед се обърна и се отправи към военната барака с червен неонов надпис „БИРА“.

Сам и Реми метнаха раниците на гръб и тръгнаха към терминала, но двамината до баобаба ги пресрещнаха. След бегъл преглед на документите им надникнаха в багажа им, удариха печати в паспортите им и им пожелаха „Добре дошли“ на развален английски.

— Трябва такси? — попита единият и без да чака отговор, махна с ръка и свирна. Едно сиво, леко ръждясало пежо, спряло на обръщалото до входа за летището, заръмжа.

— Благодаря, но ще откажем — каза Сам. — Сами ще осигурим транспорта си.

Служителят го погледна озадачено, без да сваля ръката си.

Сам посочи пежото и поклати отрицателно глава:

— *La asante*. — „Не, благодаря“.

Служителят сви рамене, махна на шофьора да не идва и каза:

— *Sawa*. — „Добре“. После двамата с партньора му се върнаха под сянката на баобаба.

— Защо беше това? — неразбиращо попита Реми.

— Тези са в комбина. В най-добрия случай ще отнесем тлъста сметка, в най-лошия ще ни закарат на някоя пуста алея, за да ни оберат.

Реми се усмихна.

— Сам Фарго, къде отиде доверието ти в човека?

— Точно в момента е на същото място като портфейла ми — добре скрито.

Остров Мафия било не само популярно място за гмуркане, но и център на танзанийския черен пазар. Когато Сам ѝ обясни всичко това, Реми се възхити:

— Същински исторически извор. Откъде научи пък това?

— Свалих си на айфона базата данни със „Световни факти“ на ЦРУ. Много е удобно. Хайде, ще повървим. Не е далеч.

— А какво гарантира, че няма да ни оберат на улицата?

Сам повдигна крайчето на ризата си, за да ѝ покаже дръжката на пистолета на Яотъл.

Реми се усмихна и поклати глава.

— Само спокойно, каубой. Без стрелби като в спагети-уестърн.

Според картата пистата делеше най-големия град на острова, Килиндони, на северна и южна част, като първата бе разположена откъм вътрешността, а втората — откъм брега. Там щяха да намерят доковете и лодката, наета от Селма. Нямахше още осем сутринта, но слънцето грееше силно в ясното небе и само няколко минути след като напуснаха пистата, и двамата вече плуваха в пот. Усещаха как на всяка стъпка ги следят очи, много от тях — на любопитни деца, които вървяха успоредно на пътя им, махаха им и се усмихваха срамежливо на белите чужденци, дошли в тяхното село.

След двама минути по твърдия черен път, покрай който се редяха ламаринени, тухлени и картонени бараки, най-сетне стигнаха до плажа. По дюните се виждаха разнебитени навеси и складове за лодки, а навътре между вълните стърчаха дузина дървени докове. В залива се наброяваха трийсет — четирийсет лодки, от моторници на няколко десетки години до скифове и дхоу, с платна и двигатели. На брега работеха групички мъже и момчета, кърпеха мрежи, стържеха корпуси, чистеха риба.

— Липсва ми андреялът — промърмори Реми.

— При положение, че си има дупка от граната в средата на палубата, вече си е наш — успокои я Сам. — Можем дори да го извадим от дъното. За спомен. — Той се обърна и огледа постройките по дюната. — Търсим „Червената птичка“.

— Ето там — каза Реми, като посочи една сламена колиба на петдесетина метра надолу по брега, пред която стоеше голяма шперплатова табела метър на два с изрисувана яркочервена гарга.

Когато се приближиха до дървените стъпала, четирима мъже прекъснаха оживения си разговор и вдигнаха поглед към тях.

— Добро утро — поздрави Сам. — Търсим Бузиба.

Последва продължително десетсекундно мълчание.

— *Unazungumza kiingereza?* — „Говорите ли английски?“, попита Реми, но не получи отговор.

Следващите две минути Сам и Реми използваха всичките си оскъдни познания по суахили, за да завържат диалог, но без резултат.

— Бузиба, не се дръж като кретен — чу се един глас зад гърба им.

Обърнаха се и видяха ухиления Ед Мичъл с по една бира във всяка ръка.

— Следиш ли ни? — попита Сам.

— Може и така да се каже. Вероятно сме единствените трима американци на този остров в момента. Реших, че малко солидарност няма да попречи. Познавам един дърт Бузиба тук — каза той, като кимна към сивокосия мъж на най-горното стъпало. — И говори английски. Прави се, че не може — така се пазари. Ед изляя нещо на суахили. Другите трима мъже станаха и се прибраха в бара.

— Бъди джентълмен, Бузиба — каза Ед, — това са мои приятели.

Киселото изражение на стареца изчезна и на лицето му се разля широка усмивка.

— Приятелите на мистър Ед са и мои приятели — рече той.

— Казах ти да не ме наричаш така. — После Ед се обърна към Сам и Реми. — Гледа повторенията на онова телевизионно шоу^[1]. Забавно му е да ме сравнява с говорещ кон.

— Английският ви е много добър — каза Реми, обръщайки се към Бузиба.

— Бива си го, нали? Повече от вашия суахили, а?

— Няма две мнения — съгласи се Сам. — Една наша приятелка трябва да ви се е обадила да резервира лодка.

— Мис Селма — кимна Бузиба. — Вчера. Лодката ви е готова. Четиристотин долара.

— На ден?

— Ъ?

Ед каза нещо на суахили и Бузиба отговори.

— За четиристотин ви я продава — обясни Ед на Сам и Реми. — Отказал се от риболова миналата година и от тогава насам се опитва да я продаде. Барът му носи достатъчно пари.

Сам и Реми се спогледаха.

— Вероятно ще платите същото за двудневен наем от когото и да било тук — добави Ед.

— Добре, нека я видим — рече Сам.

Четиримата слязоха на брега, където ги чакаше петметровият морскосин дхоу, закрепен на пет-шест V-образни дърводелски магарета. На пясъка до него седяха две малки момченца. Едното стържеше, другото боядисваше.

— Вижте. Огледайте — покани ги Бузиба.

Сам и Реми обиколиха лодката, за да потърсят загнило и други повреди. Сам провери сглобките с швейцарското си ножче, а Реми почукваше дъските. После Сам се приближи до кърмата и се качи по подпряната на нея стълбичка. След две минути се върна и рече:

— По платната има гнило.

— Ъ? — пак не разбра Бузиба. Ед му преведе, изслуша отговора и се обърна към Сам. — Ще ви даде нови срещу петдесет долара.

— Как е кабината? — попита Реми.

— Съвършено уютна. Не е „Мъовенпик“^[2], но и по-лоши сме виждали.

— А моторът?

— Стар, но добре поддържан. Предполагам, че развива шест — седем възела.

Реми се приближи до щурца и огледа перката.

— Обзалагам се, че има нужда от нови лагери.

Ед преведе, изслуша и предаде:

— Казва, че за още петдесет ще ги ремонтира. След два часа ще бъде готова.

— За двайсет и пет. Да ми даде материали и инструменти, аз сам ще си го направя.

Бузиба издаде долната си устна и вирна замислено брадичка.

— Петдесет. Ще добавя вода за пиене и храна за два дни.

— Три дни — намеси се Реми.

Бузиба пак помисли и сви рамене:
— Три да бъдат.

[1] Г-н Ед е говорещ кон от популярен шейсетарски американски сериал. — Бел.ред. ↑

[2] Международна швейцарска верига хотели и курорти. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 16

Индийски океан

— Добре, изгаси — извика Сам.

Реми завъртя ключа и моторите замлъкнаха. Сам вдигна платната и двамата притаиха дъх за секунда, докато платът улови въздуха и се изпъне. Носът на дхоу леко се вирна и той се понесе напред. Олюлявайки се, Сам се върна на кърмата и се отпусна до Реми.

— Излетяхме — рече той.

— Да се надяваме, че след малко няма да предаваме „Хюстън, имаме проблем“ — усмихна се Реми и му подаде бутилка вода.

Пладне отмина, а се намираха едва на около осем километра северно от Мафия. Сутринта зоркото око на Реми бе видяло проблемите с оста на перката, но едва когато Сам я разглоби, разбраха колко трудно ще я ремонтират. Докато Реми надзираваше момчетата, които приключиха с боядисването и подмяната на платната, Сам и Ед запретнаха ръкави под един импровизиран сенник от чаршаф.

Когато свършиха, Бузиба и още десетина момчета пренесоха лодката до водата, където изпробваха двигателя и направиха пробна обиколка в залива. След час дхоу беше натоварен с вода и провизии. Сам и Реми махнаха на Бузиба и Ед и потеглиха.

— Колко ни остава? — попита Реми. Сам стана, извади картата, която бяха намерили в кабината, и я разтвори върху скута си. Погледна джипиеса и отбеляза позицията им.

— Шейсет и пет километра — каза той. — Движим се с пет възела... ако не спираме, ще стигнем малко след полунощ. Другата възможност е да спрем някъде и да подремнем, а сутринта да тръгнем много рано, за да стигнем горе-долу по зазоряване. Виждам един безименен остров на около двайсет километра южно от Фанджове.

— Аз гласувам за втория вариант. Иначе без радар само си търсим белята.

— Съгласен съм. Бездруго няма да видим нищо от Сукути, докато не се развидели.

Плаваха още пет часа на север, като последния час уловиха попътен вятър и намериха острова, точно когато горният край на слънцето се скриваше зад хоризонта. Сам вкара лодката в малко заливче и пусна котва. Реми влезе в кабината и след малко излезе оттам с лампа, газов котлон и две консерви.

— Какво ще желаете, капитане — печен боб или печен боб с наденички?

Сам сви устни.

— Колко много избори. Предлагам да отпразнуваме факта, че не се удавихме, и да изядем и двете.

— Чудесна преценка. А за десерт: прясно манго.

Изненадващо удобната двойна койка, заедно със соления въздух и нежното поклащане на дхоу, скоро ги унесе в дълбок, спокоен сън. В четири часа часовникът на Сам извънтя. Станаха, закусиха с останалото манго и силно кафе, след което вдигнаха котвата и отново поеха на път.

Ленивите предутринни ветрове им загубиха около час, но малко преди изгрев-слънце въздухът се раздвижи и не след дълго вече се носеха на север със стабилни шест възела. В седем пред очите им се разкри остров Фанджове. След половин час стигнаха до атола, който им беше показал Мичъл. Свалиха платната и включиха мотора. Четирийсет минути лавираха с опънати нерви между рифовете, докато стигнат до южния бряг на Малък Сукути. Реми забеляза заливче, обрасло с мангрови дръвчета, в което можеха да скрият лодката от любопитни очи. Следвайки знаците, които му даваше Реми от носа, Сам умело вкара лодката в заливчето. Изключи моторите и я остави по инерция да се мушне между две дръвчета, щръкнали диагонално от брега.

След цял час равномерно бумтящ двигател, сега им се стори, че наоколо цари мъртвешки покой. Постояха неподвижно половин минута, заслушани, докато джунглата отново се оживи с какофония от жужене и чуруликане.

Реми върза въжето на лодката към ствола на едно дърво и се върна на задната палуба при Сам.

— Какъв е планът? — попита тя.

— Да приемем най-благоприятния сценарий: че камбаната още е на борда на „Нджива“. С малко късмет няма да се наложи изобщо да

стъпим на острова. При всички положения обаче ще трябва да изчакаме да падне мрак. Засега предлагам да поразузнаем наоколо и да си спретнем малък пикник.

— Разузнаване и пикник — повтори Реми с усмивка. — Мечтата на всяка жена.

За разлика от по-големия си побратим, остров Малък Сукути беше изцяло покрит от мангрови блата и джунгла, с изключение на едно самотно назъбено възвишение, не повече от сто и седемдесет метра надморска височина, но Сам и Реми добре знаеха, че сто и седемдесет метра изкачване по тесни, виещи се пътечки спокойно може да означават три или четиричасов поход.

Към десет сутринта, плувнали в пот, нахапани от насекоми и целите в кал, те се измъкнаха от тресавището и си запроправяха път през джунглата. Сам вървеше отпред. Продължиха на север, докато стигнаха това, което търсеха: поток. Водата означаваше животни, а животните означаваха дивечови просеки. Само след няколко минути намериха една. Водеше на северозапад, към върха. Малко преди един на обед успяха да се измъкнат от джунглата и се озоваха в подножието на възвишението.

— Какво облекчение — каза Реми, загледана нагоре.

Скалата не беше непреодолима.

Висока около петнайсетина метра, с наклон не повече от петдесет градуса и множество хватки и пукнатини. След кратка почивка за вода двамата тръгнаха нагоре и скоро стигнаха до една скална ниша малко под върха. Извадиха биноклите от раниците си, изправиха се и се огледаха.

— Фонтан на хоризонта^[1] — промърмори Сам.

На километър и половина и трийсетина метра надолу се намираше домът на Окафор. Боядисана в маслено жълто и с искрящо бели первази, къщата беше разположена в почти идеален кръг от червеникавокафява почва. От това разстояние се виждаха детайли, които им бяха убягнали във въздуха. Както Сам беше предвидил, в източната част на имението работеха трима мъже в зелени гащеризони. Двама сечаха клони с мачетета, а третият косеше тревата. Самата вила беше огромна, може би към хиляда и петстотин квадратни метра,

опасана от балкони на всеки етаж. В задната част на имота се издигаха нещо като радиоантена и сателитна телевизионна кула.

— Виждаш ли това? — попита Реми.

— Кое?

— На покрива в източния ъгъл.

Сам насочи бинокъла си натам и видя друг бинокъл, военноморски, монтиран на триножник.

— Лошата новина е, че могат да видят всичко, което приближава от югозапад от разстояние петнайсет километра. Виждаш ли коаксиалния кабел в основата?

— Да.

— Предполагам, че е за дистанционно управление и наблюдение. Вероятно от контролна зала някъде в къщата. Добрата новина е, че надали е приспособен за нощно наблюдение.

Продължиха да оглеждат с биноклите си надолу към хеликоптерната площадка. В края на периметъра от бели камъни, на нисък стол седеше човек в каки гащеризон, подпрял на бедрото си „Калашников“.

— Спи — каза Реми.

— Да, а и хеликоптерът липсва. Шефа го няма — рече Сам и премести бинокъла. — Засякох някакво движение на „Нджива“.

— Виждам го — отвърна Реми. — А ето едно познато лице.

Сухата, жилеста фигура и изпито лице на Ицли Ривера не можеха да се сбъркат. На предната палуба на яхтата, държеше на ухото си сателитен телефон и слушаше. След минута кимна, погледна часовника си, каза нещо в слушалката и прекъсна. Обърна се към кърмата, сви ръце на фуния и извика нещо. След десет секунди Ночтли и Яотъл дотичаха изпод арката на лявата палуба и застанаха пред Ривера, който им говори нещо няколко минути, след което отново хукнаха.

— Изглежда, че Ривера предава заповеди от по-високо. Да се надяваме, че става дума за камбаната.

— Нашата камбана — поправи го Реми с усмивка.

— Харесва ми как мислиш. Я да преброим охраната.

През следващите петнайсет минути изброиха четирима: един на хеликоптерната площадка, един на пътя към кея, двама в района на

вилата. Освен ако не бяха пропуснали нещо, никой не наблюдаваше подстъпите към острова.

— Да не забравяме Ривера и двамата глупаци — напомни Сам. — Те вероятно си стоят постоянно на яхтата. Ако е така, трябва да намерим начин да ги разкараме оттам.

— Няма да е лесно. Като знам колко усилия хвърлиха да се сдобият с камбаната, сигурно спят при нея.

През останалия следобед се посветиха да чертаят подробна карта на острова, като си направиха и приятен пикник с плодове, ядки и минерална вода. Малко след пет чуха тихо бръмчене от изток. Фокусираха биноклите си и не след дълго към шума се добави и нарастващият силует на хеликоптер. „Юрокоптер ЕС135“ на Амбонисие Окафор, мастилено черен с матови стъкла, се спусна над острова и направи кръг във въздуха, сякаш човекът вътре искаше да огледа царството си; после зависна над площадката и кацна. Дежурният пазач вече стоеше мирно с автомата пред гърдите. Когато перките спряха, страничната врата на хеликоптера се отвори и от нея излезе висок, строен африканец със снежнобял костюм и огледални слънчеви очила.

— Купонът свърши — рече Сам, — татко се прибра.

— Домакинът ни явно е посещавал модното училище на Иди Амин — отбеляза Реми. — Готова съм да се обзаложа, че гардеробът му е пълен с клонинги на този костюм.

Сам се усмихна зад бинокъла.

— Кой би рискувал да му каже, че е банален?

Окафор прекоси площадката и поздрави пазача. Когато стигна до пътеката, пред него спря електрическа голф количка. Той се качи и количката потегли нагоре по хълма към вилата.

— Да видим дали ще има някакво раздвижване, сега когато си е вкъщи — каза Сам.

След десетина минути количката се върна по склона, зави по към кея и спря до „Нджива“. Ривера прекоси подвижното мостче и се качи на пътническото място. Количката отново се качи до вилата и Ривера изчезна вътре. Излезе след двацет минути и голф количката го откара до яхтата. Сам и Реми не откъсваха очи от „Нджива“. Минаха пет

минути, после десет, двайсет. Нищо не помръдваше; никаква реакция на срещата с Окафор.

— Доста разочароващо — каза Реми, като погледна косо към Сам. — Виждам как се въртят колелцата в главата ти. Имаш ли план за нападение?

През годините допълващите се характери на Сам и Реми бяха оформили общия план на приключенията им: Сам разработваше стратегията, а Реми играеше адвокат на дявола и анализираше замисъла на съпруга си с острия си като бръснач ум, докато се уверят, че планът е осъществим и няма да нагазят в твърде дълбоки води. Дотук системата работеше добре, макар водата често да им стигаше до брадичките.

— Почти — отвърна Сам, като свали бинокъла и погледна часовника си. — По-добре да слизаме вече. След четири часа ще се мръкне.

Върнаха се по-лесно, отчасти защото не се бореха с гравитацията и отчасти защото вече си бяха проправили път. Когато отново стигнаха до морското равнище, заобиколиха мангровото тресавище от юг, на плажа свиха отново на север и преплуваха последните четиристотин метра. Близко до устието на заливчето Реми спря и каза:

— Тихо. Слушай.

Сам го чу след няколко секунди: тихото ръмжене на морски двигател някъде отдясно. Обърнаха се и видяха катер „Ринкер“, който заобикаляше носа на стотина метра от тях. На кормилото имаше един човек, а зад него друг оглеждаше брега с бинокъл.

— Поеми си дъх! — каза Сам. Двамата си поеха дълбоко въздух, свиха се на кълбо и се гмурнаха под водата. На два метра под повърхността се протегнаха и заплуваха отново към залива. Сам докосна брега няколко секунди преди Реми. Стисна с пръсти корените, стърчащи от калта, обърна се, хвана Реми за китката и я издърпа. Посочи над главите им, където плуваха мъртви листа и клони. Подадоха глави навън и се огледаха.

— Чуваш ли го? — прошепна Сам в ухото й.

— Не... почакай, ето ги.

Сам погледна накъдето кимна Реми. Видя ринкера на петнайсетина метра от тях. Моторът изкашля и замря. Водачът опита

отново да запали, но безуспешно и удари с юмрук по кормилото. Партньорът му отиде до кърмата, коленичи и вдигна капака на мотора.

— Проблеми с двигателя — прошепна Сам, — скоро ще продължат нататък.

И на двамата им беше ясно, че или ще стане така, или ще повикат помощ, което значеше, че Сам и Реми ще трябва да останат дълго във водата.

— Стискам палци — отвърна Реми.

Вторият мъж на катера се обърна и каза нещо на водача, който отново опита да запали. Моторът пак изкашля и замлъкна.

— Изгоряла им е свещ — промърмори Сам. С крайчеца на окото си видя, че Реми бавно се отпуска назад, с лице нагоре. Проследи погледа ѝ и видя срещу себе си, на по-малко от петнайсет сантиметра, две мънистени кафяви очи. Премигнаха и леко се присвиха. На Сам му трябваше секунда да разбере какво вижда.

— Маймуна — прошепна той.

— Знам, Сам, забелязах.

— Капуцин?

— Мисля, че е колобус. Съвсем млад.

Двигателят на катера отново заръмжа, този път стабилно. Колобусът над главите им се стресна от шума и вирна глава, стиснал клоните с малките си ръчички. После върна поглед към Сам и Реми.

— Спокойно, мъниче... — каза Реми.

Колобусът отвори уста и започна да пици и да тресе клоните така буйно, че по главите им се посипаха листа.

Сам сниши глава и надникна през клоните. Мъжете на катера се бяха изправили с вдигнати пушки, насочени към тях. Изведнъж се чу пукот и едно от дулата проблесна.

Куршумът просвистя в листака над главите им. Колобусът изпищя още по-силно и се залюля на клоните. Сам намери ръката на Реми под водата и я стисна.

— Те към нас ли... — попита тя шепнешком.

— Не мисля. Търсят си обяд.

Последва още един пукот и още по-силно пицене и тресене.

После тишина. Само ръцете и краката на колобуса ситняха подалеч от мястото им.

— Идват насам — прошепна Сам, — пригответи се за гмуркане.

Катерът се завъртя с носа си право към тях и бавно започна да се приближава. Онзи до водача бе подпрял пушката на предното стъкло.

— Чакай — каза Сам. — Чакай... — Когато ринкерът стигна на пет метра от тях, прошепна: — Поеми си въздух... сега!

Гмурнаха се заедно, опипвайки брега за хватки. Когато краката им потънаха в калта, извиха шии назад. На повърхността катерът си проправяше път през растителност. Чуха се приглушени гласове, запращяха клони. Отгоре се посипаха листа.

След около минута пропелерът на катера забръмча и машината пое назад. Сам и Реми изчакаха да се обърне и да се заотдалечава, преди да се покажат на повърхността. Поеха си въздух. Катерът изчезна зад завоя.

— Не го хванаха, нали?

Сам се обърна и се усмихна.

— Това е моето момиче. Обича животните повече от себе си. Не, избяга им. Хайде и ние да се измъкваме от тук.

[1] Известна фраза от романа „Моби Дик“ на Х. Мелвил, прев. Н. Розева. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 17

Остров Сукути

— Ето там! — извика Реми откъм носа. — Спри! Бавен назад!

Мачтата пречеше на Сам да вижда, но той отне мощността, остави лодката малко на свободен ход, после даде назад покрай брега.

— Така е добре — извика тя. — На около миля пред нас са. Още десет минути и ще направят завоя на север.

Четирийсет минути по-рано бяха изтеглили лодката на брега в заливчето и поеха на път, без да губят време. Надяваха се, че ринкерът ще заобиколи Сукути по южния бряг и ще се върне на кея на Окафор, а те ще могат да минат от северната страна на острова. Нямаха търпение да достигнат до относителната безопасност на провлака между Малък и Голям Сукути — стига той също да не се окажеше на пътя на катера.

Въпреки че най-бързият път до кея би бил просто да се стрелнат право от юг, така щяха да се изложат на показ за всички очи и уши, които наблюдаваха морето. Като следваха провлака на север и се прикриваха покрай брега от запад, щяха да останат невидими за всеки, който не е застанал на върха на острова.

Смълчани, двамата наблюдаваха как слънцето бавно се спуска към хоризонта, докато накрая Реми погледна часовника си и каза:

— Бавен напред.

Сам включи моторите и дхоу се измъкна от прикритието си. Реми лежеше по корем на носа и оглеждаше брега с бинокъла си.

— Няма ги. Чисто е.

Сам увеличи мощността и лодката се понесе напред. След десет минути Реми извика:

— Ето го там!

Сам се наведе странично през перилата и видя устието на провлака на няколко метра отпред.

Широк не повече от петнайсетина метра, каналът приличаше по-скоро на тунел, отколкото на провлак. Бреговете му бяха обрасли и

дърветата образуваха покрив над водата, оставяйки едва три метра ивица небе в средата.

Сам завъртя леко кормилото надясно и носът зави.

Реми се наведе под гика, приближи се и седна до Сам.

— Пътешествие в джунглата — рече тя.

— Какво?

— Провлакът. Напомня ми на „Пътешествието в джунглата“ в „Дисни Уърлд“.

Сам се засмя.

— Любимият ми атракцион като дете.

— Сам, това все още ти е любимият атракцион.

— Вярно е.

След няколко минути стигнаха на сто метра от устието на провлака. Усетиха как лодката трепери под краката им и набира скорост, достигайки пет възела за броени секунди.

— Позна — поздрави го Реми.

Сам, наясно със силата на течението край бреговете на Занзибар, беше предвидил опасността от подобни условия и тук. Разположено по този начин покрай брега, с прилив от юг, устието на провлака представляваше хидравличен вакуум, който засмукваше океана от юг и го плюеше на север.

Той изключи двигателя, за да пести гориво, и стисна здраво кормилото.

— Добрата новина е, че няма защо да се тревожим да не го изпуснем. Течението няма да ни позволи.

Лодката се наклони и кърмата се изметна настрани. Сам коригира първо надясно, после наляво и отново насочи носа към провлака. Реми се държеше здраво за перилата с усмивка на лицето, а кестенявата ѝ коса се вееше назад.

— С каква скорост се движим? — извика тя.

— Десет — дванайсет възела — отвърна Сам през смях. Толкова близо до водната повърхност изглеждаше дори още по-бързо. — Мини напред, моля те. Очите ти ще ми трябват.

— Прието, капитане. Остават петдесет метра — извика тя, като отиде на носа. — Дръж така.

Сам видя една голяма вълна, над метър висока, да се разбива в оголен пясъчен нанос и предупреди Реми. Завъртя кормилото с няколко

градуса, за да посрещне вълната, която удари носа отдясно и килна лодката. Носът се завъртя. Сам натисна здраво кормилото надясно, за да компенсира, докато вълната отmine и съдът отново се върне на курса си.

— Изглежда добре. Дръж така извика Реми. — Двайсет метра.

Сам се наведе през перилата на десния борд и погледна надолу. Индигово синята вода беше дълбока десетина метра, но на два метра вдясно се виждаше бялото дъно. Отляво — същото.

— Нямаме много накъде да бягаме — каза той. — Как изглежда напред?

— Още по-тясно. Какво ще кажеш да забавим малко?

— Разбира се.

Реми се завъртя по корем, взе котвата на Данфорт от мястото ѝ, хвърли я през носа и остави въжето да се плъзне между ръцете ѝ, докато усети, че котвата е стигнала дъното. Подръпна въжето с няколко сантиметра и го върза за перилото. Лодката забави ход и накрая се движеха на пресекулки.

— Десет метра — каза Реми.

В този момент изведнъж сякаш настъпи слънчево затъмнение и лодката се плъзна в провлака. Отляво и отдясно надвиснаха зелени стени, а над главите им се точеше тясна назъбена лента синьо небе. Сам погледна назад и му се зави свят, когато входът на провлака се затвори като люк на космически кораб.

— Приближаваме завой — извика Реми. — Четирийсет и пет градуса дясно на борд.

Сам се обърна напред.

— Готов съм.

— Три... две... едно... Завий!

Сам завъртя кормилото четвърт оборот наляво и го задържа.

— Завой дясно на борд! — извика Реми.

Сам отново завъртя кормилото.

— Задръж така — каза Реми. Минаха няколко секунди. — Добре, отпусни ляво на борд. Още... още... Добре. Дръж така.

Като по даден знак течението утихна и лодката продължи бавно. Провлакът леко се разшири и сега имаха по четири-пет метра от двете си страни.

— Издърпай котвата — извика Сам, — струва ми се, че вече всичко е наред.

Реми извади котвата и се върна при него. Откъм бреговете се носеха звуците на джунглата, тънеща в здрач: папагали грачиха жално, крякаха жабите, жужаха насекоми.

— Колко е спокойно — каза Реми, като се огледа. — Малко призрачно, но спокойно.

Сам извади картата и я разгъна на покрива на кабината. Реми светна с фенерчето. Сам очерта острова с показалец.

— Трябва ни обиколката.

Реми взе пергел и започна да обхожда бреговата линия, като отбелязваше с молив носовете и характерните извивки. После надраска няколко изчисления в полето и каза:

— Големият Сукути е към петнайсет километра, плюс-минус, Малкият — около девет.

Сам погледна часовника си.

— Ще стигнем до другия край на провлака след дващест минути. Ако ринкерът веднага започне следващата си обиколка, ще мине покрай северната страна на провлака след още дващест минути. Ако не се покаже, вероятно няма да има повече обиколки тази вечер или обикалят веднъж на няколко часа.

— Много „ако“ се събраха — отвърна Реми. — В случай че се окаже последното, може да се сблъскаме с тях някъде покрай брега. Да се надяваме, че първи ще ги видим.

Сам кимна.

— Направи ми услуга. Намери всички ниши и дупки по брега. Трябва да сме готови да се скрием на мига.

Отне й десет минути.

— Много са, но няма дълбоки. Има само шест-седем, за които съм сигурна, че са достатъчно големи да ни поберат.

— Ще трябва да импровизираме.

— Та какво казваше за някакъв гениален план?

— Де да беше такъв. Има прекалено много променливи. Трябва да приемем, че ще преместят камбаната по-скоро рано, отколкото късно — или за да я пренесат някъде, или за да я изхвърлят. Имат три възможности: с един от катерите, с „Нджива“ или с хеликоптера на Окафор. Ние ще започнем от яхтата. Каквото и да решат, камбаната ще

бъде там, докато не понечат да я преместят. Ако използват катер или яхтата, предлагам да наденем пиратските шапки и да инсценираме отвличане.

— Ами ако изберат хеликоптера?

— Същото. Само че ще сложим шалчета.

— Сам, миличък, нямаш много опит с хеликоптерите.

— Мисля, че ще се справя с няколко километра до сушата. Ще прекосим канала за шест минути — може би още преди да са успели да организират преследване. Ще намерим някоя самотна полянка, ще кацнем и...

— Ще импровизираме? — усмихна се Реми. Сам също се усмихна и сви рамене. — Съгласна съм, че нямаме по-добър избор, но остават още много, потенциално катастрофални „ако“.

— Знам...

— Ако например ни забележат? Повече са, по-добре въоръжени.

— Знам...

— И, естествено, най-голямото „ако“: Ако вече са преместили камбаната?

Сам замълча.

— Тогава играта свършва. Не успеем ли да си я вземем тук, изчезва завинаги. Реми, демокрация сме. Ако не сме единодушни, просто няма да го правим.

— Аз съм „за“, Сам, много добре го знаеш. Само че при едно условие.

— Кажете.

— Да се презастраховаме.

Когато стигнаха до другия край на провлака, слънцето вече залязваше: неправилен овал от златно оранжева светлина в края на тунела. Когато им оставаха около десетина метра, Реми насочи лодката към десния бряг и отне от мощността, а надвисналата растителност ги обгърна. Изправен върху кабината, Сам пазеше мачтата и гика от поголемите клони, докато лодката се сгуши до брега. После припълъзя напред и надникна през листата.

— Вижда се идеално — каза той. Слънцето се беше спуснало зад Голям Сукути и западната част на острова, включително провлака,

тънеше в сумрак.

— Ако започнат нова обиколка, трябва да са тук след петнайсет до дваайсет минути — добави той.

— Аз ще приготвя екипировката и ще потършувам малко.

Реми слезе долу. Сам шеташе в кабината. После се върна, седна и започна да си тананика „Летен вятър“ на Франк Синатра. Минаха през „Хотел Калифорния“ на Ийгълс, „В полунощ“ на Уилсън Пикет и тъкмо бяха стигнали до средата на „Хей, Джуд“ на Бийтълс, когато Сам вдигна ръка и се умълчаха.

Минаха десет секунди.

— Какво има? — не се стърпя Реми.

— Май нищо. Не, ето... Чуваш ли го?

Реми се заслуша и наистина долови тихо бръмчене на морски двигател.

— Май са те — каза тя.

— Идва от северозапад. Гостът ни може би е на път.

От всички сценарии, които бяха обмислили — по-късен втори патрул, който да пресрещне ринкера по северния бряг, или незабавен патрул, който да мине, преди да са излезли от провлака, — третият беше идеалният. Знаейки маршрута на ринкера и средната му скорост, те можеха да бъдат общо взето сигурни за местоположението на противника във всеки един момент. Освен при непредвидени обстоятелства, щяха да стигнат до кея много преди ринкера.

Легнал по корем, Сам държеше бинокъла на очите си, фокусиран върху носа на половин километър разстояние. Бръмченето се усили и след малко се видя носът на ринкера. Както се очакваше, на него имаше водач и наблюдател, и също както се очакваше, катерът зави на югоизток, следвайки бреговата ивица.

Светна прожектор.

— Всичко е наред — промърмори той полу на себе си, полу на Реми. — Няма да ни забележат, освен ако не се блъснат в нас.

— Вероятност?

— Деветдесет и пет процента. Може би деветдесет.

— Сам...

— Всичко е наред — повтори той. — Не вдигай глава и стискай палци.

Катерът се приближаваше. Намираше се на стотина метра от провлака и се движеше право към тях, обхождайки с прожектора брега и върховете на дърветата.

— Давайте, момчета — промърмори Сам, — тук няма нищо за гледане... продължавайте нататък...

Дистанцията се съкрати до петдесет метра. Четирийсет. Трийсет.

Сам свали едната си ръка от бинокъла, протегна се бавно назад и извади пистолета от джоба си. Остави го на палубата до рамото си и свали предпазителя.

Ринкерът беше на двайсет метра от тях.

— Реми, слез долу — прошепна той.

— Сам...

— Моля те, Реми.

Лодката леко се залюля, когато тя се спусна по стълбата.

Сам свали бинокъла. Изтри дясната си длан в крачола на панталона си, взе пистолета, протегна ръка между клоните и се прицели в тъмния силует зад кормилото на катера. Проигра сценария наум: първо водача, после прожектора и накрая втория човек, преди да е имал време да се скрие или отвърне на огъня. По два изстрела за всеки, после спира и изчаква за признаци на живот.

Катерът се приближи още повече.

Сам си пое дълбоко въздух.

Изведнъж моторът на ринкера изръмжа, носът му се вдигна и зави наляво. След пет секунди катерът изчезна от погледа му.

Сам издиша облекчено. Почука два пъти на покрива на кабината. След няколко секунди Реми прошепна:

— Чисто ли е?

— Чисто е. Виж картата. След колко време ще се скрият зад северния нос на Малък Сукути?

Чу се шумолене на хартия в мрака и драцение на молив.

— Имат малко повече от миля. След двайсет и пет минути можем да бъдем спокойни.

За всеки случай изчакаха трийсет минути, преди да се измъкнат от гъсталака и да напуснат провлака. През следващите четирийсет минути караха покрай северния бряг, без да се отдалечават на повече от петнайсет метра от брега и без да надвишават тихата, макар и дразнеща скорост от три мили в час.

Захапала фенерче между зъбите си, Реми се беше навела над картата и местеше пергелите. Вдигна очи и извади фенерчето от устата си.

— В момента ринкерът би трябвало да се намира около южния нос на Малък Сукути. Имаме поне двајсет минути.

Когато стигнаха до северния нос на Голям Сукути, спряха да огледат брега с бинокъла, после продължиха напред.

— Кеят е на по-малко от миля — каза Реми.

— Какво мислиш, да спрем по средата?

— Звучи добре.

Взеха разстоянието за дванайсет минути. Отляво се виждаше лунният пейзаж на острова, който се издигаше от брега, за да се срещне с дъждовната гора. Сам намали скоростта, докато Реми огледа бреговата ивица.

— Тук изглежда добре — каза тя и се премести на носа.

Сам зави наляво, обърна лодката към брега, следвайки указанията на Реми, докато тя извика: „Стоп“.

Сам отне мощността, взе раниците от палубата и отиде при Реми. Тя се прехвърли от другата страна, а той я хвана за китките и я спусна. Водата ѝ стигаше до кръста. Подаде ѝ раниците.

— Ела тук — каза Реми.

— Какво има?

— Ела тук, ти казвам.

Той се усмихна и се наведе колкото може, за да може тя да го целуне по бузата.

— Внимавай. Давенето забранено — каза тя.

— Ще го имам предвид. Ще се видим след няколко минути.

Следващата част от плана мина много по-гладко, отколкото очакваха. Сам обърна лодката, отдалечи я на няколкостотин метра от брега и пусна котва. По негова преценка дълбочината под кила беше петнайсетина метра. Слезе долу и отвори и петте клапана за пропускане на вода. Когато водата стигна до прасците му, се качи горе, скочи и заплува. След пет минути вече беше при плитчините и заплува към Реми.

Двамата заедно гледаха как дхоу бавно потъва и изчезва от погледа им.

Сам отдаде чест на лодката и попита:

— Готова ли си?

— Готова съм — кимна Реми.

ГЛАВА 18

Остров Голям Сукути

Вървяха мълчаливо петнайсетина минути — Сам отпред, Реми след него. Придържаха се към по-твърдия мокър пясък, докато стигнаха до една шестметрова купчина камъни, разделяща плажа. Сам се покатери по хлъзгавите камъни, намери си равно място под ръба и надникна от другата страна. След няколко секунди се обърна и махна на Реми да се качи при него.

Двамата заедно надникнаха над камъните. Видяха кея на няколкостотин метра надолу по брега. От едната му страна беше вързана „Нджива“, с осветена в жълто кабина, а срещу нея стояха двата ринкера. Нямахме и помен от водача и пътника.

— Трябва да са минали маршрута отгоре-отгоре, за да се върнат толкова бързо — отбеляза Реми.

— Вероятно обхождат южната страна набързо. С онзи далекоглед на покрива, никой не би се осмелил да подходи от там.

— Сега поне знаем къде са всички. Не забелязвам никакво движение. Ти?

— Не. Имаме два варианта: по суша и по вода.

— По хълма има твърде много нестабилни камъни и никъде не можем да се укрием.

— Съгласен. Значи остава водата.

— Как ще се качим на „Нджива“?

Сам увеличи образа на бинокъла, за да види стълбата на „Нджива“. Беше под метър и половина висока, но от нея се излизаше право пред плъзгащата се врата на кабината.

— Няма да е по стълбата — каза той и се замисли. — На дхоу имаше една котва в кабината.

Реми се пресегна през рамо и потупа раницата си.

— Тук е. Импровизирана кука?

— Четеш ми мислите. Ще се закачим за перилото на кърмата и ще се издърпаме нагоре.

Слязоха обратно на пясъка, нагазиха във водата и заплуваха перпендикулярно на брега в безшумен, ефикасен бруст. Когато изминаха петнайсетина метра, се обърнаха на юг и продължиха успоредно на брега, докато стигнаха до кея. Спряха и се огледаха.

— Някакви движения?

— Не виждам.

— Тогава към ринкера.

Заплуваха отново, без да откъсват очи от кея. Скоро стигнаха до щурца на катера. Спряха за миг да си поемат дъх, да се послушат и огледат. От кабината на „Нджива“ се чуваха тихи гласове, а после глух удар. Тишина.

Още удари.

— Някой използва чук — прошепна Сам. — Пипни този мотор.

Реми допря опакото на дланта си до извънбордовия двигател на катера.

— Студен е. Защо?

— Този трябва да има повече гориво. Чакай тук. Време е за застрахователната полица.

Той си пое дълбоко въздух, гмурна се и заплува към другия ринкер. Хвана се за планшира, подаде брадичка навън и се огледа. После се прехвърли на палубата и пропълзя до кормилото. Погледна стартера. Както и очакваше, ключовете липсваха. Претърколи се по гръб и бръкна в ремонтния отвор под таблото. Светна фенерчето и огледа проводниците.

— Като в добрите стари времена — промърмори той. Пет месеца по-рано бе направил същото с друг катер в едно езеро в Баварските Алпи. За щастие, и сега, и тогава свързането и тук беше съвсем просто: запалване, чистачки, светлини, клаксон. Прекъсна с швейцарското си ножче всички жици, като отрязва колкото можа по-голяма част. Нави ги на топче и ги захвърли, после се измъкна и затвори прозорчето. Пропълзя обратно до планшира, огледа се набързо, спусна се във водата и се върна при Реми.

— Добре, ако всичко мине както трябва, ще избягаме с този катер.

Грабваме камбаната, вадим „Нджива“ от строя, ако можем, пренасяме камбаната тук...

— Как?

— Все някак ще успея. После ще мислим за хернията. Пренасяме камбаната тук и изчезваме, преди някой да се е усетил.

— А ако не мине добре? Не ми казвай, знам. Ще импровизираме.

Преплуваха до кърмата на „Нджива“ и веднага разбраха, че яхтата е всъщност по-голяма, отколкото им се бе струвало. Перилото на кърмата се намираше на три метра над водата. Реми измъкна котвата от раницата си и Сам я огледа.

— Много е къса — прошепна той. После ѝ махна да го последва. Върнаха се обратно при катера. — Време е за план Б. Ще се пробвам със стълбата. — Реми отвори уста да каже нещо, но той не ѝ позволи. — Няма друг начин. Ако скоча от кея, ще вдигна твърде много шум. Ти се качи в ринкера и бъди готова да потеглиш.

— Не.

— Ако ме хванат, бягай.

— Казах...

— Бягай в цивилизацията и се обади на Руб. Той ще знае какво да направи. Щом те няма, Ривера ще реши, че си се свързала с властите, и няма да ме убие, поне не веднага. Прекалено е умен за това; мъртвите тела създават повече проблеми, отколкото си струва.

Реми се намръщи и му хвърли изпепеляващ поглед.

— Хайде това да е план В. План Б е да не те хванат. Затънали сме до гуша, Сам.

— Знам. Бъди нащрек. Ще ти дам сигнал. Ако вдигна ръка с разперени пръсти, можеш да дойдеш. Ако е свита в юмрук, стой, където си.

Той свали ризата и обувките си, натъпка ги в раницата си и я подаде на Реми.

— Какво правиш?

— Дрехите капят, обувките скърцат.

— Сам, да не си тренирал за командос?

— Просто гледам военния канал.

Той я целуна и се гмурна. Преплува под катера, излезе да си поеме въздух под кея, а при следващото гмурване се озова до белия корпус на „Нджива“. Изплува до стълбата и се спря. От кабината се чуваха приглушени гласове. Двама мъже, може би трима. Напрегна се да долови нещо от разговора им, но не успя. Качи се на кея, легна ничком и се послуша. После стана и пропълзя нагоре по стълбата.

Преди последното стъпало отново спря, надникна, не видя нищо и излезе на палубата. Изправи се и се притисна към преградната стена.

Плъзгащата се врата се отвори и хвърли правоъгълник от жълта светлина върху палубата. Със сърце в гърлото, той бързо отстъпи покрай преградната стена и мина от другата страна на бака, където замръзна на място и си пое дъх.

Чу стъпки по палубата. Вратата отново се затвори. Стъпките затропаха надолу по стълбата. Сам направи крачка напред, погледна, но не видя нищо. Направи още една крачка и надникна над перилата. Един човек вървеше по кея. В края му чакаше бензинова количка с платформа „Къшман“, а зад нея — бяла количка за голф. Пред тях се виеше пътеката към хеликоптерната площадка и вилата.

Човекът се наведе над къшмана, извади едно гребло и две лопати и ги хвърли в храстите до пътеката.

— Освобождава място за товара — промърмори Сам на себе си.

Обърна се към ринкера, вдигна юмрук в знак „Стой там“, после се сниши и се прокрадна обратно до преградната стена.

Стъпките се върнаха по кея и стълбата, после вратата се отвори и затвори. Минаха три минути. Вратата отново се отвори. Сега се чуваха повече стъпки. Пъшкане. Влачеха нещо тежко по палубата... Сам надникна иззад ъгъла и на светлината от кабината видя трима мъже: Ривера, Ночтли и Яотъл. Между тях имаше сандък приблизително с размера на шеговия сандък, която Сам беше сковал на Занзибар.

Яотъл, най-едрият от тримата, слезе с гръб надолу по стълбата, крепейки сандъка отдолу, а Ривера и Ночтли го побутваха отгоре. Сам се отдръпна назад в сянката. Когато чу, че вече са на кея, припъзля до перилата и надникна.

Ночтли и Яотъл пристъпваха, хванали здраво въжените дръжки на сандъка. Ривера ходеше на няколко крачки зад тях. Тримата стигнаха до колите и оставиха сандъка върху къшмана.

Ривера заговори на испански. Сам долавяше само отделни думи:

— ... закарайте... хеликоптер... бързо.

Къшманът запали. Гумите изхрущяха по пътеката, застлана с мидени черупки. След няколко секунди двигателят заглъхна и изгасна. Сам рискува отново да надникне над перилата. Ривера се връщаше по кея. Сам се отдръпна и се скри до стената. Мексиканецът се качи по стълбата и влезе в кабината.

Сам обмисли възможностите си. Нямахше желание да влиза в схватка с опитен и завършен убиец като Ривера, но в момента, в който онзи стигнеше до хеликоптера, той щеше да излети заедно с камбаната. Още повече, че каквото и да решаха да правят с Реми от тук насетне, щеше да е по-лесно, ако Ривера не участва в уравнението. Знаеше, че и дума не можеше да става да използва пистолета, защото шумът щеше да привлече вниманието на охраната. Трябваше да го направи по трудния начин.

Пое си дълбоко дъх и се промъкна покрай стената до плъзгащата се врата. За няколко секунди мислено проигра действията си, после се пресегна, натисна с палец дръжката и вратата се отвори със съскане.

Отвътре се чу гласът на Ривера:

— Ночтли? Яотъл?

Сам отстъпи леко назад, сви дясната си ръка в юмрук и я изнесе назад.

Сянка препречи светлината от кабината.

Зад касата на вратата се появи носът на Ривера, след това брадичката и очите му. Сам замахна право към слепоочието му, но мексиканецът имаше бързи рефлексии и извърна глава настрани. Юмрукът на Сам отскочи от слепоочието му. С пълното съзнание, че ей сега ще се окопити и ще грабне оръжието, каквото със сигурност носеше, Сам се хвърли през вратата. С периферното си зрение видя Ривера отдясно. Както и предполагаше, онзи се пресягаше за нещо зад гърба си.

Дългогодишните тренировки по джудо си казаха думата. Сам инстинктивно прецени позата на Ривера и откри слабото му място: все още леко зашеметен, мексиканецът се беше облегал на стената, опитвайки се да се възстанови от атаката, отпуснал цялата си тежест върху левия крак. Без да обръща внимание на ръката с оръжието, Сам се спусна с де-аши-харай — подсечка на преден крак, с която го уцели точно под левия глезен. Ривера падна настрани и се свлече по стената, но ръката с оръжието не се отпусна. Сам видя пистолета, хвана китката му и използва инерцията, за да удари ръката му в стената. Изхрущя кост. Пистолетът падна и отскочи от застлания под.

Без да пуска ръката на Ривера, Сам направи голяма крачка назад, свали центъра на тежестта си и се завъртя в хълбоци, просвайки Ривера. Пусна китката и се хвърли на гърба му. Обхвана врата на

противника си с дясната си ръка и започна да го души. Ривера реагира мигновено с удар с лакътя, точно под окото на Сам. Зрението му заигра и помътня. Извърна лице, но още един лакът го уцели във врата. Сам си спомни да диша и стегна хватката си. Използвайки краката си за противотежест, той се завъртя наляво, увеличайки мексиканеца със себе си. Тогава Ривера допусна голямата си грешка: паникьоса се. Отпусна лакти и вкопчи пръсти в ръката на Сам. Той стисна още по-здраво, улови с дясната си ръка левия си бицепс и неумолимо наклони главата на Ривера към гърдите му, притискайки сънните му артерии. Съпротивата на Ривера рязко отслабна. След още секунда тялото му се отпусна безжизнено. Сам изчака още няколко мига, после го пусна и го отместил настрана. Изправи се на колене и провери пулса и дишането му: беше жив, но дълбоко заспал.

Сам постоя така десетина секунди, за да успокои дишането си, после стана на крака. Докосна скулата си с пръсти и по тях остана кръв. Отправи се към вратата, огледа се, за да се увери, че е чисто, и вдигна ръка с разперени пръсти. После се върна вътре.

Шейсет секунди по-късно Реми влезе през вратата. Тя погледна към безжизненото тяло на Ривера, после към Сам. Пусна раниците на земята и се прегърнаха. Тя отстъпи назад и завъртя главата му с показалец.

— Изглежда по-зле, отколкото е всъщност — успокои я той, като видя намръщаното ѝ лице.

— Откъде знаеш как изглежда? Ще трябва да се шие.

— Свършиха се славните ми дни на красавец.

Реми кимна към Ривера.

— А той...?

— Само спи. Ще бъде доста кисел, когато се събуди.

— В такъв случай по-добре да не сме наоколо. Предполагам, че следва да похитим хеликоптер?

— Бяха така добри да натоварят камбаната на него. Грубо ще е от наша страна да допуснем усилията им да отидат напразно. А катерът...?

— Отскубнах жиците и ги изхвърлих през борда. Сега какво? Да го вържем ли?

— Няма време. Имаме изненадата на своя страна. Ако някой се върне да го търси, губим. — Сам се огледа. Отвори врата, зад която

една стълба водеше нагоре. — Това трябва да е мостикът. Качи се и им повреди, доколкото можеш, средствата за комуникация.

— Телефонът и радиото за връзка със сушата имаш предвид, нали?

Сам кимна.

— Аз ще сляза долу и ще потърся някоя и друга базука.

— Моля?!

— На хеликоптерната площадка няма да сме сами и се съмнявам, че другите ще се зарадват да ни видят. Ако носим нещо голямо, силно и страховито, може да им променим мнението.

Сам коленичи, взе пистолета на Ривера — също полуавтоматичен „Хеклер&Кох“, и го подаде на Реми. Тя го огледа, после сръчно извади пълнителя, провери мунициите, върна го на мястото му, спусна предпазителя и го пъкна в колана си.

Сам я гледаше изумено.

— Канал „За дома и градината“ обясни тя.

— Щом казваш. Ще се видим пак тук след две минути.

Реми тръгна нагоре, а Сам слезе. Претършува шестте каюти, но намери само един револвер „Магнум .357“. Когато се върна горе, Реми вече го чакаше.

— Как мина? — попита той.

— Отскубнах и двете слушалки от гнездата им и ги хвърлих през борда.

— Ще свърши работа. Добре. Всички чакат Ривера на площадката. С малко късмет това ще са Яотъл, Ночтли, пазачът и пилотът. Най-много четирима. Ще се приближим с колата и ще се надяваме, че няма да заподозрат нищо, докато не стане твърде късно.

— А ако ни чака цяла делегация?

— Ще се оттеглим.

ГЛАВА 19

Остров Голям Сукути

— Добре, дръж се здраво — каза Сам на Реми.

Спря количката за голф и вдигна ръчната спирачка. Пред тях пътеката се изкачваше. Сам закрачи нагоре, докато можеше да вижда през възвишението. На трийсетина метра по-нататък пътят се разклоняваше към вилата. Вдясно беше хеликоптерната площадка, осветена от натриева лампа на висок стълб.

Сам се върна при количката.

— Колко са? — попита Реми.

— Видях само трима: пазача, Ночтли и Яотъл. Стоят заедно в края на площадката. Всичките носят „Калашников“, но на рамо. Няма и следа от пилота. Или е в къщата, или чака в хеликоптера.

— Не се обиждай, Сам, но се надявам да е второто. Ако успеем да го убедим...

— Не се обиждам.

— Ами камбаната?

— Не е в къшмана. Явно вече са свършили тежката работа. Аз поемам тези тримата, а ти тичай към хеликоптера. Готова ли си?

— Доколкото е възможно. — Тя се сви на пода на количката за голф и скри глава под таблото. После вдигна очи към Сам. — Не приличаш особено на Ривера.

— Ако успеем да се приближим достатъчно, няма да има значение.

Сам извади двата пистолета от джоба си, пхна ги под бедрата си, освободи ръчната и натисна газта. Количката тръгна напред и след няколко секунди преодоля нагорнището и се насочи към хеликоптерната площадка. Сам трудно се сдържаше да не натисне педала докрай.

— Петнайсет метра — прошепна той на Реми. — Още не са ни видели.

Когато им оставаха десет метра, Яотъл вдигна поглед и забеляза количката. Каза нещо на другите двама и те се обърнаха. Сега всички гледаха към тях.

— Никаква реакция. Дръж се здраво. Влизам.

Той натисна по-силно педала и количката ускори, взимайки последните метри за секунди. Сам скочи на спирачката, вдигна ръчната, свали ръце от кормилото, грабна двата пистолета и изскочи пред тримата мъже, малко встрани от светлината на лампата.

— Добър вечер, господа — поздрави ги той с вдигнато оръжие.

— Ти... — каза Яотъл.

— Ние — поправи го Сам.

Без да каже и дума, Реми слезе от количката и застана до Сам, който в този момент казваше:

— Дръжете се естествено. Нищо не се е променило. Просто трима мъже си говорят. Усмивки, моля.

Двамата с Реми бяха предположили, че е възможно площадката да се намира под наблюдение от големия бинокъл на покрива на вилата. За да няма подозрения оттам, Яотъл и приятелчетата му трябваше да не пипат оръжията си, докато Сам и Реми не са готови да тръгнат.

— Реми, виж какво можеш да направиш с тази лампа.

Странейки от светлината, тя пристъпи напред и я разгледа.

— Няма ключ, но кабелите излизат от земята. Изглежда стандартно напрежение, сто и десет волта.

— Колко мило от страна на Окафор, че си е спестил по-силна електрическа система. — Двеста и дващест волта можеха да убият човек, но сто и десет само го разтърсваха болезнено. — Можеш ли да стигнеш до хеликоптера, без да те видят?

— Така мисля. Ей сега се връщам.

Тя се върна назад по пътя и се скри в храстите до пътеката. След трийсет секунди се измъкна от другата страна и, използвайки хеликоптера за прикритие, изтича до вратата на пилота. Взе го със себе си и, без да сваля дулото на пистолета от него, се върна при Сам. Пилотът беше нисък чернокож мъж с тъмносин гащеризон. По лицето му се четеше неподправен страх.

— Сандъкът е вътре, вързан и обезопасен — съобщи тя.

— Къде е Ривера? — попита Яотъл.

— Дремва си.

Пазачът вдигна ръка, опитвайки се незабелязано да свали автомата от рамото си, но Сам насочи пистолет към главата му.

— Недей. *Usifanye hivyo!*

Пазачът се спря и отпусна ръка.

— Реми, държиш ли ги на мушка?

— Да.

Сам пристъпи назад и махна на пилота да се приближи.

— Как се казваш?

— Джингаро.

— И си пилот на Окафор?

— Да.

— Говориш добре английски.

— Ходил съм в мисионерско училище.

— Искам да пилотираш хеликоптера за нас.

— Не мога.

— Напротив, можеш.

— Ако го направя, Окафор ще ме убие.

— Ако не го направиш, аз ще те убия.

— Не така, както той ще го направи. И на семейството ми ще посегне. Моля ви, аз съм само пилот. Нямам нищо общо. Виждате, нямам оръжие.

— Лъжеш ли за семейството?

— Не, самата истина е. Съжалявам, че не мога да ви помогна. И аз не харесвам мистър Окафор, но нямам избор.

Сам се вгледа в очите му и прецени, че говори истината.

— Хеликоптерът готов ли е за полет?

— Да. Пилот ли сте?

Сам сви рамене.

— Силно казано. В общи линии мога да излитам, да кръжа и да кацам.

Джингаро се поколеба, после каза:

— Този има система за стабилизиране при зависване. В десния край на таблото. Пише „НВСР“. Стига нивото на полет да е стабилно, можете да го включите и ще мине в режим на автоматично зависване. Имайте предвид, че педалите за управление са тежки. Аз ги предпочитам така. Така по-трудно прекалявам със скоростта и завоите.

Натискайте здраво. Не превишавайте сто възела. Много по-лесно се управлява.

— Благодаря.

— Няма защо. Сега ме ударете.

— Какво?

— Ударете ме. Ако Окафор заподозре, че...

— Разбрах. Късмет.

— И на вас.

Сам го удари с опакото на ръката си по носа: не толкова силно, че да го счупи, но достатъчно, за да шурне кръв. Пилотът залитна назад и падна на земята.

— Не мърдай! — излая Сам. — Реми, оттам вижда ли се бинокълът на покрива?

Тя протегна ръка назад, извади бинокъла от страничния джоб на раницата си и го насочи към покрива на вилата.

— Виждам го. В момента гледа на юг. Върти се бавно към нас. След трийсетина секунди ще стигне до площадката.

Сам се обърна към пазача.

— *Unazungumza kiingereza?*

— Малко английски.

Сам посочи мачетето, закачено в кания на колана му, и каза:

— *Kisu. Bwaga Ku.* — „Нож. Хвърли го.“ Посочи краката си и изкрещя: — Веднага!

Пазачът разкопча мачетето и го хвърли в краката на Сам. Той го вдигна и се обърна към другите.

— Слушайте какъв е планът. Ние тръгваме към хеликоптера. Вие вървите след нас в редица...

— Защо? — прекъсна го Яотъл.

— Ще ни бъдете чувалите с пясък, ако някой започне да стреля по нас. Яотъл, погрижи се другите двама да разберат.

— Няма да ви се разм...

— Може и да си прав, но ще се опитаме.

— А ако откажем? — обади се Ночтли.

— След като ти повдигаш въпроса, първо теб ще застрелям.

— Не мисля — каза Яотъл. — А дори да го направиш, охраната на Окафор ще довтаса за по-малко от минута.

— Може би, но и ти няма да ги видиш. — Сам направи крачка напред и насочи магнума към гърдите му. — Помниш ли гостуването си в нашата вила?

— Да.

— Отнесохме се добре с теб.

— Така е.

— Е, добрината ни свърши. — Сам вдигна дулото към челото му, за да подчертае думите си. — Искаш ли доказателства?

Яотъл поклати глава.

— Погрижи се другите да разберат плана.

Яотъл преведе първо на Ночтли, после и на суахили, макар със запъване. И двамата кимнаха.

— Къде ще отидете, мистър Фарго? — попита Яотъл. — Ако умеехте да управлявате хеликоптер, нямаше да си правите труда да разговаряте с пилота. Ако се откажете и се предадете сега...

— Островът на кошмарите ни омръзна — прекъсна го Сам. — Тръгваме си и взимаме камбаната със себе си.

— Камбаната... толкова ли е важна, че сте готови да загинете за нея?

Намеси се Реми.

— Явно е толкова важна, че сте убили деветима туристи за нея. Хайде, Сам, той нарочно протака.

— Дръж ги под око — кимна Сам. — Аз ще се погрижа количките да изчезнат. Яотъл, дай ми връзките от обувките си.

Яотъл се наведе, свали връзките си, смачка ги на топка и му ги подхвърли. Сам ги улови и тръгна към количката за голф. За половин минута успя да заключи кормилото с една от връзките. Освободи ръчната спирачка, подпря се на предната броня и засили количката по склона. След няколко секунди тя изчезна в тъмнината. Същото направи и с къшмана. После се върна при Реми.

— Готова ли си?

— В общи линии.

— Не знам колко време ще им отнеме да реагират, когато лампата угасне, така че трябва да сме бързи.

Сам наблюдаваше бинокъла на покрива, докато приближаваха лампата. Реми го спря.

— Чакай малко.

После нареди на Яотъл и останалите да се обърнат с лице към хеликоптера. Подчиниха се.

— Сега вдигнете глави и гледайте към лампата. Да им бъде по-трудно да се приспособят към тъмнината — обясни тя на Сам.

— Още една причина да те обичам — усмихна се той.

Когато бинокълът на покрива се обърна на югозапад, той направи няколко крачки напред, коленичи до стълба, пое си въздух и разсече кабела с мачетето. Парчетата засъскаха и запукаха и заваля дъжд от искри. Сам бързо дръпна ръка. Светлината угасна.

— Добре ли си? — попита Реми.

— Да, но хубаво ме разтресе. Хайде.

Двамата се разделиха и закрачиха по и срещу часовниковата стрелка, докато застанаха пред групата.

— Вървете към нас — заповяда Сам.

Мигайки и тръскайки глави, внезапно загубили нощното си зрение, Яотъл и другите тръгнаха несигурно напред. Реми вървеше най-отпред, Сам я следваше заднишком, насочил пистолета си към тримата мъже. Всички заедно приближиха хеликоптера.

— Пет метра — каза Реми на Сам. — Три метра.

Сам спря.

— Стоп! Разделете се — заповяда той, после се обърна към Реми. — Започвам да подготвям полета.

— Аз ги държа на мушка.

Сам хвърли раниците в кабината, отвори пилотската врата и се качи. Огледа с фенерчето си контролното табло, правейки всичко възможно да не обръща внимание на зашеметяващото многообразие от функции, а да се съсредоточи върху най-важното. След трийсет секунди намери каквото търсеше.

Включи акумулатора. Вътрешните лампи и таблото засветиха. После включи горивната помпа и помощните мощности. След няколко секунди турбината се завъртя, роторите също: отначало бавно, но постепенно стрелката на оборотите тръгна нагоре.

Сам се наведе през прозореца и каза на Реми:

— Събери им оръжията.

Реми предаде заповедта на групата и един по един тримата мъже хвърлиха оръжията си в товарната кабина на хеликоптера. С ръце ги накара да отстъпят, докато се отдалечиха извън радиуса на перките.

Стрелката на оборотите на ротора достигна сто процента.

— Време е да им кажем чао — извика той на Реми.

— С удоволствие — отвърна тя и се качи в хеликоптера. Без да отделя очи от мъжете, тя прибра всички оръжия в предпазната мрежа на преградната стена.

— Хвани се за нещо! — извика Сам.

Тя стисна мрежата със свободната си ръка.

— Готово!

Сам изпробва контролния лост между краката си, после лоста за височината отстрани, за да настрои ъгъла на перките и накрая педалите за управление, докато посвикне с тях. Дръпна лоста за височината и хеликоптерът бавно се откъсна от земята. Изпробва контролния лост, като завъртя хеликоптера наляво и надясно, после с носа нагоре и надолу.

— Сам, имаме проблем! — извика Реми.

— Какво?

— Виж вдясно!

Сам погледна през страничния прозорец. Трябваша му няколко секунди да осмисли какво става. Яотъл и останалите тичаха през площадката, а върху камъните се очерта тъмен правоъгълен силует, устремен право към хеликоптера. Беше къшманът. На бледата лунна светлина Сам успя да зърне Ривера, прегърбен над волана.

— Явно се е наспал — каза Реми.

— Знаех си, че съм забравил нещо. Ключовете!

Той отново насочи вниманието си към контролните лостове, опитвайки се да набере височина. В бързането завъртя контролния лост надясно и натисна педала. Хеликоптерът се наклони и завъртя опашка. Сам свръхкомпенсира и хеликоптерът се спусна рязко надолу, отскочи от площадката и отново се издигна. Сам рискува още един поглед през илюминатора.

Колата беше на десетина метра от тях и бързо се приближаваше. Една фигура отдясно — като че ли Ночтли, — се хвърли в товарното ѝ отделение.

— Забави ги! — извика Сам. — Цели се в голяма мишена! В двигателя!

Отзад Реми откри огън с един от автоматите АК-47, но уцели само земята пред колата. Кorigира прицела си и куршумите

заотскачаха от бронята. Предното стъкло се пръсна, а моторът избълва пара. Къшманът се задави и намали скорост, но се скри от погледа им под хеликоптера.

Сам дръпна лоста отстрани, опитвайки се да набере по-голяма височина.

— Не ги виждам — извика Реми.

Сам погледна през едното странично стъкло, после през другото.

— Къде...

Изведнъж хеликоптерът се наклони рязко настрани и надолу с отворената странична врата към земята. Реми се подхлъзна към нея. Инстинктивно пусна автомата, за да се хване за колана. Оръжието се плъзна надолу, удари се в сандъка на камбаната и изхвърча през вратата.

— Изгубихме един автомат — извика тя. В пода на вертолета се вкопчи ръка. Подаде се главата на Ночтли. — Но си имаме пасажер!

Сам погледна през рамо.

— Ритни го!

— Какво?

— Смажи му пръстите!

Реми заби пета в кутрето на Ночтли. Той изкрещя, но не се пусна. Изпъхтя и се набра на пода, протягайки ръка към коланите, с които беше закрепен сандъкът. Реми се приготви да го удари пак.

Отдолу се чуха три пукота, плътно един след друг. Във вратата на кабината глухо се забиха куршуми.

— Сам!

— Чух! Дръж се здраво. Ще се опитам да го раздрусам.

Сам завъртя хеликоптера рязко наляво и погледна през двата прозореца, опитвайки се да установи откъде идва стрелбата. Долу и вдясно Ривера стоеше в товарното отделение на къшмана, подпрял на рамото си падналия от хеликоптера автомат.

Дулото проблесна в оранжево. По прозореца на пътническото място се появи паяжина от пукнатини. Той отново премести контролния лост и хеликоптерът продължи наляво към дърветата в края на площадката. Дръпна лоста отстрани, за да набере още височина.

В кабината Реми сви крак и изрита Ночтли в бедрото. Мексиканецът изохка и падна по лице на пода, разби носа си. Без да

вади ръка от предпазната мрежа, тя се пресегна през главата си, търсейки някое от оръжията.

Сам погледна наляво — приближаваха силуетите на короните. Един куршум проби облегалката на пътническото място, просвистя покрай брадичката му и излетя през предното стъкло. Той изсумтя и вдигна лоста, но късно. Клоните застъргаха по дъното на хеликоптера.

— Хайде, хайде... Реми, можеш ли...

— Заета съм!

Един клон закачи опашката и вертолетът се завъртя като пумпал. В кокпита засвяткаха сигнали за тревога. На таблото просветваха червени и оранжеви лампички. Сам се опитваше да компенсира с лостовете за посока и височина. По прозореца трополяха клони.

Ръката на Реми напипа дървения приклад на един от автоматите. Стисна го и го дръпна силно. Той запъна. Предната му част се беше закачила в ремък. Ночтли вече се изправяше. Прехвърли коляно през ръба и запридърпва към Реми. Тя пусна автомата; пръстите ѝ напипаха нещо метално и тръбесто — цев на пистолет. Хвана го и го извади от мрежата. Ночтли сграбчи глезена ѝ. Реми стисна зъби и замахна. Уцели го с дръжката по брадичката. Той отметна глава и прибели очи. Още коленичил, той се олюля за миг и политна назад, като изчезна през вратата.

— Отиде си! — извика тя на Сам.

— Ти добре ли си?

Тя пое няколко глътки въздух и отговори:

— Стресната и уплашена, но важното е, че съм тук!

Стрелбата отдолу не спираше. Сам видя пролука в короните на дърветата и с помощта на контролния лост и педалите успя да завърти хеликоптера в правилната посока, после сниши носа и вдигна лоста за височината. С писък на дърво в алуминий, хеликоптерът се килна напред и излезе на чисто. Сам свали лоста и спусна хеликоптера под линията на дърветата. Зависна на около шест метра над хълма и се огледа за надписа „НВСР“, за който бе споменал Джингаро. Включи го. Хеликоптерът леко потрепери, наклони се настрани, след това се стабилизира. Алармите и присветващите лампички изгаснаха. Сам предпазливо свали ръце от таблото и тежко издиша. Реми се приближи внимателно до вратата и я затвори. Грохотът на перките утихна.

Сам се обърна и протегна ръка назад.

Реми я грабна и се издърпа към него.

— Добре ли си? — попита той.

— Да, а ти?

Сам кимна.

— Да се махаме отгук. Май злоупотребихме с гостоприемството.

ГЛАВА 20

Остров Голям Сукути

Малко след като напуснаха южния бряг на острова, Сам разбра, че куршумите са нанесли не само козметични щети на хеликоптера. Педалите бяха омекнали, а лостовете реагираха мудро на командите му.

— Какво мислиш? — попита Реми, притиснала лице между седалките.

— Може би хидравликата. — Той огледа уредите — налягане на маслото, температура, обороти... — Двигателят малко загрява, а налягането на маслото никак не ми харесва.

— Какво значи това?

— Нищо добро.

— Колко остава до брега?

— Пет километра, плюс-минус.

— Трябва да предположим, че Ривера няма да се откаже.

— Съгласен съм. Въпросът е дали ще се обадят на някого и колко бързо ще реагират.

— Или колко бързо ще поправят ринкерите.

— Права си. Да видим сега дали ще успее да успокоя този вертолет.

Боравейки внимателно с контролните лостове, Сам се сниши и намали скоростта, докато стигнаха до трийсет метра над водата и шейсет възела — около сто и десет километра в час. Морето под тях беше гладко, спокойно и черно и отразяваше само светлините на хеликоптера.

— Сам, могат да проследят светлините.

— Така или иначе ни проследяват с бинокъла. След като преминем над плажа, ще изключат светлините. На фона на сушата ще сме невидими.

— Предполагаш, че ще ни последват.

— Със сигурност. — Той хвърли бърз поглед на уредите. — Температурата на двигателя леко спадна. Но налягането на маслото продължава да е високо. И лостовете са меки.

— Значи е хидравликата.

— И не само тя. Всяко от тези неща може да ни види сметката. Искам да издържат само още четири — пет минути.

— И да кацнем нормално.

— Това също.

Източният бряг на Африка бавно се превръщаше от тъмно петно в различни елементи: дървета, бели пясъчни плажове, хълмове, реки и потоци, пресичащи земята на зигзаг.

На малко повече от километър от брега Сам усети как контролният лост подскочи в ръката му. Последва силен удар над главите им. Кабината се разтресе. Разпищя се аларма, засвяткаха жълти и червени лампички.

— Това май не вещае нищо добро — каза Реми с кисела усмивка.

— Чак пък. Хвани се за нещо. Ще ни пораздруса.

Той вдигна лоста и спусна носа, ускорявайки до осемдесет възела. В предното стъкло видя плитчините, после плажа и черно-зелената гора. Пресегна се и изключи светлините.

— Пред нас има голям пясъчен нанос на брега на реката — извика той. — Мислиш ли, че ще можеш да се справиш с камбаната?

— Дефинирай „да се справиш“.

— Да я избуташ през вратата.

— Това го мога. Какъв е планът?

— Ще увисна във въздуха. Ти, оръжията, раниците и камбаната слизате на пясъка.

— А ти?

— Аз ще кацна в реката.

— Какво? Не, Сам...

— Сама го каза: те ще ни последват. Ако успеем да се отървем от това нещо, няма да знаят откъде да започнат да ни търсят.

— Ще успееш ли?

— Ако успея да спра перките достатъчно бързо.

— Пак „ако“. Започвам да мразя тази дума.

— Това е за последно, поне за известно време.

— Аха. И преди съм го чувала.

— Когато слезеш на земята, намери най-дебелия ствол на дърво и се скрий зад него. Ако перките не се забавят достатъчно, преди хеликоптерът да се обърне, ще се откъснат и ще се превърнат в шрапнели.

— Да се обърне ли? Какво искаш да...

— Центърът на тежестта на хеликоптера е в горната му част. В момента, в който се докосне до водата, ще се превърти.

— Това не ми харесва...

— Пясъчният нанос идва. Пригответи се!

— Страшно ме ядосваш, знаеш ли?

— Знам.

Реми изруга под нос, обърна се и освободи коланите, с които беше вързан сандъкът. Заобиколи го, облегна гръб на преградната стена, подпря крак на него и го избута, докато опря във вратата.

— Готова съм — извика тя.

Сам намали скоростта и височината, докато стигнаха на по-малко от десет метра над пясъка и пълзяха с петнайсет възела. Хеликоптерът трепереше нестабилно, а перките правеха пълен оборот за три секунди, свистяха зловец и тресяха целия фюзелаж.

— Става все по-зле — каза Реми.

— Почти стигнахме.

Сам спускаше хеликоптера педя по педя.

— Провери разстоянието — помоли той.

Реми откряна вратата на кабината и подаде глава навън.

— Шест метра... пет метра... три метра...

— Можеш ли да скочиш вече?

— Дните ми на гимнастичка останаха в миналото, но три метра мога да скоча и със затворени очи.

Сам включи стабилизиращата система и вдигна ръце от таблото. Хеликоптерът поднесе настрани, потрепери и зависна стабилно.

— Давай — извика той. — Махни с ръка, когато се приземиш.

Реми направи няколко крачки прегърбена, провря глава между седалките и го целуна. Пожела му късмет, после се върна назад и отвори вратата докрай.

— Гледай да не уцелиш ските — предупреди я Сам.

Реми подпря сандъка с рамо, пое си дълбоко въздух и го избута. Той се плъзна през вратата и изчезна. Беше ред на оръжията. Накрая тя

хвърли последен поглед на Сам и скочи. Десет секунди по-късно Сам я видя да тича нагоре по пясъка. Даде му знак с вдигнати палци и се скри в тъмнината.

Сам преброи до шейсет, за да ѝ даде време да си намери прикритие, после стисна здраво лоста за височината. Освободи стабилизиращата система и хвана контролния лост. Спусна леко носа и остави перките да го отнесат над пясъка към реката. Когато стигна до място, достатъчно широко и дълбоко за целта, вдигна носа и постави лоста за височината в позиция за зависване.

Огледа се за последно. След като потопеше вертолета, вътрешността щеше да потъне в мрак. Без да вижда, трябваше да избяга опипом. Провери колана на седалката си, за да е сигурен, че ще може да го разкопчае, после огледа дръжката на вратата и мислено отрепетира движенията си.

Спусна съвсем леко лоста за височината и усети как хеликоптерът се снишава. Притисна лице в стъклото на вратата. Ските бяха на метър и половина над водата. Достатъчно близо. Още малко и нямаше да има възможност за никакви грешки.

— Сега е моментът — промърмори той.

Освободи контролния лост, изключи двигателите, дръпна лоста за височината докрай, за да забави перките, и отново го хвана. Сърцето му се качи в гърлото. Хеликоптерът се блъсна във водата. Сам политна напред и коланите му се изпънаха. Хеликоптерът се наклони надясно и той си помисли: „Височина!“, като дръпна лоста наляво. Ефектът беше незабавен. Лопатите бяха под максимален ъгъл и роторът веднага откликна на командата на Сам, като наклони хеликоптера наляво и измести центъра на тежестта му. През предното стъкло нахлу вода — първо хоризонтално, след това диагонално, когато вертолетът се килна настрани. Сам прибра брадичка към гърдите си, хвана коланите с две ръце и стисна зъби.

Нещо силно го разтърси. Зад очите му избухна бяла светлина. После нищо.

Събуди се с кашлица. Вода пълнеше гърлото му. Отметна глава назад, изплю я и се напрегна да отвори очи. Видя единствено мрак и за миг го обзе паника. Потисна я и се насили да диша. Протегна ръка с

разтворени пръсти, докато напипа нещо твърдо върха на лоста за височината. Гравитацията дърпаше главата му наляво. Хеликоптерът лежеше на една страна. Реката се бе оказала недостатъчно дълбока, за да се преобърне машината докрай. Това беше добрата новина. Лошата беше, че чуваше как водата нахлува в кабината отзад. Вече достигаше лицето му.

— Размърдай се, Сам — промърмори той на себе си.

Протегна дясната си ръка нагоре, напипа тапицерията на пътническата седалка, а после и колана си. Бръкна с лявата си ръка под водата и натисна копчето за освобождаване на коланите. Падна настрани. Извади свободната си ръка, хвана с нея другата и се заизмъква от водата, докато коленете му стигнаха до преградата между кокпита и кабината. Избута се с крака натам и ги изпъна. Стъпалата му допряха стената. Освободи се от коланите и се промуши целият в кабината. Сега, полуизправен, водата достигаше до гърдите му. Протегна ръце нагоре, напипа вратата на кабината и прокара пръсти по очертанията ѝ. През обшивката течеше вода. Намери дръжката и пробва леко да натисне надолу. Като че ли поддаваше.

— Вдишай дълбоко — каза си.

Напълни дробовете си с въздух, натисна дръжката и отвори плъзгащата се врата. Водата го блъсна в главата. Той политна назад и падна под водата. Остави се вълната да го избута до стената на кабината, използвайки инерцията да свие крака под тялото си. Натискът отмина. Той се изтласка с крака, протегнал ръце напред. Опитваше се да достигне вратата, като риташе силно с крака.

Най-сетне главата му се показва на повърхността.

— Сам!

Беше Реми. Отвори очи и се завъртя във водата, опитвайки се да се ориентира.

— Сам!

Той пак се завъртя и я видя. Седеше на брега и му махаше.

— ... дили! — извика тя.

— Какво?

— Крокодили! Плувай!

Той събра последни сили и заплува, колкото може по-бързо, към брега. Щом докосна пясъка, се изправи на крака и се хвърли в

прегръдките на Реми. Двамата заедно се изкатериха по пясъка и се свлякоха на равната земя.

— Бях забравил за крокодилите — каза той няколко минути по-късно.

— Аз също. Забелязах ги в плитчините на петдесетина метра нагоре по течението. Явно шумът ги е разбудил. Добре ли си? Нещо счупено?

— Не мисля. Как се справих?

Реми посочи средата на реката.

Сам се опита да фокусира поглед, но му трябваша няколко секунди очите му да привикнат. От хеликоптера се виждаше единствено парче от перка, стърчащо на половин педя над повърхността.

— Всичко друго е под водата.

— Точно както го бях планирал — усмихна се уморено Сам.

— Както го беше планирал?

— Добре де, както се надявах. Как е камбаната?

— Като изключим няколко пукнатини, сандъкът се оказва поразително здрав. Събрах раниците и оръжията. Хайде сега да си намерим укритие, в случай че ни навестят гости.

ГЛАВА 21

За да избегнат риска от издайнически следи, решиха да оставят сандъка, където си беше. Случайно го бяха пуснали на идеалното място: в пресъхнал поток близо до брега на реката. Покриха го с клони и листа, а след това, прикривайки следите си с шума, се върнаха на твърда земя и се насочиха към дърветата. На трийсетина метра от началото на горичката намериха долчинка три на три метра, заобиколена от нападали трупи: отлично място за наблюдение не само на сандъка, но на цялата открита площ чак до плажа.

След като опипаха земята с дулата на пушките, за да прогонят всякакви змии и други гадинки, те се вмъкнаха в укритието си. Сам се оглеждаше за евентуални посетители, а в това време Реми прегледа съдържанието на раниците.

— Напомни ми да изпратя благодарствено писмо на „Зиплок“ за тези пликчета с цип. Почти всичко е сухо. Сателитният телефон изглежда наред.

— Колко батерия има?

— Достатъчно за едно — две обаждания.

Сам погледна часовника си. Минаваше два през нощта.

— Може би е време да се възползваме от предложението на Ед Мичъл — каза Реми, като извади визитката му от раницата си и я подаде на Сам. Той набра номера.

На четвъртото позвъняване се чу сипкавият глас на Мичъл:

— Да.

— Ед, Сам Фарго е.

— А?

— Сам Фарго. Преди два дни ни вози до остров Мафия.

— А, да... Кое време е, по дяволите?

— Около два. Нямам много време. Трябва ни евакуация.

— Тая дума отдавна не я бях чувал. Проблем ли има?

— Може да се каже.

— Къде сте?

— На континента, на около седем километра на изток от Голям Сукути — отговори Сам и му описа района.

— Добре сте се разходили. Чакайте малко.

Зашумоля хартия, после спря. Мичъл се върна на телефона.

— Знаете ли, че седите баш по средата на крокодилския ад?

— Разбрахме.

— Не мога да дойда със самолета. Трябва да взема хеликоптер. Ще ми отнеме известно време.

— Ще те компенсират.

— Знам, но не това ме тревожи. Вероятно няма да мога да стигна преди изгрев-слънце. Можете ли да чакате?

— Ще се наложи.

— Някой ще стреля ли по мен?

— Не е изключено.

Мичъл замълча за десет секунди, после се засмя.

— Какво пък. Животът е дръзко приключение, иначе нищо не струва.

Сам също се засмя.

— Така си е.

— Добре, залягайте сега. Призори съм при вас. В случай че се появи конкуренция при кацането, ще пусна син дим, за да не стреляте по мен.

Сам прекъсна връзката.

— Ето, пий — каза Реми, като му подаде манерката. Той отпи голяма глътка и взе сушеното говеждо, което тя му подаде. Преразказа й разговора си с Мичъл.

— Този човек влиза в списъка ни за Коледа. Значи да го чакаме след четири — пет часа.

— Дано.

Седяха и дъвчеха в мълчание. След няколко минути Сам погледна часовника си.

— Минаха четирийсет минути, откак напуснахме острова.

— Нали не мислиш, че...

Сам вдигна ръка и Реми замълча. След няколко секунди каза:

— Чувам ги. Два са, някъде близо до брега.

Сам кимна.

— Трудно е да се каже, но звучат като ринкерите. По-добре да предположим, че са те.

— Колко навътре сме влезли?

— На половин километър или малко по-малко.

Ослушаха се още няколко минути. Звукът от моторите се усили, после изведнъж изчезна.

— Стигнаха до брега — каза Сам. Провериха с какво оръжие разполагат: два автомата „Калашников АК-47“ — единият със зареден пълнител, другият с изразходвани десетина патрона, които Реми беше изстреляла срещу къшмана, и два пистолета — „Магнум .357“ и „Хеклер&Кох Р30“.

Дали щяха да бъдат достатъчни, ако избухнеше престрелка, не знаеха. Дотук имаха късмет с Ривера и хората му, но и двамата не хранеха илюзии: в откритата схватка нямаха голям шанс да надвият войници от Специалните сили.

— Да заемем удобна позиция — каза Сам.

— И невидима — добави Реми.

След като пъхнаха раниците си под един прогнил дънер и ги покриха с пръст, направиха същото и със себе си. Легнаха по дължината на долчинката, глава до глава, за да могат и двамата да виждат подходите от плажа. Сам подаде на Реми шепа кал да покрие лицето си, после намаза и своето.

— Обещай ми нещо, Сам.

— Апартамент в „Мьовенпик“?

— Щях да кажа само горещ душ и обилна закуска, но след като предлагаш, ще си направя списък...

Надничайки през пролуката между клоните, Реми забеляза светлинка на стотина метра на изток. Тя потупа Сам по рамото, каза беззвучно: „Фенер“ и посочи. Лъчът на фенера сякаш се носеше във въздуха, изчезваше между дърветата и се появяваше отново, докато носещият го си проправяше път към сушата.

— Това му признавам на Ривера — прошепна Сам, — като куче след кокал е.

— Вероятно и той казва същото за нас, макар на не толкова благоприличен език. Ще чакаме, докато видим бялото на очите им ли?

— Не, ще стискаме палци изобщо да не стигнат дотук.

— И какво ще им попречи да го направят?

— В Африка тъмнина плюс гора е равно на хищници.

— Това можеше да ми го спестиш.

— Извинявай.

Сякаш по знак, някъде в далечината гърлено изръмжа голяма котка. И двамата го бяха чували и преди, но или на организирани сафарита, или в някоя сигурна хижа. Тук, сами и на открито, звукът смрази кръвта им.

— Далече е — прошепна Сам.

Скоро към първия фенер се присъедини още един, после трети и четвърти. Мъжете се движеха успоредно в редица като ловци по следите на дивеч. Приблжиха се толкова, че Сам и Реми различаваха силуетите зад фенерите. Стори им се, че всеки от тях носи и пушка, в което нямаше нищо чудно.

След пет минути групата стигна до пясъчния нанос, където мъжете се разделиха. Един от тях, може би Ривера, говореше на останалите и сочеше с жестове първо нагоре и надолу по брега, след това навътре към сушата. Фенерите обходиха брега и водата. Два пъти лъчите им осветиха стърчащата перка на хеликоптера, но никой не реагира. Изведнъж един от тях посочи от другата страна на реката. Всички едновременно свалиха пушките от раменете си.

— Забелязаха зъбатите ни приятели — прошепна Реми.

С вдигнати оръжия четиримата заотстъпваха по пясъчния нанос, докато стигнаха твърда земя. Съвещаваха се една минута, после се разделиха и двама тръгнаха надолу по течението, а другите — нагоре. Тъкмо тях наблюдаваха внимателно Сам и Реми, тъй като реката минаваше близо до северния край на горичката и щеше да ги отведе на петнайсетина метра от укритието им.

— Огледах местността от хеликоптера: най-близкият брод е на километър и половина надолу по течението. Сега ще разберем колко са упорити.

Двамата мъже, явно притеснени от опасностите, които криеше реката, вървяха на почтително разстояние от брега, движейки се отляво надясно в полезрението на Сам и Реми, докато реката зави на изток и се сля с края на горичката. Там те свиха на югоизток, а фенерите им проблясваха между последните дървета. Вече бяха само на седем метра от Сам и Реми и фигурите им се виждаха по-добре. Единият се

открояваше по-ясно от другия. Висок и слаб, той се движеше с пестеливата, целенасочена крачка на войник. Това беше Ицли Ривера.

Изведнъж Сам усети ноктеста лапа върху глезена си. Преди да успее да потисне реакцията си, той я изрита. Невидимото същество извреця и падна в храстите.

Ривера спря и вдигна юмрук — универсалният военен сигнал за „Спри!“. Партньорът му замръзна на място и двамата заедно паднаха на едно коляно, като едновременно с това изгасиха фенерите. Въртяха глави, оглеждаха се и се ослушваха. После отново включиха фенерчетата си и започнаха да проучват района край дърветата, спирайки от време на време. Ривера погледна през рамо и направи някакъв жест на партньора си. Двамата заедно се изправиха, обърнаха се и тръгнаха право към укритието на Сам и Реми.

Сам почувства ръката на Реми върху рамото си и я стисна за успокоение.

Ривера и партньорът му продължаваха да напредват към тях. Сега бяха на по-малко от десет метра.

Седем метра.

Три метра.

Спряха, огледаха се наляво и надясно, а лъчите на фенерите им играеха между дънерите и клоните около Сам и Реми. Изпращяха съчки. Ривера пошепна нещо на партньора си.

Сам и Реми почувстваха как дънерът над главите им потъна с няколко сантиметра. В пролуката зърнаха върховете на чифт обувки и лъч от фенерче.

Минаха пет дълги секунди.

Фенерчето цъкна и изгасна. Направиха крачка назад, а Ривера слезе от дънера. Стъпките им бавно се отдалечиха.

Сам преброи до сто, после внимателно вдигна глава, за да надникне през пролуката. Силуетите на двамата мъже, очертани от светлините на фенерите им, вече бяха на края на горичката и се движеха на юг към пясъка. Сам ги наблюдава една минута и се обърна, долепяйки уста до ухото на Реми.

— Отдалечават се. Може обаче да се върнат да проверят, така че оставаме тук.

Не помръднаха още двацет минути, притиснати плътно към дъното на долчинката, докато най-сетне чуха ръмженето на катера.

— Още съвсем малко — прошепна Сам. След пет минути се измъкна изпод дънера. — Ще огледам наоколо.

Излезе от долчинката и изчезна. Десет минути по-късно се върна и помогна на Реми да се изправи.

Тя въздъхна дълбоко.

— Дано тази камбана да си струва.

— Още няколко часа и сме си у дома на свобода.

Думата на Ед Мичъл и самият той определено си тежах на мястото. Точно когато слънчевите лъчи надникнаха през дърветата, долетя грохотът на хеликоптерна перка. За всеки случай Сам и Реми се скриха отново в долчинката, като от време навреме хвърляха по някой поглед оттам. От запад приближаваше жълто-бял хеликоптер „Бел“, който прелетя над брега и сви навътре към сушата, следвайки реката. Когато стигна до пясъчния нанос, вратата на пилота се отвори. След миг над земята се заиздига син дим.

Сам и Реми изскочиха от дупката и се изправиха.

— Готова ли си да се прибираме у дома? — попита Сам. Реми поклати глава и той се засмя. — Да. Извинявай. Горещ душ и закуска.

Час по-късно кацнаха на самолетната писта на Рас Кутани. Сандъкът с камбаната беше здраво закрепен в хеликоптера. Мичъл отиде да вземе колата си, за да се върне в Дар ес Салаам, а Реми се обади по сателитния телефон на Селма.

— Къде бяхте? — попита тя. — Откога седя на телефона!

— Искаш да кажеш, че си се притеснявала за нас ли?

— Да. Обяснете ми, моля.

Сам набързо ѝ разказа за последните няколко дни, като завърши с това, че сега камбаната е у тях. Селма въздъхна.

— Ще ми се да можех със сигурност да кажа, че не сте си изгубили времето.

— Какво имаш предвид?

— Вчера получихме първата пратка от музея на Мортън. Измежду всички дреболии открихме един дневник — по-точно, дневникът на Блейлок.

— Това е добра новина — каза Реми, после предпазливо добави:
— Нали?

— Щеше да бъде, ако не бях толкова сигурна, че Уинстън Лойд Блейлок, Мбого на Багамойо, е бил клинично луд.

ГЛАВА 22

Голдфийш Пойнт, Ла Хоя, Калифорния

Изтощени до крайност и нетърпеливи да се захванат за работа, веднага щом се приберат у дома, Сам и Реми прекараха по-голямата част от полетите си в сън и ядене, опитвайки се да не мислят какво им бе казала Селма за Уинстън Блейлок. Главната им изследователка не беше склонна да хиперболизира, така че и двамата приеха много сериозно подозрението ѝ. Ако се оказеше вярно, щеше да хвърли голяма сянка на съмнение върху усилията им да си върнат камбаната на „Шенандоа“. Разбира се, макар камбаната безспорно да имаше историческа стойност, загадъчният надпис от вътрешната ѝ страна и вманиачаването на Блейлок по кораба (независимо дали под името „Офелия“, „Шенандоа“ или „Ел Маджиди“) им подсказваха, че тук има по-дълбока загадка. Загадка, накарала Ицли Ривера, а може би и някой представител на мексиканското правителство, да убият деветима туристи.

Точно както бяха обещали, Пийт Джефкоут и Уенди Корден ги чакаха в салона за получаване на багаж. Пийт взе ръчните им чанти.

— Изглеждате уморени.

— Да бяхте ни видели преди осемнайсет часа и няколко часови пояса — отвърна Сам.

— Какво е станало? — попита Уенди, като посочи подутата скула на Сам и превързания му пръст. Макар последният вече да беше грижливо залепен с анкерпласт, раната на скулата му беше грапава от моментното лепило, за което Ед Мичъл се кълнеше, че е по-добро от шевовете.

— Прегорих една манджа и Реми ми се ядоса — рече Сам.

Жена му му го върна, като го ощипа по ръката.

— Момчешка му работа, това стана — обърна се тя към Уенди.

— Радваме се, че сте си у дома — каза Пийт. — Селма вече си скубеше косите. Не ѝ казвайте, че съм я издал.

Лентата на конвейера се завъртя и Пийт отиде да вземе багажа им.

— Някакви новини за камбаната? — попита Сам.

— Пътува насам — отвърна Уенди. — Сигурно вече да е по средата на Атлантическия океан. С малко късмет би трябвало да пристигне вдругиден.

— Ще ни светнеш ли защо Селма мисли, че Блейлок не е бил с всичкия си?

Уенди поклати глава.

— От три дни се опитва да сглоби пъзела. Ще оставя тя да ви обясни.

Домът на Сам и Реми, едновременно с това и тяхната основна база, представляваше четириетажна къща в испански стил с обща площ от хиляда и сто квадратни метра, с високи тавани с греди от кленово дърво и достатъчно прозорци, за да трябва да купуват препарати за миене на стъкло в четирийсетлитрови разфасовки.

На най-горния етаж беше разположен апартаментът на Сам и Реми, а под него — четири апартамента за гости, дневна, трапезария и кухня с голям хол, издаден над скалите. На втория етаж се намираше спортният салон с различни тренажори, сауна, басейн с насрежно течение и стотина квадрата твърд дървен под, на който Реми тренираше фехтовка, а Сам — джудо.

Приземният етаж предлагаше сто и осемдесет квадрата офис пространство за Сам и Реми и допълнителна работна площ за Селма. Там имаше три работни станции „Мак Про“, допълнени с трийсетинчови екрани и два трийсет и два инчови LCD телевизора, закачени на стената. На източната стена се намираше гордостта и радостта на Селма: петметровият, хиляда и осемстотин литров соленоводен аквариум с разноцветни рибки, чиито латински имена тя знаеше наизуст.

Другата любов на Селма, към която изпитваше не по-малка страст, беше чаят. Един цял шкаф в работната ѝ зала беше посветен на запасите ѝ, сред които имаше рядък хибрид, наречен Фубсеринг османтус, на който според Сам и Реми тя дължеше неизчерпаемата си енергия.

Външният вид на Селма беше еkleктичен до крайност: късо подстригана коса като от шейсетте, очила с рогови рамки и верижка за врата, а вечната ѝ униформа се състоеше от панталони в цвят каки, маратонки и шарена тениска.

Що се отнася до Сам и Реми, Селма можеше да си бъде ексцентрична, колкото си иска. Но когато станеше дума за логистика, проучване и издирване на източници, никой не можеше да ѝ се опре.

Сам и Реми влязоха в работната зала и завариха Селма облежната на аквариума — записваше нещо в бележник. Тя се обърна и като ги видя, вдигна пръст, приключи, каквото имаше за писане, и остави бележника.

— Една *Centropyge loricula* изглежда болна. — Като видя озадачените им физиономии, преведе: — Огнената ангелска риба.

— Една от любимите ми — каза Реми.

Селма кимна сериозно.

— Добре дошли у дома, мистър и мисис Фарго.

Сам и Реми отдавна се бяха отказали да я убеждават да им говори на „ти“.

— Хубаво е да се прибереш вкъщи — отвърна Сам.

Селма се приближи до дългата кленова маса в средата на стаята и седна. Сам и Реми се настаниха на столовете срещу нея. По продължението на масата лежеше масивният бастун на Блейлок.

— Добре изглеждате — отбеляза Селма.

— Пийт и Уенди бяха на друго мнение.

— Сравнявам състоянието ви с това, което си представях през последните няколко дни. Всичко е относително.

— Много си права — съгласи се Реми. — Изплюй камъчето.

Селма сви устни.

— Не обичам да ви предоставям непълна информация.

— Това, което ти наричаш непълна информация, ние наричаме загадка, а знаеш, че обожаваме загадките — отвърна Сам.

— Тогава значи това, което ще ви кажа, много ще ви хареса. Първо малко предистория. Заедно с Пийт и Уенди направихме дисекция, показалец и бележки към биографията на Блейлок от Мортън. Ще я намерите в pdf формат на сървъра, ако искате да я прочетете, но засега ще ви разкажа кратката версия.

Селма отвори една папка и зачете:

— Блейлок пристигнал в Багамою през месец март 1872 година само с дрехите на гърба си, няколко сребърни предмета, пушка „Хенри“ .44-ти калибър, забоден в ботуша нож боуи, достатъчно голям да съсече баобаб, и къс меч, препасан на хълбока.

— Явно Мортън има творческа жилка — каза Реми и погледна към Сам. — Помниш ли историята на убитата британска туристка?

— Силви Радфорд.

— А помниш ли какво беше намерила тя при гмурканията си?

— Меч — усмихна се Сам. — Доста смело предположение, но не е изключено нейната находка някога да е принадлежала на Блейлок. Можеш ли...

Селма вече драскаше в тефтера си.

— Ще видя какво мога да открия.

— Къс меч и нож боуи лесно може да се объркат. Може и Мортън да е сгрешил. Извинявай, Селма, продължавай нататък.

— Блейлок очевидно хвърлил в ужас местните. Не само че бил с трийсет сантиметра по-висок и по-широк от всички, но и рядко се усмихвал. През първата му нощ в Багамою се събрали половин дузина главорези и решили да разделят чужденеца от парите му. Двама от тях загинали, останалите имали нужда от медицинска помощ.

— Застрелял ги? — предположи Сам.

— Не. Ни веднъж не вдигнал нито пушката, нито ножа и меча. Бил се с голи ръце. След този случай никой повече не го безпокоил.

— Кое то вероятно е била идеята. Да докараш шестима мъже до такова състояние, при това невъоръжен, определено прави впечатление.

— Така е. След седмица бил нает за телохранител на богат ирландец на сафари, след месец бил започнал собствен бизнес като водач. Колкото добър бил с ръцете си, още по-добър бил с пушката. Другите европейски водачи и ловци използвали голямокалибрени пушки, а Блейлок успявал да свали тичащ бивол мбого с един изстрел на „Хенри“.

Около два месеца след пристигането си се заразил с малария и прекарал шест седмици на легло, като едва не се споминал. До оздравяването му за него се грижили двете му наложници — масайки, които работели в Багамою. Макар Мортън да не го казва, срещата на

Блейлок със смъртта като че ли оставила някакви следи... в душевното му здраве.

След това преживяване Блейлок изчезвал за месеци наред, като казал, че отива на „експедиции в търсене на видения“. Живее с двете си любовници, търсел мините на цар Соломон и Тимбукту, копаел вкаменелости в пролома Олдувай, изследвал пътя на Манса Муса с надеждата да намери златния му жезъл... Според един анекдот тъкмо Блейлок първи открил Дейвид Ливингстън. Мортън разказва, че Блейлок пратил човек в Багамойо да уведоми Хенри Мортън Станли, а скоро след това се състоял знаменитият момент: „Доктор Ливингстън, предполагам“ край езерото Танганайка.

— Значи, ако вярваме на Мортън, Уинстън Лойд Блейлок е бил Индиана Джоунс на деветнайсети век — вметна Реми.

Сам се усмихна.

— Ловец, изследовател, герой, мистик, Казанова и непобедим спасител в едно. Но всичко това разбираме от биографията на Мортън, нали така?

— Точно така.

— Между другото, можем ли да приемем, че Мортън е кръстен на другия Мортън, Хенри Мортън Станли?

— Абсолютно. Според родословното дърво в края на книгата всички преки наследници на Блейлок са кръстени по един или друг начин на Африка — места, исторически факти и образи...

— Ако това е биографията, какво стана с дневника, за който ни спомена? — попита Сам.

— Нарекох го „дневник“ поради липсата на по-подходяща дума. Повече прилича на бележник...

— Може ли да го видим?

— Стига да желаете. В архива е. — Освен работното си място, Селма разполагаше и със склад за архиви с контрол на температурата и влажността. — Състоянието му е лошо — прояден от насекоми, зацапан, залепени страници, повредени от вода. Пийт и Уенди го реставрират. Снимаме и конвертираме в цифров вид всички страници, които можем, преди да започнем работа върху повредените части. Има още нещо: този бележник явно е служил за капитански дневник на Блейлок.

— Моля?

— Макар ни веднъж да не споменава „Шенандоа“ или „Ел Маджиди“, много от записките ясно сочат, че е плавал по море, и то за дълги периоди. Името „Офелия“ обаче се споменава доста често.

— В какъв контекст?

— Така се казвала съпругата му.

— Това би могло да обясни вманиачаването му — каза Сам. — Не само мислено е прекръстил „Шенандоа“, но и е гравирал името „Офелия“ на камбаната.

— Офелия определено не е африканско име — отбеляза Реми. — Така трябва да се е казвала съпругата му в Съединените щати.

Селма кимна.

— В биографията не се споменава за нея. В дневника също не се говори в подробности — само вметки тук и там. Дали просто е копнеел за нея, или е имало нещо повече, не мога да кажа, но определено е присъствала в мислите му.

— Има ли дати в дневника? — попита Сам. — Нещо, което можем да съпоставим с биографията на Мортън?

— И в двете книги са посочени само месеци и години. В дневника са нарядко и отдалечени една от друга. Опитваме се да сверяваме, но се получават несъответствия. Така например открихме период, в който според биографията е обикалял по река Конго, а според дневника е плавал по море. Работата върви доста бавно.

— Нещо не се връзва — каза Сам.

— „Нещо“ ли? — отвърна Реми. — Според мен са много неща.

— И според мен. Но от гледна точка на капитанския дневник: ако смятаме, че Блейлок е бил по море с „Шенандоа“ — „Ел Маджиди“, искам да кажа, — се получава противоречие. По всичко изглежда, че след като султанът на Занзибар е купил „Шенандоа“ през 1866 година, той го е заразял на котва, докато не потънал или през 1872, или през 1879-а. Подозирам, че все някой би забелязал, че липсва.

— Имате право — каза Селма и отново си отбеляза. — Друг любопитен факт: султан Маджид се споминал през октомври 1870-а и бил наследен от своя брат и съперник Саид Баргхаш бин Саид, който по право станал собственик и на „Ел Маджиди“. Според някои историци е странно, че нито е прекръстил кораба, нито го е използвал.

— Можем ли да начертаем времева ос за „Шенандоа“ — или „Ел Маджиди“? Ще бъде по-лесно да визуализираме събитията —

предложи Сам.

Селма вдигна телефона и набра номера на архива.

— Уенди, може ли да начертаеш груба времева ос за „Шенандоа“ — „Ел Маджиди“, моля те? Благодаря ти.

— Трябва да научим повече и за живота на Блейлок преди Африка — каза Реми.

— Работя и по този въпрос. Свързах се със стара приятелка, която може би ще ни помогне.

Уенди излезе от архива, усмихна им се, вдигна пръст, сякаш да каже: „Само секунда“, и седна на един от компютрите. Затрака по клавиатурата и след пет минути каза:

— На екрана ви е.

Селма взе дистанционното и намери новата графика:

„Март, 1866 г.: «Шенандоа» е продаден на султана на Занзибар.

Ноември, 1866 г.: «Шенандоа» пристига в «Занзибар» и името му е сменено на «Ел Маджиди».

Ноември, 1866 г. — октомври, 1870 г.: «Ел Маджиди» прекарва по-голямата част от времето на котва и редки търговски пътувания.

Октомври, 1870 г.: Първият султан умира. На трона се изкачва брат му.

Октомври, 1870 г. — април, 1872 г.: «Ел Маджиди» стои на котва.

Април, 1872 г.: Ураган поврежда «Ел Маджиди». Изпратен в Бомбай на ремонт.

Юли, 1872 г.: Твърди се, че «Ел Маджиди» потъва на път за Занзибар.

Юли, 1872 г. — ноември, 1879 г.: Шест години изгубено време. Местоположението му е неизвестно.

Ноември, 1879 г.: Твърди се, че «Ел Маджиди» потъва на път за Бомбай близо до остров Сокотра.“

— Имаме два наглед достоверни, но противоречиви разказа за потъването на кораба и период от шест години, в който не се знае

нищо за него — каза Сам.

— Селма, коя е първата дата в дневника на Блейлок?

— Засега изглежда, че е август 1872 година, около пет месеца, след като пристига в Африка. На нашата времева ос това е месец след първото „потъване“ на „Ел Маджиди“ и началото на неизвестния период.

— Шест години — каза Реми. — Къде ли е бил толкова време?

Мексико Сити, Мексико

На двайсет и четири хиляди километра на юг Ицли Ривера седеше в преддверието на президентския кабинет и чакаше да го повикат. Вече цял час.

Асистентката на Гарса, двайсетинагодишно момиче с големи очи, лъскава черна коса и фигура като пясъчен часовник, седеше на бюрото си и пишеше на машината.

Показалците ѝ витаеха над клавиатурата и от време на време натискаха по някой клавиш. На лицето ѝ беше изписано крайно озадачение. „Все едно се мъчи да реши sudoku с висока трудност“, помисли си Ривера. Очевидно уменията ѝ на секретарка не са били приоритет при избора ѝ.

Ривера се опита да убие малко време, като се замисли дали Гарса ѝ е наредил също да приеме Мешика име. Какво ли би било то? Сякаш по знак в този момент на интеркома се чу гласът на Гарса и отговори на въпроса му.

— Чалчиуитъл, можеш да поканиш господин Гарса.

— Да, господине.

Тя се усмихна на Ривера и му показа вратата с един от абсурдно дългите си нокти.

— Можете да...

— Чух го, благодаря.

Ривера прекоси килима, отвори двойната врата, после я затвори зад себе си. Приблужи се до бюрото на Гарса и застана в поза „свободно“.

— Седни — нареди Гарса.

Ривера се подчини.

— Прочетох доклада ти — каза президентът. — Имаш ли нещо да добавиш?

— Не, сър.

— Нека тогава да обобщя, ако не възразяваш...

— Не, разбира се, сър.

— Въпросът беше реторичен, Ицли. След като дни наред тези ловци на съкровища... семейство Фарго, ви надхитряват, ти и хората ти успявате най-последно да докопате камбаната и да я превозите до острова на Окафор, само за да ви я отмъкнат изпод носа.

Ривера кимна.

— Не само че ви открадват камбаната, но забягват с хеликоптера на Окафор за четири милиона долара.

— А аз изгубих един човек. Ночтлив падна от хеликоптера и си счупи врата.

Президентът Гарса махна пренебрежително с ръка.

— В доклада не описваш много ясно как двамата Фарго изобщо са успели да се качат на хеликоптера. Дали ще може да ми обясниш? Къде си бил ти през цялото това време?

Ривера се покашля и размърда неспокойно на мястото си.

— Аз бях... в безсъзнание.

— Моля?

— Мъжът, Сам Фарго, ме нападна на яхтата на Окафор. Изненада ме. Явно има някакво военно обучение.

— Явно. — Гарса се завъртя на стола си и погледна през прозореца, барабанейки с пръсти по бюрото. — Длъжни сме да предположим, че няма да се откажат. Това може да се окаже в наша полза. Ако са толкова умни, колкото изглеждат, можем да сме сигурни, че ще посетят поне едно от местата, които ние вече сме претърсили.

— Съгласен.

— Започни да се свързваш с контактите си — служители в имиграционните служби, летищата, всеки, който може да ни уведоми, когато Фарго се появят.

— Да, сър. Започвам от Антананариво. Нещо друго?

Гарса изглежда съсредоточено подчинения си.

— Имаш предвид дали ще има последици от провала ти?

— Да, сър.

Гарса се засмя невесело.

— Какво очакваш, Ицли? Нещо като по филмите? Да извадя револвер с инкрустирана дръжка и да те застрелям? Или под стола ти да зейне шахта?

Ривера се усмихна.

Лицето на Гарса доби студено изражение.

— Засега си оставаш най-добрият за тази работа. По-точно, най-добрият, с когото разполагам. Искам обаче да ми докажеш, че доверието ми не е напразно. В най-добрия случай това значи Сам и Реми Фарго да намерят смъртта си.

— Да, господин президент, благодаря ви.

— Още нещо, преди да си тръгнеш: искам да уредим мемориална служба.

— Да, за Ночтли...

— Не, не, за другия — Яотъл. Изглежда, че тази сутрин двамата с жена му са загинали в автомобилна катастрофа.

Ривера усети как настръхва.

— Какво?

— Тъжно, нали? Изгубил контрол и излетял в пропастта. И двамата загинали на място.

— Имаха детенце, на пет години.

Гарса сви устни, сякаш претегляше въпроса.

— А, момиченцето. То е добре. Било е на училище. Предполагам, че ще трябва да й намерим дом. Ще се погрижиш ли и за това?

— Да, господин президент.

ГЛАВА 23

Библиотеката на Конгреса, Вашингтон, Окръг Колумбия

Първата им следа към живота на Уинстън Блейлок преди да пристигне в Африка, се появи под формата на старата приятелка на Селма, Джулиан Северсън, която след напускането на Селма ръководеше Отдела за специални сбирки на Библиотеката на Конгреса.

Северсън посрещна Сам и Реми пред Сградата на Джеферсън, на входа за учени откъм Втора улица. Другите две здания на библиотеката — Адамс и Медисън, се намираха съответно на изток и юг.

След като си стиснаха ръцете, Северсън каза:

— За мен е удоволствие да ви посрещна тук, мистър и мисис Фарго...

— Сам и Реми — прекъсна я Реми.

— Чудесно. Аз съм Джулиан. Почитател съм ви от много време. Вероятно не го знаете, но вашите приключения често запалват интерес към историята, особено у децата.

— Благодаря, Джулиан — отвърна Сам.

Тя им подаде два ламинирани баджа, които закачиха на шиите си.

— Читателски карти — обясни тя, като сви рамене и се усмихна.

— Част от Програмата ни за сигурност. След Единайсети септември протоколите станаха много по-строги.

— Разбираме.

— Последвайте ме, ако обичате... Докато сте тук, лично ще ви помагам...

— Много мило от ваша страна, но не бихме желали да отнемаме от времето ви.

— Глупости. Библиотеката се управлява от само себе си. Асистентът ми ще се справи с всичко, което изникне. — Северсън тръгна по мраморните стълби, а Сам и Реми вървяха след нея. — Какво знаете за библиотеката?

— Идвали сме няколко пъти, но никога като учени, колкото и да не ви се вярва.

Обиколката сама по себе си спираше дъха и Сам и Реми добре го знаеха. Най-старата федерална институция в страната била създадена през 1800 година. Помещавала се в Капитолия до 1814-а, когато британските войници опожарили сградата, унищожавайки три хиляди тома. Година по-късно Конгресът гласувал възстановяването на Библиотеката и закупил личната колекция на Томас Джеферсън от шест хиляди книги.

От тогава насам сбирката на библиотеката беше значително нараснала: трийсет и три милиона книги и печатни материали, три милиона записа, дванайсет милиона и петстотин хиляди фотографии, пет милиона и триста хиляди карти, шест милиона нотни творби, шейсет и три милиона ръкописа на петстотин езика: общо сто четирийсет и пет милиона произведения на рафтове с дължина хиляда и двеста километра.

— Прилича повече на катедрала, отколкото на библиотека — отбеляза Реми. — Архитектурата е...

— Буди благоговение, нали? — отвърна Северсън.

— Именно. Мраморните подове и колони, арките, високите тавани, произведенията на изкуството...

Северсън се усмихна.

— Селма, мисля, веднъж нарече това място „отчасти катедрала, отчасти музей, отчасти галерия, с щипка библиотека в добавка“. Струва ми се, че стремежът към великолепие е бил основна черта на Конгреса през 1815-а. След като британците унищожили всичко, при реконструкцията вероятно е царял дух на „ще им покажем ние“.

— По-голямо, по-добро, по-показно. Архитектурно вирене на носа, ако щете — каза Реми.

Северсън се засмя.

— В Главната читалня ли отиваме? — попита Сам.

— Не, отиваме на втория етаж — Редки книги и специални сбирки. В Главната читалня има ученическо посещение и днес ще бъде малко шумничко там.

Стигнаха до врата с номер 239 и влязоха през нея.

— Ако искате, седнете на масата, а аз ще подготвя компютъра. Въпреки че през последните години каталогът ни стана много по-лесен

за ползване, ще бъде по-удобно аз да подготвя нещата. Така, Селма ми изпрати част от документите и ми разказа малко от предисторията: Уинстън Лойд Блейлок, съпруга на име Офелия, смята се, че до март 1872 година е живял в Съединените щати. Нещо друго?

— Разполагаме с приблизително физическо описание — каза Реми.

— Всичко може да бъде от помощ.

— Висок метър деветдесет и нещо, около сто и десет килограма.

— Носел е и пушка „Хенри“ 44-и калибър — добави Сам. — Доколкото разбирам, не са се срещали често.

— Със сигурност не толкова, колкото „Уинчестър“, „Ремингтън“ или „Спрингфийлд“. „Хенри“ не са били на стандартно въоръжение по време на Гражданската война, но много войници са си ги купували със собствени средства. Иначе правителството ги раздавало на скаути, щурмови отряди и формиранията на Специалните сили. Войниците на Конфедерацията ненавиждали „Хенри“. Събирала шестнайсет патрона, а опитен стрелец можел да изстреля двайсет и осем в минута. По онова време е била като лека картечница. Знаете ли дали Блейлок е умеел да борави добре с нея?

— Според източника ни е нямал равен.

Северсън кимна. Започна да пише. Следващите пет минути минаха в пълна тишина, с изключение на тракането по клавиатурата и откъслечни думи като „Интересно“ и „Забележително“, които Северсън мърмореше под носа си. Накрая вдигна очи.

— Имам един документ за служба тук, копие от Националния архив. По-точно, от два източника: Общ архив за военна служба и Публикации М594 и М861, които се отнасят до „Служба във военните единици на доброволните организации на Съюза“ за Съюза и Конфедерацията.

— А споменават ли за Блейлок?

— Излязоха петдесет и девет резултата. След като Блейлок е носел „Хенри“, нека започнем от Съюза. — Северсън отново затрака по клавиатурата. — Проблемът е, че в много от документите се посочват само фамилното име и инициалите на първото и второто. Виждам няколко „У. Блейлок“ и двама „У. Л. Блейлок“. За първия е налице и медицинска справка. Вашият Блейлок бил ли е раняван?

— Не знаем.

Северсън се усмихна и почукна по екрана, явно развълнувана от откритото.

— Десен крак ампутиран в полева болница по време на битката при Антиетам. Предполагам, че можем да го извадим от строя. Ох, извинете, това прозвуча малко мрачно.

— Няма нищо — отвърна Сам. — Селма също изпитва голяма радост от проучването. Свикнали сме.

— Добре, друг резултат. Това е интересно. Този Блейлок е бил демобилизиран от Съюзническата армия през септември 1863 година, но не е посочена причина. Не е бил преместен или ранен. Просто демобилизиран.

— Какво означава това? — попита Реми.

— Не знам точно. Да видя дали ще намеря нещо повече за него.

След петнайсет минути Северсън отново вдигна очи от компютъра.

— Намерих го! Пълно досие на военната служба. Това може да се окаже вашият човек: Уилям Линд Блейлок.

— Много близко — съгласи се Сам, — подозрително близко.

— Физическото описание също е много сходно: ръст сто деветдесет и три сантиметра, тегло деветдесет и пет килограма.

— Спокойно може да е наддал петнайсетина килограма след уволнението — отбеляза Реми.

— Липсват някои части от досието — намръщи се Северсън. — Налице са всички подробности от обучението, задачите, повишенията, акциите, в които е участвал, оценките... но след 1862 година работата му е описана като „помощна служба“.

— Звучи като Джеймс Бонд — каза Реми.

— Не си далеч от истината — отвърна Северсън. — Когато става въпрос за документи от епохата на Гражданската война, терминът „помощна служба“ обикновено е свързан с партизанските отряди — това, което днес наричаме Специални части.

— Като „Лоудън Рейнджърс“, „Кандрилс Рейдърс“, „Канзас Джейхокърс“ — допълни Сам.

— Именно — кимна Северсън. — А като прибавим загадъчната демобилизация от Съюзническата армия през 1863 година, ми се струва, че си имаме работа с войник, превърнал се в шпионин.

Северсън остана на компютъра през целия следобед — пишеше, водеше си бележки, от време на време споделяше напредъка си със Сам и Реми. В четири часа тя спря и погледна часовника си.

— Олеле, времето лети. Скоро трябва да затваряме. Няма защо да стоите тук. Защо не се върнете в хотела си и да вечеряте? Ще ви се обадя, ако открия нещо. Тоест, когато открия нещо.

— Моля те, Джулиан, ти също се прибирай — каза Реми. — Убедена съм, че си имаш други планове.

— Нямам. Съквартирантката ми ще нахрани котката, а аз ще хапна тук.

— Не можем...

— Шегувате ли се? За мен това е като „Дисни Уърлд“.

— Звучи ми познато — усмихна се Реми. — Сигурна ли си, че със Селма не сте роднини?

— Членуваме в тайно общество: „Библиотекари без граници“. Вие двамата си вървете и ме оставете да си свърша работата. Ще ви се обадя.

Както всеки път във Вашингтон, Сам и Реми отседнаха в апартамента на „Робърт Милс“ в хотел „Монако“. Двайсет минути след като си тръгнаха от Библиотеката на Конгреса, таксито им спря пред покритите с червен килим стъпала на хотела. Портиерът отвори вратата на колата им и двамата слязоха.

Хотел „Монако“, някога Сграда на Американските пощи, а сега регистриран като Национална историческа забележителност, се намиреше в Пен Куортър — квартал от деветнайсети век, недалеч от паркът Мол, музея на американското изкуство Смитсониън, Сградата на Хувър, Мемориала на военноморските сили и достатъчно петзвездни ресторанти, за да пленят и най-претенциозния гастроним за години напред.

— Добре дошли, мистър и мисис Фарго — поздрави ги портиерът, заобиколи и взе куфарите им от багажника. — Веднага ще качим багажа ви. Заповядайте вътре. Сигурен съм, че пиколото ви очаква.

Десет минути по-късно вече бяха в апартамента си. Все още уморени от африканската си одисея, двамата дремнаха за час, после се изкъпаха, облякоха се за вечеря и излязоха. На ъгъла с Осма улица имаше портал, зад който се намираше ресторантът на хотел „Монако“ — „Пост Модерн Брасери“.

След бърз поглед на винената листа и менюто, те се спряха на бутилка „Домен дьо ла Кийя Мускаде“ от 2007-а — пикантно, свежо вино от долината на Лоара, салатата от рукола с босилек, мента и пармезан и миди на пара със сос от бяло вино, шафран, горчица и чесън. Този избор също им беше нещо като традиция.

Реми отпи от виното. Затвори очи и въздъхна.

— Трябва да ти призная нещо, Сам. Обожавам приключенията, но не бих се отказала и от хубавата храна и топлото легло с чисти чаршафи.

— Изобщо няма да споря.

Айфонът на Реми иззвъня. Тя погледна екрана и го остави.

— Селма. Открила е още един ацтекски символ в дневника на Блейлок.

Преди да заминат за Вашингтон, помолиха асистентката си да се съсредоточи върху всичко, което макар и бегло наподобява йероглифа Микуитцли. За справка Реми ѝ беше свалила от Интернет изображение с висока разделителна способност на двайсет и четиритонния ацтекски календар — Слънчевият камък, изложен в Националния музей по антропология в Мексико Сити.

— До тук стават четири символа — каза Реми.

— А някаква връзка, модел, коментари около символите?

— Не. Казва, че са изолирани.

— По някое време ще се наложи да ме пообразоваш за всичко, свързано с ацтеките.

— Ще се опитам. Не са много древните народи с толкова сложна история и култура. След цял семестър имах усещането, че едва съм разчовъркала повърхността. Всеки символ има множество значения, а всеки бог — различни въплъщения. На всичко отгоре повечето исторически сведения са пречупени през погледа на испанците.

— Победителите пишат историята.

— За съжаление е факт.

Сам отпи от виното.

— Спокойно можем да предположим, че Ривера и човекът, за когото работи, са обсебени от личността на Блейлок, въпреки пропастта от сто и четирийсет години помежду им. Не ме питай обаче как. Просто ацтекският елемент не може да бъде съвпадение. Или сме твърде близо до гората, за да видим дърветата?

— Не мисля, Сам. Това е единственият общ знаменател, който свързва Блейлок, кораба, камбаната и Ривера. Въпросът е къде е мястото на кораба и камбаната във всичко това? Келнерът донесе салатите им.

— Все още не знаем кое е привлякло интереса на Ривера към „Шенандоа“ — каза Сам. — По дяволите, дори не знаем дали говорим за „Шенандоа“. Като изключим „Офелия“, което си е измислица на Блейлок, корабът има още две имена: „Кралят на морето“ и „Ел Маджиди“. Въпросът не е само какво, но и кога.

— Ами ако са попаднали на нещо, свързано с Блейлок — може би друг дневник или писма? И още по-зле: ако Селма е права и маларията наистина е разклатила душевното здраве на Блейлок и брътвежите в дневника са чиста проба плод на въображението?

— С други думи, спокойно можем да сме тръгнали за зелен хайвер.

За десерт си поделиха пудинг с ягоди и ревен и завършиха вечерята с безкофеиново етиопско кафе. Върнаха се в стаята си малко преди девет. Телефонният секретар мигаше.

— Знаех си, че сме забравили нещо — каза Реми. — Не дадохме мобилните си номера на Джулиан.

Сам набра номера на хотелската система за гласова поща и включи високоговорителя. „Сам, Реми, обажда се Джулиан. Часът е към осем и половина. Ще продължа да работя вкъщи, но утре в шест сутринта отново ще бъда в библиотеката. Елате около осем. Мисля, че открих нещо.“

ГЛАВА 24

Библиотеката на Конгреса

На другата сутрин в седем и четирийсет и пет бяха на входа за учени, където ги посрещна човек от охраната и провери документите им, а после ги съпроводи до Залата за специални сбирки на втория етаж. Отвориха вратата и намериха Джулиан Северсън, седнала пред компютъра, положила глава на бюрото. Носеше същите дрехи като предишния ден.

Когато вратата се затвори, тя вдигна стреснато глава и се огледа. Видя ги, премигна бързо няколко пъти и се усмихна:

— Добро утро!

— Джулиан, не ми казвай, че изобщо не си се прибираща.

— Имах желание, но следите излизаха една след друга... знаете как става.

— Знаем. Ако това ще помогне, носим черно кафе от „Старбъкс“, хлебчета и крема сирене — каза Сам и ѝ подаде кутията. Очите на Северсън се разшириха от удивление.

След като погълна половината кафе и по-голямата част от едно хлебче, Северсън избърса устни, прокара пръсти през косата си и се присъедини към Сам и Реми на работната маса.

— Така е по-добре — каза тя, — благодаря.

До нея стоеше папка, пълна с разпечатки, и жълт бележник, натъпкан със записки.

— Преди да приключим, естествено, ще ви разпечатам всичко, така че сега ще ви разкажа само най-важното. Добрата новина е, че всичко, което открих, отдавна е разсекретено и достъпно. Цяла нощ съединявах точки, като сверявах лични архиви, университетски сбирки, документи на Военния и Военноморския департамент, архиви на Тайните служби, документални книги и периодични издания... каквото ви хрумне, всичко съм проверила.

— Имаш цялото ни внимание — увери я Сам.

— Нека първо ви покажа снимка на моя Блейлок. Кажете ми дали прилича на вашия.

Тя извади една снимка от папката и я плъзна по масата. Реми зареди сканираната снимка на Блейлок от музея в Багамоу на айфона си. На снимката на Северсън се виждаше висок, широкоплещест мъж, около двајсетинагодишен, с офицерска униформа на Съюзническата армия. Сам и Реми сравниха двете изображения.

— Той е — каза Сам. — На нашата снимка е малко по-стар, побелял и възмъжал, но е същият човек.

Северсън кимна и си взе обратно снимката.

— Мъжът, когото вие познавате като Уинстън Лойд Блейлок, всъщност се е казвал Уилям Линд Блейлок. Роден в Бостън през 1839 година, завършил „Харвард“ две години предсрочно на деветнайсет със степен по математика и по-точно, топология.

— Какво означава това? — попита Реми.

— Пространствена математика — обясни Сам, — кривини на повърхности, деформирани зони. Добър пример е Мьобиусовата крива.

— Нищо чудно тогава, че е имал афинитет към спиралата на Фибоначи. Извинявай, Джулиан, продължавай.

— Месец след завършването му бил нает от Военния департамент.

— Като криптолог? — предположи Реми.

— Именно. По всичко личи, че Блейлок е бил гений. Истински феномен.

Сам и Реми се спогледаха. С всички препратки към редицата на Фибоначи и златната спирала в дневника на Блейлок, започнаха да се чудят дали в този дневник няма нещо повече от това, което вижда окото: или по-точно, скрити послания или кодове. С годините бяха научили много за хората, които крият и търсят съкровища, но един от уроците изпъкваше: хората полагат огромни усилия да скрият манията си от любопитни очи. Ако това беше вярно и за Блейлок, той най-вероятно би използвал метода, който познава най-добре: математиката и топологията.

— Няколко дни след нападението на форт Съмтър през април 1861 година Блейлок напуснал работата си и постъпил в армията на Съюза. От школата за обучение излязъл като младши лейтенант и

веднага бил хвърлен в бой. През юли и август участвал в няколко битки: при Рик Маунтин, Карикс Форд, Първата битка при Бул Рън. Явно се справил много по-добре от средностатистическия вундеркинд-математик. Бил повишен в старши лейтенант и спечелил куп медали за храброст. Следващата пролет, през 1862 година, бил преместен в „Лоудън Рейнджърс“ под ръководството на Самюел Мийнс, който от своя страна действал под преките нареждания на Военния секретар Едуин Стантън. Както вече спомена Сам, „Лоудън Рейнджърс“ били еквивалентът на днешните специални части. Работели в малки отряди, зад вражеската линия, като осъществявали набези, саботажи и разузнавателни мисии. Кораби мъже. Малко преди Рейнджърите да бъдат абсорбирани в редовните армейски отряди, секретарят Стантън привлякъл Блейлок и неколцина други към Тайните служби. Няколко месеца по-късно Блейлок се появил в Ливърпул, Англия, под името Уинстън Лойд Блейлок, където работел под прикритие за човек на име Томас Хейнс Дъдли.

— Шефът на шпионската служба на Линкълн — каза Сам.

— Знаете го значи? — изненада се Северсън.

— Чел съм книги, в които се споменава. Доколкото си спомням, е бил квакер. Консул на Съединените щати в Ливърпул. Управлявал шпионската мрежа на Тайните служби в Обединеното кралство.

— Разполагал с близо стотина агенти — добави Северсън, — а усилията на всички били насочени към прекратяването на тайния поток от доставки от Великобритания към Конфедерацията. Макар Англия да запазила официален неутралитет по време на войната, много хора в и извън правителството симпатизирали на Юга. Можете ли да познаете каква била основната задача на Блейлок?

Реми веднага отговори — и двамата със Сам четяха между редовете:

— Овладяване на корабите на Конфедерацията.

— Съвършено вярно. По-конкретно, ръководел бойна група, фокусирана върху определен кораб, наречен „Кралят на морето“, по-късно известен като „Шенандоа“.

— Този, който се измъкнал — каза Сам. — Не само това, ами следващите девет месеца създавал куп проблеми на корабите на Съюза дори след края на войната.

— За Блейлок това била лична и професионална катастрофа — допълни Северсън.

— Професионална? Бил е наказан? Освободен от длъжност?

— Не намерих подобни сведения. Тъкмо обратното. Томас Хейнс Дъдли бил неуморен поддръжник на Блейлок. Написал няколко блестящи оценки за него. В писмо от 1864 година до шефа на Тайните служби, Уилям Ууд, нарича Блейлок „един от най-добрите агенти, които съм ръководил“. Предполагам, че Блейлок просто е приел неуспеха толкова лично, че се е отразило на работата му. Две седмици по-късно в Лондон се качил на кораб за дома, но когато се прибрал, открил, че жена му Офелия е починала, докато го е нямало. По трагична ирония била убита при нападение от Рейнджърите на Мозби — партизански отряд на Конфедерацията, с който Блейлок водел борба, докато бил в „Лоудън Рейнджърс“.

— Божичко — прошепна Реми, — горкият човек. Знаем ли дали Офелия е била мишената? Заради съпруга ли й са я убили?

— Надали. По всичко изглежда, че просто е попаднала на неподходящо място в неподходящ момент.

— Значи Блейлок не само се върнал с натежала съвест, но и намерил любовта на живота си мъртва. Реми, започвам да си мисля, че маларията е била само част от душевните му проблеми.

— Съгласна съм. Разбираемо е.

— Както и обсебващият му характер — добави Северсън. — Селма ми изпрати скицата на кораба. Да кръстиш кораб на жена... това се казва любов.

— Джулиан, а те имали ли са деца? — попита Реми.

— Не.

— Какво е станало, след като се е прибрал у дома?

— Няма много за разказване. Намерих само едно сведение. През 1865 година бил нает от наскоро основаното училище Масачузетски технологичен институт^[1]. Изглежда, Блейлок се установил в цивилния живот като преподавател по математика.

— До март 1872-а, когато се появил в Багамою.

— И четири години, след като „Шенандоа“ бил продаден на султана на Занзибар — каза Реми, а после добави горчиво: — Това се казва съвпадение. Освен ако мъката на Блейлок не е прераснала в ярост.

„Шенандоа“ му се изплъзва, жена му умира. Ако наистина е бил луд, може да е обвинил кораба за всичките си нещастия. Не е много вероятно, но човешкият ум понякога е непонятен.

— Може и да си права. Само Блейлок би могъл да отговори на този въпрос — рече Северсън. — Но едно мога да ви кажа: не мисля, че Блейлок е отишъл по свое хрумване в Африка. Подозирам, че е бил изпратен там.

— От кого?

— От Военния секретар Уилям Белкнап.

Реми и Сам замълчаха, опитвайки се да асимилират информацията.

— Откъде знаеш? — попита най-после Сам.

— Не мога да бъда сигурна. Към момента предположението ми се базира на косвени доказателства и личната кореспонденция между Белкнап, Секретаря на военноморските сили Джордж Робизън и директора на Тайните служби Херман Уайтли. В едно писмо от ноември 1871 година, до Белкнап и Робизън, Уайтли цитира неотдавна получен доклад от разузнаването. Не споменава източника, но три реда ми направиха силно впечатление. Първо, доклади от разузнаването, които „показват, че апостоли на капитан Джим вървят по стъпките му“; второ, „нашият човек в Занзибар ни прави на глупаци“, и трето, „достоверен източник съобщава, че мястото на домуване често е празно“.

— „Нашият човек в Занзибар“ може да е султан Маджид Втори — отбеляза Реми.

— А „капитан Джим“ — капитанът на „Шенандоа“ Джеймс Уодъл — добави Сам. — Интересни думи употребява Уайтли: „апостоли“. Човек като него не би могъл да се издигне до този пост, без добре да борави с езика. Апостол е някой със силна вяра, посветил се на това, да следва примера на водача си. А що се отнася до мястото на домуване...

— Това може да е мястото, на което султанът е зарязал прекръстения кораб „Ел Маджиди“ — отвърна Реми.

— Съгласен.

— Има и още — продължи Северсън. — Няколко дни по-късно в друго писмо Белкнап и Робизън насърчават Уайтли да се свърже с „нашия приятел квакера“ — Томас Хейнс Дъдли, предполагам — и да

го попитат дали разполага с агенти, които биха могли да проучат „въпросния съд“. Уайтли отговаря шест седмици по-късно. Според „източниците на квакера“ въпросният съд е бил забелязан, но не на мястото си на домуване, а в Дар ес Салаам, „напълно готов за плаване, с гориво и боеприпаси, екипиран с опитни белокожи моряци“.

Сам и Реми замълчаха. След десет секунди Сам каза:

— Може и да си въобразявам, но според мен „апостолите“ на капитан Уодъл са подготвяли „Шенандоа“ за война.

— Още не сте чули най-интересното. В същото писмо Уайтли информира Белкнап и Робизън, че е наредил на квакера — Дъдли — да изпрати най-добрия си човек да разузнае положението в Дар ес Салаам.

— А ние знаем кого Дъдли е смятал за най-добрия си агент — Блейлок.

— Който пристига в Багамойо няколко месеца след това — допълни Реми.

— Звучи логично, но сама го каза, Джулиан: засега всичко се крепи на косвени улики.

— Не съм приключила с прегледа на писмата, но мисля, че знам кой може да ни помогне. Какво ще кажете за една разходка до Джорджия?

[1] Един от най-уважаваните днес университети в САЩ. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 25

Савана, Джорджия

След като изслушаха докрай информацията на Джулиан Северсън и разбраха кой според нея би могъл да им помогне да разнищят следващата част от историята на Блейлок, Сам и Реми запазиха места за полет рано следобед. Малко преди три кацнаха в Савана.

Докато Сам уговаряше подробностите около автомобила под наем на гишето на „Херц“, Реми провери гласовата си поща. Сам се приближи до нея с ключовете в ръка.

— Селма е получила камбаната тази сутрин — осведоми го Реми.

Сам се усмихна и въздъхна с преувеличено облекчение.

— Трябва да призная, че след всичко, което преживяхме, за да се сдобием с нея, си представях как пада от самолета право в океана.

— И аз. Но Селма каза, че е в чудесно състояние. Обадила се е на Добо и той ще отиде да я вземе.

Александру Добо, който предпочиташе хората да го наричат само по фамилия, беше сърфист и плажен лентяй на пълен работен ден, реставратор в свободното си време и човекът, към когото се обръщаха за неща извън своята компетентност.

Като бивш шеф на катедрата по архитектура, реставрация и консервация на румънския университет „Овидиус“ и водещ консултант на Музея на румънските военноморски сили в Констанца и Националния исторически и археологически музей, Добо все още не бе попадал на артефакт, който да не може да реставрира.

Самата Селма беше родена и израснала в съседката на Румъния, Унгария, и двамата с Добо обичаха да си спомнят и да се карат за „старата родина“.

— Каза, че той щял да работи цяла нощ върху нея — добави Реми.

— Какво, вълните не стават за каране ли?

— Ужасни били.

— Как върви работата върху дневника?

— Каза само, че още го анализират. На езика на Селма това означаваше бавен, но сигурен напредък, който можеха да застрашат, ако я тормозят с въпроси.

— Освен това спомена спиралата и редицата на Фибоначи. Откриват ги на много места. Като мантра. Интересен човек е бил този Блейлок.

Сам подрънка с ключовете и рече:

— Да тръгваме.

— Какво взе?

— „Кадилак Ескалейд“.

— Сам...

— Хибрид.

— Добре.

За Сам и Реми Савана възплащаваше южняшкия чар и история, които се усещаха навсякъде по уличките с дъбове и испански мъх; по площадите с цъфнали череша и около обгрижваните паметници; под формата на хортензии и орлови нокти, чиито цветове преливаха от балконите и по каменните стени; по фасадите на плантаторските къщи с гръцки колони и просторните неокласически имения. Дори жуженето на цикадите беше част от обаянието на Савана. Именно заради любовта си към това място без никакви въпроси прие идеята на Северсън. Когато все пак се опитаха да изкопчат нещо повече от нея, тя само се усмихна и каза: „Мисля, че там ще откриете нещо познато“.

Въпреки жегата държаха прозорците на кадилака спуснати, за да се наслаждават на гледката. С ръка върху веещата се на вятъра плажна шапка, Реми попита:

— Къде отиваме все пак?

— „Уитайър Стрийт“, непосредствено до парка „Форсайт“. Много близо до Дома на Хейуърд, мисля.

Лятната къща на някогашен плантатор и един от хората, подписали Декларацията за независимост, беше само една от множеството забележителности в Историческия район от Националния

регистър на Блъфтън. Разходката в Блъфтън беше разходка в историята.

Паркираха от източната страна на парка „Форсайт“ под един широк дъб и се разходиха пеша до една сиво-кафява къща със зелени кепенци. Сам свери адреса с този, който Северсън им беше дала.

— Това е.

На ръчно рисувана табела над стъпалата на верандата пишеше: „Музей и галерия на госпожица Синтия“.

Докато изкачваха стълбите, кокалеста хрътка с побеляла муцуна вдигна глава от черджето, на което си лежеше, излая веднъж и пак заспа.

Вратата се отвори и зад мрежата срещу комари се появи съсухрена жена с бяла пола и розова блуза.

— Добър ден, хора — поздрави тя с мелодичен южняшки акцент.

— Добър ден — отвърна Реми.

— Бъба е моят звънец.

— Бива го — каза Сам.

— Да, отнася се много сериозно към работата си. Заповядайте, моля.

Тя свали резето и откряна леко вратата. Сам я отвори докрай и Реми влезе.

— Аз съм госпожица Синтия — представи се жената и протегна ръка.

— Реми...

— Фарго, да. А вие трябва да се господин Сам Фарго.

— Да, госпожо. Как...

— Джулиан ме извести. Пък аз нямам много посетители, така че кои други да сте? Моля ви, заповядайте. Тъкмо правя чай.

С несигурна, но изненадващо елегантна походка тя ги заведе в нещо, което Реми и Сам можеха да нарекат гостна. Тежките резбовани мебели, дантелените завеси и тапицираните с кадифе фотьойли и столове изглеждаха като извадени от „Отнесени от вихъра“.

— Откъде се познавате с Джулиан, госпожице Синтия? — попита Сам.

— Старая се веднъж годишно да посещавам Вашингтон. Обожавам историята му. Запознах се с госпожица Джулиан преди пет години по време на една обиколка. Предполагам, че досадните ми

въпроси са ѝ се видели мили и продължихме да поддържаме връзка. Намеря ли нещо, което не мога да идентифицирам, веднага на нея се обаждам. Идвала е и тук. Прощавайте, трябва да нагледам чая. — Тя изчезна зад една врата, но след две минути се върна. — Запарва се. Докато чакаме, нека ви покажа това, за което сте дошли.

Преведе ги през фойето, по един къс коридор и ги въведе в просторна, слънчева стая, боядисана в снежнобяло.

— Добре дошли в Музея и галерията на госпожица Синтия.

Също като Мортън в Музея — магазин за сувенири в Багамојо, госпожица Синтия беше събрала най-различни артефакти, все свързани с Гражданската война — от сачми за мускети до униформени знаци и дагеротипи.

— Лично съм събрала всичко това — гордо заяви мис Синтия. — От бойни полета, от разпродажби... Ще се изненадате какво можете да намерите, ако знаете какво търсите. О, това прозвуча много мъдро май!

Сам и Реми се засмяха и Реми каза:

— Определено така прозвуча.

— С възрастта човек го спохождат такива мисли. Е, после можете спокойно да разгледате всичко, но сега нека ви покажа нещо.

Госпожица Синтия отиде до северната стена, на която от пода до тавана бяха наредени снимки и скици в рамки. Застана пред нея и ги заглежда със свити устни.

— А, ето къде си.

Тя закуцука към ъгъла, протегна ръка и свали една снимка с размери десет на петнайсет сантиметра в черна рамка. Върна се при тях и я подаде на Сам.

На зърнистия дагеротип се виждаше тримачтов дървен кораб на котва.

— Мили Боже — ахна Реми, — това е той.

— Виж това, Реми — каза Сам, като приближи снимката.

В долния десен ъгъл на изображението с избледняло мастило пишеше само една дума: „Офелия“.

Пет минути по-късно, вече в гостната и с по чаша чай в ръка, те продължаваха да се взират изумено в дагеротипа.

— Как... откъде...?

— Тази Джулиан има невероятна памет — ейдетична май се казваше.

— Фотографска памет.

— Да. Прекара часове в моя музей.

Тази сутрин ми изпрати по електронното нещо — поща ли е, какво е, — една скица с молив и ме помоли да я сравня с моята снимка. Предполагам, че скицата е била ваша?

— Нещо ми подсказва, че е повече ваша, отколкото наша — отвърна Реми.

Мис Синтия се усмихна и махна с ръка.

— Казах на Джулиан, че може да са близнаци, въпреки различния метод. Абсолютно еднакви са, включително и надписът.

— „Офелия“.

— За съжаление, не знаем много за нея.

— Моля?

— Прощавайте. Виждате ли, Уилям Линд Блейлок е мой пра-пра-пра — не знам колко точно „пра“ трябва да бъдат, но е мой чичо.

Мис Синтия се усмихна сладко и отпи глътка чай.

Сам и Реми се спогледаха. Реми сви устни и се замисли:

— Значи и вие сте Блейлок?

— О, не, не. Аз съм Ашуърт, като Офелия, преди да се омъжи за Уилям. След като леля Офелия била убита, моята пра-пра-прабаба Констанс продължила да поддържа контакт с Уилям. Разбира се, отношенията им никога не са преминали в нещо повече от приятелство, макар да подозирам, че е имало известно привличане. Той ѝ е писал много често, като кореспонденцията им започнала няколко месеца, след като се прибрал от Англия, и продължила чак до края. Около 1883 година, мисля.

— Чак до края — повтори Сам. — Имате предвид смъртта му?

— О, не зная. Всъщност никой не знае какво е станало с него. Говоря просто за писмото, което изпратил на баба Констанс. — Очите на мис Синтия грейнаха. — Боже, та те са десетки, с чудни пощенски марки и печати откъде ли не. Бил е голям образ. Винаги на някакво приключение или експедиция. Доколкото разбирам, баба Констанс се е тревожела, че е малко чалнат. Приемала всичките му истории като фантасмагории.

— Споменахте за писма — каза Реми. — Дали още ги...

— Ама разбира се! В мазето са. Искате ли да ги видите?

Последваха я, и след като минаха през кухнята, слязоха по тесните стълби близо до задната врата. Мазето беше тъмно и влажно, с груби каменни стени и напукан бетонен под. Мис Синтия напипа ключа за лампата, оглеждайки се на светлината, която се процеждаше от стълбището. Насред мазето светна шейсетватова крушка. Покрай стените и навсякъде по пода бяха наредени кашони с всякакви размери и форми.

— Виждате ли трите кутии за обувки ей там? До кутията за коледни елхи?

— Да.

— Това са те.

Когато се върнаха в гостната, Сам и Реми отвориха кутиите и с облекчение установиха, че всички писма бяха разделени и прибрани в найлонови пликчета с цип.

— Мис Синтия, вие сте нашият герой — възторгна се Реми.

— Глупости. Имам обаче едно условие — каза тя строго. — Слушате ли ме?

— Да, госпожо — отвърна Сам.

— Да ги пазите и да ми ги върнете, когато приключите с тях.

— Не разбирам — каза Реми, — да не би да ни позволявате да...

— Разбира се. Джулиан каза, че сте почтени хора. Обясни ми, че се опитвате да разберете какво е станало с чичо Блейлок в Африка или където там е бил. Това е загадка за семейството ни от сто двацет и седем години. Хубаво би било да я разгадаем. Аз съм твърде стара за такива приключения, но поне мога да го науча от вас. Стига да ми обещаете да се върнете и всичко да ми разкажете.

— Обещаваме — каза Сам.

ГЛАВА 26

Ла Хоя, Калифорния

— Пийт, Уенди, отнесете тези неща в архива и набързо им направете оценка — каза Селма, като плъзна кутиите по масата.

Асистентите ѝ ги взеха и изчезнаха зад вратата.

Сам и Реми, понеже не знаеха в какво състояние се намираха писмата на Блейлок, бяха устояли на изкушението да ги отворят, преди да се приберат у дома.

— Пътуването явно е било плодотворно — отбеляза Селма.

— Приятелката ти Джулиан е уникална — каза Реми.

— Нищо ново не ми казвате. Ако някога ме блъсне автобус, първата ви мисъл трябва да бъде да вземете нея.

— Преди да сме се обадили на 911? — пошегува се Сам.

— Забавен човек сте, мистър Фарго. Тази жена, Ашуърт... искрена ли изглеждаше?

— Да — потвърди Реми. — С помощта на дневника на Блейлок и биографията на Мортън трябва да можем да докажем дали писмата са автентични.

Селма кимна.

— Докато Пийт и Уенди работят по тях, искате ли да ви покажа докъде стигнахме с дневника?

— Нямаме търпение.

Тримата седнаха на работния плот с лице към най-близкия течнокристален дисплей. Селма хвана мишката и влезе в сървъра. Намери файла, който търсеше, и щракна два пъти върху него. Той изпълни целия екран.

— Еха — промърмори Сам, — това се казва неспокоен ум. Гений или луд.

— Или фантазьор — каза Реми. — Блейлок обаче не ми прилича на такъв. Той е бил характер тип А, отпреди да измислят термина.

— Тази страница дава доста добра представа — отбеляза Селма. — На някои има само текст, но повечето са смесица от бележки и

рисулки — някои от тях без, други вероятно с шаблони или чертожни инструменти.

— Това в горния ляв край определено е ръчно нарисувана карта — посочи Сам. — В средата има и някакъв текст... „Велика зелена скъпоценна птица“. Отдясно също има текст, който не мога да разчета, а в ъгъла — някакви геометрични символи. Опитвала ли си да увеличиш текста?

Селма кимна.

— Помолих Уенди да го направи — тя е магьосница с графиките. Колкото повече го увеличавахме, толкова по-неясен ставаше.

— Какво има долу вдясно? Оригаза ли? Селма, срещала ли си го и другаде?

— Името ли? На много места.

Реми стана и се приближи до екрана.

— В средата, отляво и отдясно... „Леонардо Лъжецът“ и „63 велики мъже“. А между тях има цифри... „1123581321“. Леле, като си говорим за шифри...

— Долу вдясно определено има някаква птица — добави Реми.

— Великата зелена скъпоценна птица?

— Възможно е. А колкото до двата образа в средата — този, който напомня на пещерна рисунка, и арката под него, дотук сме ги срещнали на десетки страници.

Тримата замълчаха, загледани в екрана. Сам стана и с присвити очи посочи редицата от цифри.

— Явно съм по-изморен, отколкото си мислех. Това е редица на Фибоначи — каза той, а после, понеже беше наясно, че жена му не споделя неговата любов към математиката, обясни. — Когато събереш първите две числа, получаваш третото. Като събереш второто и третото, получаваш четвъртото. Третото плюс четвъртото прави петото и тъй нататък.

Той се върна на масата и надраска на един тефтер:

$$1 + 1 = 2$$

$$1 + 2 = 3$$

$$2 + 3 = 5$$

$$3 + 5 = 8$$

— Схвана, нали? Това е основата на тъй нареченото златно сечение, както и златната спирала, известна още като спирала на

Фибоначи. Ето, ще ти покажа. — Той се приближи до компютъра, пусна „Гугъл“ и щракна два пъти върху един от резултатите. Рисунката се появи на цял екран.

— Построяваш решетка с избрани числа на Фибоначи и отгоре нанасяш дъга — продължи Сам. — Първото квадратче от решетката може да е с площ един квадратен сантиметър или един квадратен метър, няма значение.

— Точно това е начертано на страницата в дневника — каза Реми, — спирала на Фибоначи.

Сам кимна.

— Или поне част от такава. Спиралата е основен елемент в много свещени геометрични теории. Спиралата се открива и в природата — в черупките на мидите, в пъпките на цветята. Древните гърци често използвали спиралата в архитектурата. Дори уебдизайнерите и графичните дизайнери я ползват, за да създават модели. Съществуват научни изследвания, които показват, че златната спирала е естествено приятна за окото. Никой не знае защо точно.

— Въпросът е защо тя е имала толкова голямо значение за Блейлок — каза Реми. — За какво друго може да се използва, Сам?

— За всичко, свързано с геометрията. Четох, че в НАСА използват редицата на Фибоначи и спиралата в криптографията, но не ме питай как. Това далеч надхвърля познанията ми. Селма, има ли и други повтарящи се изображения?

Селма вдигна телефона и набра архива.

— Пийт, спомняш ли си изображение дванайсет — алфа четири? Да, точно това. Колко повторения има до момента? Цифровизирал ли си го вече? Чудесно, качи го, моля те, на сървъра. Искам да го покажа на господин и госпожа Фарго. Ще почакам. Благодаря.

Селма затвори, грабна дистанционното и се върна в директорията на сървъра.

— Изображението, което нарекохме дванайсет — алфа — четири, дотук се повтаря девет пъти, обикновено в полетата, но понякога и като основен образ. Ето го. Уенди направи магиите си и го отдели от страницата. Все още обаче е доста неясно.

Селма придвижи курсора до една иконка и щракна два пъти върху нея. Изображението се уголеми.

— Прилича на череп — каза Сам.

— И аз това си помислих — отвърна Селма.

Сам погледна Реми, която гледаше изображението с наклонена глава и присвити очи.

— Реми... Реми...

Тя премигна и вдигна поглед.

— Да?

— Познато ми е това изражение. Какво става в главата ти?

Тя не отговори, а само поклати разсеяно глава. Без да продума, стана и седна пред един от компютрите. Пръстите ѝ затракаха по клавиатурата. Без да се обръща, рече:

— Просто за миг имах *deja vu*. Откакто се натъкнахме на Ривера и неговите хора, имената им не ми излизат от ума. Защо ацтекски имена? Мислех си, че е просто някаква ексцентричност. Карала съм един семестър Древна мезоамериканска история и знаех, че съм виждала това изображение. — Тя натисна още няколко клавиша и промърмори: — Ето те и теб...

Обърна се и посочи екрана.

— Нарича се Микуитцли. На нахуатъл, езикът на ацтеките, това е символът на смъртта.

ГЛАВА 27

— Звучи доста зловещо — каза Сам след малко.

— Освен това е бил символ на задгробния живот. Зависи от контекста. Има ли и други, Селма?

— Да, три — отговори тя и ги извика на екрана.

Реми ги разгледа и каза:

— Имаме ли изображения, с които да ги сравним?

Селма вдигна телефона да провери.

— Ако не греша, тези също са ацтекски — продължи Реми. — Това вдясно е Текпатъл, символизиращ кремъчен или обсидианов нож; в средата е Кипактли, крокодилът; а последният е Ксочитъл, цветето. Символизира последния ден на месеца с двайсет и един дни.

— И те ли са изолирани като първото? Без пояснения? — попита Сам.

Селма затвори телефона.

— Няма пояснения. В момента Уенди качва някои чисти изображения на сървъра.

Тя раздвижи курсора, за да намери новите файлове. Бяха кръстени „Кремък“, „Крокодил“ и „Цвете“.

— Струва ми се, че съответстват — каза Селма.

— На мен също — съгласи се Сам. — Реми, всички тези изображения са от ацтекския календар, нали? Може би ще бъде добре да го разгледаме целия.

— Аз имам този, който Реми ми свали от Интернет — каза Селма, намери файла и го отвори.

— Ето на това му се казва календар — промърмори Сам. — Как, по дяволите, са успявали да работят с него?

— Търпеливо, предполагам — отвърна Реми. — Символите, които сме намерили дотук, са от кръга с месеците. Четвъртият от края.

— Нищо чудно, че календарът в Мексико Сити е толкова голям. Всъщност колко точно е голям?

— Три и половина метра в диаметър, метър и двайсет дебелина.

— Трябва да е голям, за да изпъква така. Забележително.

— Още повече като се замислиш, че е на над петстотин години. Триста от тях е прекарал под земята. Работници го намерили под централния площад, докато ремонтирали катедралата. Той е един от последните спомени от ацтекската култура.

Тримата се умълчаха.

Мобилният телефон на Селма извънтя. Тя вдигна, изслуша и каза:

— Тук сме. Закарай я на страничния вход. Ще пратя Пийт да те посрещне. — Затвори и ги осведоми: — Добо идва насам с камбаната.

— Бърз е — възхити се Реми.

— Чувствам се като на Коледа — отвърна Сам.

Двайсет минути по-късно Пийт Джефкоут и Добо влязоха в работната зала, като единият буташе, а другият дърпаше висока до гърдите им дървена конструкция на колела, в която висеше камбаната от „Шенандоа“. С изключение на няколко по-тъмни участъка, петната, флората и фауната бяха изчезнали като по магия. Бронзовата повърхност сияеше на халогенните лампи, висящи от тавана.

Облечен с дънков гащеризон и бяла тениска, Добо стоеше с ръце на кръста и се любуваше на работата си.

— Добре се получи, а?

— Прекрасна работа, Добо — похвали го Сам.

Ако не бяха усмивките, които с лекота раздаваше, Александру Добо щеше да изглежда страховито с плешивото си теме и рунтавите мустаци. Както веднъж отбеляза Реми, той беше казак, изгубен във времето.

— Благодаря, приятелю — рече той, като го потупа по гърба. Сам се олюля и отстъпи, за да си върне равновесието; после за всеки случай направи още една крачка назад. — Виждаш вътре? — попита румънецът. — Виж вътре! Пьотр, помагай!

Добо и Пийт откачиха камбаната от куката, вдигнаха я, обърнаха я с горната част надолу и я върнаха в клетката.

— Гледай, гледай!

Сам, Реми и Селма пристъпиха напред и надникнаха вътре. Реми въздъхна. След няколко секунди Сам рече:

— Ще ми се да можех да кажа, че съм изненадан.

— На мен също — отвърна Реми.

В бронзовата вътрешност на камбаната бяха изрисувани десетки, ако не и стотици ацтекски символи.

— Пълен напред след лудия Блейлок — промърмори Сам.

Сам и Реми събраха екипа си около работната маса и през следващите няколко часа размишляваха над загадката, подкрепяйки се с две пици, семеен размер. Стигнаха до извода, че проблемът може да се обобщи с два въпроса:

1. Дали душевната нестабилност на Блейлок хвърля сянка върху всичките им открития?

2. Дали Ривера и хората му гонят вятъра под влиянието на Блейлок, или разполагат и с други улики?

Очевидно Ривера или търсеше нещо, или се опитваше да скрие нещо, най-вероятно с ацтекски произход.

— Ако сте прави за убитите туристи — каза Пийт Джефкоут, — най-вероятно се опитват да скрият нещо. Трудно мога да допусна, че го правят само заради Блейлок. Не вярвам, че не са си задавали същите въпроси за него като нас сега.

— Имаш право — съгласи се Сам.

— Ако е така, може би Блейлок не е бил луд; може би е бил просто ексцентричен, а зад манията му по ацтеките се крие нещо истинско — отбеляза Уенди.

— Както и зад манията му по кораба — добави Селма.

— Добре, да допуснем, че е така — каза Реми. — Как и защо, не знаем, но Блейлок е бил обсебен от „Шенандоа“, или „Ел Маджиди“, а в даден момент вниманието му се насочило към всичко, свързано с ацтеките. Преди да продължим нататък, трябва да разберем кога се е случило това и какво го е предизвикало.

— Как върви работата с писмата на госпожица Синтия? — обърна се Сам към Пийт и Уенди.

— Още около час и ще сме прегледали всичките — отговори Уенди. — Още два часа да ги сканираме и да цифровизираме текста. След това лесно ще можем да ги сортираме по дата и да търсим по ключова дума.

Сам се усмихна.

- Имате ли планове за довечера?
- Май вече да — отвърна Пийт.

Реми беше свикнала с навиците на съпруга си и не се изненада, когато се събуди и го видя седнал на ръба на леглото с айпада на коленете си. Часовникът показваше 4:12.

— Някаква „Еврика“ ли ти се случи? — попита тя.

— Мислех си за хаоса.

— Разбира се.

— И за това как повечето математици не вярват в него. Знаят, че съществува; дори са създали теория на хаоса, но ми се струва, че тайничко всички вярват в неизменния ред. Дори когато не е очевиден.

— Допускам, че си прав.

— Защо тогава Блейлок ще си прави труда да рисува случайни ацтекски символи от вътрешната страна на камбаната? И защо точно в камбаната?

— Предполагам, че въпросът е реторичен.

— Работя по него. Прочете ли стихотворението в дневника на Блейлок?

— Не знаех, че е имало стихотворение.

— Току-що го намерих. Пийт и Уенди са го качили преди малко — обясни Сам и зачете:

*„В сърцето на своята любов рисувам всеотдайност
В джираре на Енгай доверявам нозете си
Отгоре земята се върти, денят ми е одве съсечен
Думи на древните
думи на отец Алгарисмо.“*

— Не е зле като за математик — отбеляза Реми.

— Чудя се дали не е използвал камбаната, защото е устойчива, за разлика от хартията. Или заради формата ѝ?

— Нещо не разбрах.

— В първия ред от стихотворението: „В сърцето на своята любов рисувам всеотдайност“, вероятно говори за съпругата си, Офелия, на

която прекръстил „Ел Маджиди“.

— А камбаната може да се приеме за сърцето на кораба.

— Именно.

— Сега вторият ред: „В джираре на Енгай доверявам нозете си“. На суахили Енгай е един от масайските варианти за „Бог“, а „джираре“ е латинска дума, означаваща „въртя се“. Това е и коренът на „жироскоп“.

— Подсеца ме за спиралата на Фибоначи. Божият модел в природата.

— Точно за това си мислех и аз. Блейлок е използвал спиралата, за да го води. Ако свържем редовете, ще получим Блейлок, който е изписал камбаната с източника на неговата отдаденост — фикс идеята му — и е използвал спиралата на Фибоначи като техника за шифроване.

— А понеже по времето, когато е гравирал изображенията, съпругата му вече е била мъртва и е бил открил „Шенандоа“, „всеотдайността“ му трябва да се отнася за нещо съвсем друго. Ами въртенето, къде се вписва то според теб?

— Представи си златна спирала.

— Да?

— Сега си я представи наложена върху вътрешността на камбаната, като започва от короната и се върти надолу и навън към отвора.

Реми кимаше.

— А когато спиралата премине през някой символ, това означава, че... Какво означава всъщност?

— Не знам. Може би нещо свързано с последните три реда. Още го мисля. Знам само, че най-често повтарящите се изображения в дневника са спиралата на Фибоначи и ацтекските символи. Ако крие нещо, вероятно е свързано с тях.

Станаха, направиха кана кафе и отидоха в работната зала. Селма спеше на походно легло в ъгъла. Халогенното осветление беше намалено. Пийт и Уенди седяха на масата с отворени лаптопи, а екраните осветяваха лицата им.

— Кафе? — попита шепнешком Реми.

Уенди се усмихна, поклати глава и кимна към купчината празни „Ред Бул“ на масата.

— Почти свършихме — каза Пийт. — Тези найлонови пликчета с цип са си свършили работата. Само гадая, но ми се струва, че писмата са били грижливо пазени през по-голямата част от живота им.

— Всичките ли разгледахте?

Уенди кимна.

— С изключение на някои нечетливи петна тук-там. След два часа всичко ще бъде качено на компютъра и сортирано.

— Сам има едно предчувствие, което би искал да провери — каза Реми.

— Целите сме в слух.

Сам изложи теорията си. Двамата младежи помислиха, после едновременно кимнаха.

— Звучи правдоподобно — каза Пийт.

— И аз така мисля — присъедини се Уенди. — Блейлок е бил математик. Тези хора обожават да има ред в хаоса.

От другия край на стаята дрезгаво се обади Селма:

— Какво?

— Доспи си — каза Реми.

— Будна съм вече. Та какво значи?

Тя стана и се домъкна до масата.

Реми й наля кафе и плъзна чашата към нея. Селма я вдигна и отпи. Сам отново обясни теорията си.

— Струва си да се провери — съгласи се Селма. — Много вероятно е спиралата да започва от върха на камбаната, но откъде знаете колко е голяма? И допускате, че свършва в отвора ѝ. А ако не е така?

— Знаеш как да ми излееш студен душ отгоре — усмихна се уморено Сам.

Групата започна брейнсторминг. Първо се заеха с въпроса за мащаба. Спиралата на Фибоначи можеше да се начертае в най-различни размери. Не беше ясно колко голям е бил първият квадрат в решетката. Подхвърляха си различни идеи близо час, но осъзнаха, че нищо не постигат.

— Може да е всичко — каза Сам, разтривайки очи. — Число, бележка, драскулка...

— Или нещо, което още не сме видели — добави Реми. — Нещо, което ни се е изплъзнало до момента.

Изтощен, Пийт Джефкоут подпря глава на масата и протегна ръце пред себе си. С дясната си ръка неволно бутна бастуна на Блейлок, който се изтърколи и издрънча на пода.

— По дяволите! — изруга той. — Извинявайте.

— Няма нищо — успокои го Сам и коленичи да вдигне бастуна. Чукалото на камбаната се беше откачило от кожените връзки и висеше само на една от тях. Сам го вдигна. Изведнъж спря и се смръщи срещу главата на бастуна.

— Сам?

— Трябва ми фенерче.

Уенди отвори чекмедже и му подаде диодно фенерче. Той го светна и го насочи към главата на бастуна.

— Куха е — промърмори той. — Трябват ми дълги пинсети.

Уенди намери пинсети и му ги подаде.

Сам внимателно ги пъкна в отвора, повъртя ги няколко секунди и лекичко ги издърпа.

Между тях имаше късче пергамент.

ГЛАВА 28

— Как да допуснеш, че може да е толкова лесно — измърмори той. — Като карта с голям „X“ на нея.

Внимавайки да не повреди остатъка от пергамента или нещо друго, което би могло да е скрито вътре, Пийт и Уенди веднага го отнесоха в архива, за да извадят всичко и да вземат необходимите мерки за съхранението му.

Десет минути по-късно на компютърния екран се появи цифровото му изображение.

Пийт излезе от архивното помещение и каза:

— Трябваше да го смалим. Действителните размери на картата са петнайсет на двайсет сантиметра.

— А тези бележки по брега? — попита Сам.

— След като я цифровизираме, Уенди ще си приложи фотошопските магии и ще се опита да ги проясни. Като гледам местоположението и буквата „P“, предполагам, че са имена на реки — на френски, както изглежда. Може би ще успеем да направим нещо и с частта от дума в горния ляв ъгъл — „runes“. Има и друго. Виждате ли стрелката отгоре?

— Да?

— Над малкия остров също има някакъв микроскопичен надпис. Работим и върху него.

Вратата се отвори и Уенди се появи с правоъгълно парче пергамент, притиснато между две поликарбонатни плоскости.

— Какво е това? — попита Реми.

— Изненадата зад втората врата. Беше навит в дъното на бастуна — отвърна Уенди и го остави на масата.

Сам, Реми и Селма се възряха в него мълчаливо.

— Това е кодекс — прошепна Реми накрая. — Ацтекски кодекс.

Изправени пред два наглед различни артефакта, те решиха да си поделят задачите. Пийт и Уенди седнаха пред компютъра, за да идентифицират картата, а Сам, Реми и Селма се заеха с новия пергамент.

— Кодекс е латинската дума за „парче дърво“ — обясни Реми, — но с времето започнала да се употребява за всяка подвързана книга или пергамент. Това е моделът на съвременната книга, но преди подвързването да се превърне в стандартна практика, всичко се смятало за кодекс, дори единичните пергаменти или няколко, сгънати заедно. Когато испанците нахлули в Мексико през 1519-а...

— Може би сега е моментът за ускорен курс по ацтекска история — прекъсна я Сам.

— Добре. Но не забравяйте, че между историците има редица спорове за ацтеките — както за тривиалности, така и по важни въпроси. Аз ще ви представя съкратена междинна версия. „Ацтеки“ е популярното название на група народи, говорещи езика нахуатъл, които някои историци наричат „мешика“. Мигрирали в централно Мексико някъде от север през шести век.

— „Някъде от север“ е много мъгляво понятие — отбеляза Селма.

Реми кимна.

— Поредният източник на противоречия. След малко ще се върнем на това. Та, ацтеките продължили миграцията си в Долината на Мексико, като измествали или абсорбирали други племена, възприемайки част от митологията и културните им практики. Това продължило горе-долу до дванайсети век. По това време по-голямата част от силата в региона била съсредоточена в ръцете на тепанеките в Ацкапоцалко. Превъртаме бързо напред: властта се сменя често, създават се и се рушат съюзи, ацтеките като цяло стоят ниско във властовата йерархия. Това продължава до 1323-а година, когато според легендата ацтеките получили видение за орел със змия в клюна, кацнал върху кактус. След още няколко години скитане ацтеките се натъкнали на блатист, почти необитаем остров в средата на езерото Техкоко, под днешния град Мексико днес е почти изчезнало. Твърди се, че именно там видели орела със змията върху кактуса. Спрели да скитат и започнали да строят. Нарекли новия град Теночтитлан. Въпреки че в новата им столица имало колкото земя, толкова и тресавища, ацтеките

сътворили инженерни чудеса. Теночтитлан заемал площ от около тринайсет квадратни километра от западната страна на езерото Техкоко. Построили пътища до сушата, вдигащи се мостове, за да улеснят водния транспорт, акведукти, за да разполага градът с прясна вода, площади и дворци, жилища и бизнес центрове, всички свързани помежду си с канали. Когато населението станало твърде голямо, за да се изхранва с насажденията на сушата, инженерите им създали плаващи градини, които нарекли „чинампас“ и които можели да произвеждат до седем реколти на година. Това продължило още петдесет години, докъм края на двайсетте години на петнайсети век, когато бил създаден Тройният съюз между Теночтитлан, Техкоко и Тлакопан. Постепенно, с нарастващата му сила, всички племена извън съюза му се подчинили. През следващия век ацтеките и Теночтитлан достигнали своя апогей.

— А после пристигнал Кортес — рече Сам.

— Точно така. През пролетта на 1519-а. Само за две години цялата ацтекска империя била унищожена.

— Кои са другите противоречия? За ацтеките? — любопитства Селма.

— Откъде са дошли — от север или от юг, от колко далече. Много от класическите и предкласическите мезоамерикански култури — толтеките, маите, олмеките, — имат сходства с ацтеките. Получава се малко като въпроса с кокошката и яйцето. Дали става дума просто за сливане между различни култури или един от тези народи е прародител на всички останали? Много историци смятат, че ацтеките са родоначалниците на Мезоамерика.

Сам и Селма осмислиха казаното.

— Добре, говореше нещо за кодекси — върна я на първоначалната тема Сам.

— Да. Когато Кортес превзел територията на ацтеките и империята им се сринала, имало много писмени кодекси, повечето от йезуитски и францискански монаси, някои от войници и дипломати и дори диктувани от ацтеки. Те са сравнително редки и обикновено са били пренебрегвани — поне допреди два века. Ацтекските кодекси се отклонявали от испанската „партийна линия“, според която ацтеките били диваци, а собственото им нашествие — чудесен акт, продиктуван от самия Господ. Схващате.

— Пак ще повторя, че победителите пишат историята — вметна Сам.

— Именно.

— Говорите за Кодекс Борбоникус, Мендоса, Флорентине... — каза Селма.

— Точно така. Десетки са. Обикновено изобразяват живота на ацтеките преди, по време на или след испанското завоюване. Някои представляват просто справки за рутинни дейности, но други са исторически разкази за пристигането на Кортес, за различни битки и церемонии и прочее.

Реми взе една лупа от чекмеджето и се наведе да разгледа кодекса. Отдели му десетина минути, взирайки се във всеки квадратен сантиметър. После се изправи и въздъхна.

— Тематично този много прилича на Ботуринския кодекс. Смята се, че последният е бил написан от анонимен ацтекски автор между 1530-а и 1541-а, около десет години след падането на ацтеките. Предполага се, че разказва историята на прехода на ацтеките от Ацтлан към днешно Мексико.

— Ацтлан ли? — попита Сам.

— Една от двете митични родини на народите нахуа, в това число и ацтеките. Много историци спорят дали Ацтлан е легенда или действително географско място.

— Каза „двете родини“.

— Другата се нарича Чикомоцток, или „Мястото на седемте пещери“, важен елемент в ацтекското познание и религия. Погледнете нашия кодекс. Виждате ли очертанието на цвете в долния десен ъгъл?

Сам и Селма кимнаха.

— Обикновено така се представя Чикомоцток. Това изображение обаче е малко по-различно, струва ми се. Трябва да направя някои сравнения.

— Ако го тълкувам правилно, като че ли символизира морско пътуване — каза Сам. — Предполагам, че кануто е някаква метафора?

— Трудно е да се каже. Но забелязвате ли този елемент отстрани, който прилича на гребен?

— Да, видях го.

— Това е ацтекският йероглиф за числото „сто“.

— Хора или съдове?

— Предвид къде е поставен, бих предположила второто.

— Сто кораба — повтори Сам. — Плаващи от Чикомоцток до... къде?

— До мястото, на което живеят тази птица и предметът под нея? — предположи Селма. — Какво е това всъщност? Не мога да го определя.

— Прилича на меч — каза Сам, — а може би факел.

— Не съм сигурна, но тази птица ми е някак позната — продължи Селма.

— Разбира се — потвърди Реми, — това е птицата от дневника на Блейлок. Има и още нещо, което би трябвало да разпознаете.

Сам чукна върху грубо скицираната фигура в горната половина на кодекса.

— Това също е от дневника на Блейлок.

— Червена точка за мистър Фарго. И още нещо — каза Реми, като му подаде лупата. — Надписът.

Сам вдигна лупата до окото си и се наведе.

— Испанският ми не е особено добър, но тук пише... „*Dado este 12vo dia de Julio, ano de nuestro Senor 1521, por su alteza Cuauhtemotzin. Javier Orizaga, S. J.*“.

Сам вдигна поглед.

— Реми?

— Грубо преведено ще рече: „Дадено на този дванайсети ден от юли, лето Господне 1521-о, от Негово височество Куаутемотцин. Хавиер Орисага, О. Х.“

— Орисага... това също е от дневника на Блейлок: „Бил ли е Орисага тук?“

— Къде тук? — попита Селма. — В Чикомоцток?

— Само можем да предполагаме — отвърна Реми. — Обаче пропускайте най-важното.

Без повече приказки тя се приближи до един от компютрите, пусна брауъра и следващите пет минути разглежда страниците на сайта *famsi.org* — Фондацията за развитие на мезоамериканските науки. Накрая се обърна към тях.

— Очевидно „О.Х.“ в името на Орисага означава „Общество на Христа“. Бил е йезуитски монах. Датата, 15 юли 1521-а година, се пада дванайсет дни след това, което испанците нарекли *La Noche Triste*,

Тъжната нощ. Тя отбелязва бързата евакуация от ацтекската столица Теночтитлан, след като Кортес и конквистадорите избили стотици ацтеки, в това число и техния цар, Монтесума Втори, в Главния храм, *Templo Mayor*. Това бил повратен момент за Ацтекската империя. През август следващата година Теночтитлан бил изравнен със земята, а последният цар на ацтеките — Куаутемотцин, заловен и измъчван.

— Куаутемотцин — повтори Сам и се обърна към кодекса. — Той според Орисага е диктувал текста.

— Куаутемотцин е видял надписа на стените — промърмори Селма. — Знаел е, че народът му е обречен и е искал някой да узнае... — Гласът ѝ пресипна.

Реми кимна.

— Ако този кодекс е оригинал, пред себе си може би имаме последния ацтекски завет.

ГЛАВА 29

Мадагаскар, Индийски океан

— Отново в Африка — промърмори Сам, като отби рейндж роувъра от един черен път. Изключи двигателя и дръпна ръчната спирачка. — Поне на теория.

— Гледай местните да не те чуят — предупреди го Реми. — Намираме се на петстотин километра от африканския бряг. За тях Мадагаскар е отделен свят.

Сам вдигна ръце примирително. Знаеше, че е права. По време на целия маратон от Сан Диего през Атланта и Йоханесбург до Антананариво имаха достатъчно време да почетат за Мадагаскар.

Слязоха от джипа и започнаха да си събират екипировката от багажника.

Картата в бастуна на Блейлок бе опазила тайните си едва няколко часа, докато Пийт и Уенди преровят огромната картографска база данни, която семейство Фарго бяха натрупали през годините. Както се оказа, въпросната карта беше част от по-голяма карта, начертана от френски пътешественик на име Моро през 1873-а година, двайсетина години след като Франция анексира острова. Думата, от която се виждаше част в горния ляв ъгъл, се оказа „*Prunes*“, френската дума за „сливи“ — името, което един изследовател бе дал на група атоли по крайбрежието. След това Пийт и Уенди лесно откриха имената на реките и уточниха за кой район от бреговата ивица става въпрос.

Това, което си остана загадка обаче, беше защо Мадагаскар имаше такова значение за Блейлок. На този въпрос се надяваха да си отговорят, докато Селма, Близнаците — чудо и Джулиан Северсън в Библиотеката на Конгреса продължаваха да дисектират и анализират дневника на Блейлок, писмата му до Констанс Ашуърт и Кодекса „Оригаса“, както го нарекоха самите те.

Сам и Реми от своя страна, освен с една съвременна топографска карта, разполагаха само с ламинирано копие на картата на Моро и увеличен образ на района около миниатюрната бележка — след като се

увериха, че е с почерка на Блейлок, — която Пийт бе открил над едно заливче. Вече свикнали с накъсаната мисъл на Блейлок, ни най-малко не се изненадаха, че той се състои само от седем думи:

„1442 дължини 315°
В Устата на Лъва“

Четвъртият по големина остров на Земята, Мадагаскар беше наистина в много отношения един отделен свят.

Тук живееха пет процента от растителните и животинските видове на планетата. Осемдесет процента от тях не се намираха никъде другаде: лемури на всякакви райета и с всякакви размери, крокодили — пещерни обитатели, хищни растения и плюещи бръмбари, гигантски стоножки, трийсет и два вида хамелеони, двеста и два вида птици, причудливи баобаби, сякаш извадени от въображението на режисьор на научнофантастични филми. И сред всички тях нямаше нито една отровна змия, която да може да нарече острова свой дом.

Не по-малко уникална бе историята на Мадагаскар. Макар официално да започваше през седми век, когато поселищата на местните хора, банту, по северния край на Мадагаскар се бяха превърнали в търговски центрове за преминаващите арабски търговци, археологическите находки през последните десетилетия показваха, че първите заселници на острова са пристигнали от Сулавеси, Индонезия, между 200 и 500 г. пр.Хр.

През следващите хиляда и сто години Мадагаскар бил населяван предимно от португалци, индийци, араби и сомалийци, чак до началото на Епохата на великите географски открития и надпреварата за Африка. Европейските колониални сили и пиратите се втурнали вкупом към Мадагаскар и островът станал владение на поредица от различни династии чак до края на осемнайсети век, когато династията Мерина успяла, не без подкрепата на британците, да си спечели хегемония над по-голямата част от територията му за цял век — до френската инвазия през 1883 година. През 1896 година Франция анексирала Мадагаскар, а кралската династия Мерина била прокудена в Алжир.

Прегледаха набързо екипировката си, метнаха раниците на гръб и се огледаха наоколо, наслаждавайки се на красивите гледки. Пътят от летището на Антананариво ги беше отвел на изток по Второ шосе и надолу по централните възвишения, които се простираха от север на юг по гръбнака на острова към мястото, на което се намираха сега — крайбрежните низини. Последните бяха покрити с три километра широка ивица от дъждовни гори и проломи, осеяни с петстотинметрови скали и водопади. Зад гърба им се намираше Канал де Пангалан — осемстотинкилометровата верига от естествени и изкуствени езера и заливчета, свързани от канали.

Именно тук се надяваха да намерят мястото, което Блейлок беше указал с кодираната си бележка. След това щеше да бъде лесно да измерят 1442 „дължини“ (за които предполагаха и се надяваха, че съответстват на бастуна на Блейлок) на 315 градуса по компаса и да потърсят „Устата на лъва“, в която да скочат или да се взрат или каквото там Блейлок е имал предвид. Проблемът беше, че Моро, авторът на картата, явно беше пропуснал часовете по картография в школата за пътешественици. Усетът му за мащаб и разстояния почти липсваше. Сам и Реми трябваше да напредват чрез проби и грешки.

— Поначало не звучеше просто — каза Реми, — но като гледам това място... — Тя поклати объркано глава, без да довърши.

Сам кимна.

— Земя, забравена от времето.

Сам тръгна напред по пътеката, проправена от диви животни. След стотина метра и тя изчезна. Той извади мачетето и започна да си пробива път през храсталаци колкото човешки бой. На всяка крачка назъбени листа драскаха голата им кожа, а остри стъбла закачаха дрехите им и трябваше час по час да спират, за да се отскубнат от шиповете им. След половин час и почти половин километър пред тях се откри полянка с размера на гараж. Реми погледна джипиеса, огледа се, за да се ориентира, и даде нова посока. Сам тръгна отново, просичайки пътека, докато Реми указваше накъде. Вървяха още час. По раздразнената им кожа лъщеше пот, а дрехите им така се бяха напоили, че изглеждаха, сякаш двамината току-що са излезли от басейн. Въпреки палещото слънце, и двамата потръпваха от лек хлад.

След още половин час Сам внезапно спря и вдигна ръка за тишина. Обърна се към Реми и попипа носа си. Тя кимна. Дим. Някъде наблизорешеше огън.

Отляво нещо прошумоля. Някой се движеше в шубрака. Замръзнаха на място и затаиха дъх, опитвайки се да определят откъде идва звукът. След малко го чуха отново, но по-отдалеч.

Изведнъж един мъжки глас извика:

— Да не би да сте се изгубили, добри хора?

Сам погледна Реми, но тя само сви рамене.

— Не бих го нарекъл „изгубване“, по-скоро „разходка наслуки“
— отвърна той.

Непознатият се засмя.

— Е, това е нещо ново. Ако искате да си починете, сложил съм да ври кафе.

— Разбира се, защо не! А къде...

— Погледнете наляво.

Те се обърнаха и след миг от храсталаците на десетина метра от тях се вдигна клон с горящ връх.

— Ако продължите направо още десетина-дванайсет крачки, ще излезете на пътеката, а от там — при мен.

— Идваме.

След пет минути се озоваха на полянка, обградена от джуджета баобаби. Между два от тях имаше опънат хамак. В средата на полянката, между два паднали ствола, служещи за пейки, пращеше малко огнище. Седемдесетинагодишен мъж с посребрена коса и козя брадичка им се усмихна. Зелените му очи проблясваха дяволито.

— Добре дошли. Настанявайте се.

Сам и Реми свалиха раниците и седнаха на ствола срещу стареца. Представиха се, мъжът кимна и се усмихна.

— Мен всички ме наричат Кид^[1].

Сам кимна към револвера, закачен на хълбока му.

— Заради това ли?

— Повече или по-малко.

— „Уебли“?

— Набито око имате. Модел „Марк VI“, 455-и калибър. Около 1915-а.

— Стига си приказвахте за пищови, момчета — намеси се Реми.
— Благодарим за поканата. Имаме чувството, че се скитаме от два дни.

— По времето на Мадагаскар това ще рече към два часа.

Сам погледна часовника си.

— Прав сте. — После забеляза в краката на мъжа нещо, което приличаше пирамидки от пръст, около две педи високи. — Мога ли да попитам...

— А, това ли. Мадагаскарски трюфели. Най-добрите в света.

— Не съм ги чувала — каза Реми.

— Продават се предимно в Япония. Две хиляди долара за килограм.

— Като гледам, тук сте събрал няколко хилядарки — отбеляза Сам.

— Горедолу.

— Как ги намирате? — поинтересува се Реми.

— Миризма, местоположение, животински следи. След десет години е най-вече по усет.

— Десет години? Надявам се, че не сте прекарал всичките тук.

Кид се засмя.

— Не, сезонът на трюфелите продължава само пет седмици. Останалите четирийсет и седем прекарвам в малката си къщичка на плажа край Андеворанто. Малко риболов, малко гмуркане, малко разходки и много залези.

— Звучи прекрасно.

— Наистина е, госпожо. Обаче тези драскотини хич не ми харесват.

Сам и Реми погледнаха зачервените белези по ръцете и краката си. Мъжът бръкна в старата брезентова раница, подпряна на дървото, порови в нея и извади стъклено шише без надпис.

— Местна рецепта — каза той, като го подхвърли на Реми. — Прави чудеса. Само не питайте какво има в него.

Сам и Реми намазаха зеленикавото, смрадливо мазило на раните си.

Паренето веднага изчезна.

— Мирише на животинска урина и...

— Казах ви да не питате — усмихна се Кид и им наля кафе от почернялото от сажди джезве, което стоеше в края на огъня. — Ако не

възразявате, може ли аз да попитам какво правите тук?

— Търсим едно място, което може и да не съществува — отговори Сам.

— А, зовът на изгубени земи, като песен на сирени. По случайност въображаемите места са една от моите специалности.

Сам бръкна в страничния джоб на раницата си, извади картата на Моро и му я подаде. Кид я разгледа за половин минута, после му я върна.

— И добра, и лоша новина. Изберете си.

— Лошата — каза Реми.

— Закъснели сте с около осемдесет години. Тази част от Пангалан е потънала след земетресение през 1932 година.

— А добрата?

— Сега е суша. И вероятно мога да ви заведа на няколко метра от мястото, което търсите.

След като изпиха кафето си, Кид срита пръст върху огъня, прибра нещата си и тримата се отправиха на път. Кид вървеше най-отпред, след него — Реми, а накрая — Сам. Новият им познайник нямаше нужда нито от мачете, нито от компас. Вървеше уверено на североизток, следвайки пътечки, които отначало приличаха само на малки пролуки в шубраците. Макар и възрастен, той се движеше с уверена, пестелива походка — личеше, че е прекарал по-голямата част от живота си сред природата, а не между четири стени.

След като вървяха четирийсет минути в мълчание, Кид извика през рамо:

— Това място, дето го търсите... какво му е толкова специалното?

Реми хвърли въпросителен поглед на Сам. Той помисли за секунда, после отговори:

— Приличате ми на честен човек, Кид. Или греша?

Кид спря, обърна се и се усмихна.

— Не, не грешите. Оправдавал съм доверието на хората повече пъти, отколкото крачки съм направил.

Сам се взря в него, после кимна.

— Вървете, а аз ще ви разкажа една история.

Кид се обърна и тръгна.

— Чувал ли сте някога за кораба на Конфедерацията „Шенандоа“?

След още час храсталаците изтъняха и скоро се тримата озоваха сред савана, в която тук-там растяха баобаби на групички. На километър и половина от лявата им страна започваше дъждовна гора, която се издигаше до възвишенията, а от дясната се виждаше Канал де Пангалан. Зад него синееше Индийският океан.

Спряха да пийнат вода. Кид свали манерката от устата си и попита:

— Та значи този тип Блейлок... май е бил голям особняк.

Реми кимна.

— Проблемът е, че все още не знаем каква част от историята му е истинска и каква — плод на развинута от маларията фантазия.

— Това е благословията и проклятието на приключенията — отвърна Кид. — Ако питате мен, човек никога не бива да пропуска възможността да тръгне по неотъпкания път.

Сам се усмихна и надигна манерката си.

— Да пием за това.

Чукнаха се.

— Вие двамата защо не си починете? Аз ще поразузная наоколо. Струва ми се, че сме близо, но трябва да проверя.

Кид остави раницата си и тръгна през високата трева. Сам и Реми се отпуснаха на земята и се заслушаха в плисъка на вълните. Над връхчетата на тревите се вдигна ято разноцветни пеперуди, попърхаха няколко секунди над главите им и после отлетяха. Един лемур висеше с главата надолу от баобаба до тях и ги гледаше любопитно. После бавно се изкатери нагоре и изчезна от погледа им.

Кид се появи безшумно зад гърба им.

— Еврика — каза той протичко.

Повървяха само пет минути. Излязоха на върха на малко хълмче със стръмни склонове. Кид спря и разпери ръце.

— Тук ли е? — попита Сам.

— Тук е. След земетресението заливът се затворил и водата се изпарила. Останала само горната част от острова. Падината била запълвана от океански наноси и бури в течение на осемдесет години.

Сам и Реми се огледаха. Слава Богу, хълмчето беше не повече от четирийсет квадратни метра.

— Предлагам да намерим центъра и да тръгнем оттам — каза Реми.

— Колко дължини бяха указани?

— Хиляда четиристотин четирийсет и две. Около три километра.

Кид погледна към небето.

— По мадагаскарско време това ще рече три или четири часа, по-голямата част от тях в дъждовната гора. Моят съвет е да си намерим място за нощуване.

[1] Хлапето — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 30

Мадагаскар, Индийски океан

Станаха призори. По настояване на Кид, Сам и Реми слязоха да се измият в едно езеро, образувано от прилива, докато самият той събере трюфели и маниока за закуска. Върнаха се в лагера, точно когато джезвето закипяваше. Реми наля три чаши, а Сам помогна на Кид да сервира храната.

— Може би трябваше да ви попитам — рече Кид между две хапки, — какво всъщност знаете за положението тук?

— Политическата ситуация ли имате предвид? Не много, с изключение на това, което четем във вестниците — преврат, нов президент, бесен бивш президент в изгнание.

— Това е съкратената версия. Това, което не знаете, е, че бившият президент се върна от изгнание. Говори се, че се е установил в Мароанцетра, нагоре по брега. Ако успее да събере достатъчно хора и оръжия, вероятно ще избухне гражданска война; ако не успее, няма да е война, а клане. И в двата случая сега не е най-удачният момент да бъдеш бял на острова. Около градовете всичко е наред, но тук... — Кид сви рамене. — По-добре си дръжте очите отворени на четири.

— За какво?

— Най-вече за пикапи с мъже, носещи „Калашников“.

— Тоест да се надяваме да ги видим, преди те да видят нас.

— Именно. Но дори да не ги забележите навреме, ако си давате вид, че ще им създадете повече проблеми, отколкото си струва, може и да ви подминат. Когато се раздвижат политическите пластове, онеправданите понякога започват да гледат на отвличането като на средство за припечелване.

— С малко късмет до мръкнало ще сме се върнали в Антананариво — каза Сам.

— След като намерите това, което търсите — усмихна се Кид.

— Или след като установим, че няма нищо за намиране — додаде Реми.

Малко преди осем събраха нещата си, изкачиха се до върха на хълма, определиха посока на триста и петнайсет градуса и се отправиха в колона през саваната. И сега Кид вървеше най-отпред, след него — Реми, а накрая — Сам с джиписеса, който мереше разстоянието: хиляда четиристотин четирийсет и две дължини от бастуна на Блейлок, който беше два метра и десет сантиметра, правеха точно три хиляди двайсет и осем метра и двайсет сантиметра.

— Да се надяваме, че бастунът не се е свил или удължил за сто и трийсет години — обади се Сам.

— Или че Блейлок не е бил скаран с мерките — прибави Реми.

Още не прекосили саваната, вече крачеха с подгизнали от роса крачоли и обувки. Когато стигнаха началото на гората, слънцето вече изцяло се показваше на източния хоризонт и те усетиха топлината му по гърбовете си.

Кид спря точно през джунглата и им каза да почакаат. Навлезе между дърветата: отначало петдесет метра на север, след това на юг.

— Насам — извика той и Сам и Реми тръгнаха към него. Не се изненадаха, че е открил пътечка.

Три метра навътре в гората слънцето се скри зад короните, а лъчите му се процеждаха само на тесни ивици и светли петна по листата край тях.

— Минали сме километър и шестстотин, остават километър и четиристотин — осведоми ги Сам.

Продължиха напред. Скоро наклонът се увеличи нагоре. Пътеката се стесни — първо до ширината на раменете, после до едно едва тридесетина сантиметра, принуждавайки ги на места да вървят странично или да се навеждат. Острите като бръснач листа и бодливите стъбла отново се заеха неумолимо да ги дерат. Кид даде знак да спрат.

— Чувате ли това?

Сам кимна.

— Отляво тече вода.

— Ей сега се връщам. — Кид сви встрани от пътеката и гората го погълна. След десет минути се върна. — Потокът е на трийсетина

метра на юг. Струва ми се, че се движи приблизително успоредно на нашата посока. Колко още ни остава?

Сам погледна джиписеса.

— Деветстотин метра.

— Или три пъти повече по мадагаскарска мярка — закачливо се усмихна Реми.

— През потока ще вървим по-леко. Само се оглеждайте за крокодили.

— Шегувате се — каза се Реми.

— Ни най-малко. Не сте ли чували за пещерните крокодили в Мадагаскар?

— Не бяхме сигурни дали не са бабини деветини — отвърна Сам.

— Не са. Живеят само на Мадагаскар. Алигаторите и крокодилите са ектотермични животни: телесната им температура се регулира от околната среда — слънцето ги затопля, водата и сянката ги охлажда. Нашите крокодили нямат нужда от това. Преди няколко години идваха да ги изследват от „Нешънъл Джиографик“, но все още си остават загадка. Както и да е; понякога сутрин използват подземните реки, за да излязат на лов, преди да е напекло твърде много.

— И как по-точно се очаква да ги забележим? — попита Реми.

— Оглеждайте се за плаващи трупи във водата. Ако трупата има очи, значи не е дървена. Вдигайте шум, правете се на големи. Сами ще се махнат.

Потокът беше дълбок до прасеца и с пясъчно дъно, така че напреднаха бързо на екрана на джиписеса, докато не им останаха сто и двайсет метра. Водата зави първо на юг, после обратно на север, след това на запад и накрая се разшири до лагуна, оградена от големи камъни. От западната страна на езерцето се спускаше висок водопад, който се разбиваше в камъните и вдигаше облаци от пръски.

Сам погледна джиписеса.

— Остават шейсет метра.

— Посока?

Вместо отговор Сам посочи водопада.

След няколко секунди мълчание Реми попита:

— Виждате ли я?

— Кое? — не разбра Сам.

— Главата на лъва. — Тя посочи скалната площадка, от която се изливаше водата. — Двете издатини са очите. Под тях е устата. А водата... ако се вгледаш по-дълго, някои от потоците приличат на зъби.

Кид кимаше.

— Проклет да съм. Права е, Сам.

Сам се подсмихна.

— Както обикновено.

— Може би вашият Блейлок изобщо не е бил луд.

— Ще видим.

Сам свали раницата си, съблече се до кръста и сложи водоустойчив челник. Включи го, фокусира лъча върху дланта си и го изключи.

— Само кратко проучване, нали? — попита Реми.

— Да. Пет минути, не повече.

— Задръжте секунда — обади се Кид и бръкна в раницата си, откъдето извади морска сигнална ракета. — Крокодилите много ги мразят. — После му подаде и револвер, много подобен на неговия собствен. — А тези ги мразят още повече.

Сам пое оръжието и го разгледа.

— Не го разпознавам. Пак ли е „Уебли“?

— Автоматичен револвер „Уебли-Фосбъри“. Един от първите и единствени полуавтоматични револвери. Съвършен дизайн, 455 калибър, шест патрона. Не струва много от разстояния над петдесет метра, но каквото уцелиш, пада.

— Благодаря. Колко точно пистолета „Уебли“ имате?

— При последното преброяване бяха осемнайсет. Нещо като хоби ми е.

— Антични револвери и редки трюфели. Интересен човек сте — отбеляза Реми.

Сам мушна сигналната ракета в единия от джобовете на късите си панталони, прибра пистолета в другия и тръгна покрай лагуната. Скачаше от камък на камък и се опитваше да избягва мокрите места, все по-трудно, колкото повече приближаваше водопада. Когато стигна

до една ръка разстояние от каскадата, се обърна, махна на Реми и Кид, после пристъпи напред и се скри зад водната завеса.

След четири минути излезе оттам, скочи на един камък, отръска вода от косата си и тръгна обратно към брега.

— Зад водопада има плитка пещера — осведоми ги той. — Около шест метра дълбока и четири и половина широка. Задръстена е с гнили клони и треви, но зад тях открих отвор. Хоризонтална пукнатина, нещо като полупритворена врата на гараж.

— Е, серията ни май ще продължи — усмихна се Реми.

— Моля? — попита Кид.

— На това приключение още не ни се беше наложило да влизаме под земята — рядко ни се случва да не го правим, все пак такъв характерът на заниманията ни. Преди да се появят вратите с решетки и заключващите се хранилища, е имало само два надеждни избора, ако искаш да запазиш нещо в тайна: да го заровиш или да го скриеш в пещера.

— Хората често прибягват до тези варианти и днес. Може би има нещо в генетичната ни памет: когато не знаеш какво да правиш с нещо, заравяш го — добави Реми.

— Значи никога не сте имали приключение, изцяло над земята?

Сам поклати глава, а Реми каза:

— Затова поддържаме катераческите и пещерняшките си умения.

— Е, пещерите са много надолу в списъка ми с приятни места — рече Кид, — така че, ако не възразявате, ще ви оставя сами да й се насладите. Аз ще държа фронта тук.

Десет минути по-късно, въоръжени с подходящата екипировка, двамата се върнаха при водопада и се скриха в пещерата. Слънчевите лъчи отслабнаха зад водната завеса и те светнаха челниците си.

Сам се приближи до Реми и се опита да надвика грохота на водата:

— Придържай се към стената. Аз ще проверя дали нямаме компания. Бъди готова със сигналната ракета.

Реми отстъпи към отсрещната страна на пещерата, а Сам взе един голям клон от купчината и започна систематично да дупчи тинята. Нищо не помръдваше. Отдели две минути да рита по-големите клони, за да предизвика реакция, но нямаше такава.

— Мисля, че всичко е наред — извика той.

Заловиха се за работа. Бавно разтуриха цялата купчина, за да си пробият път до стената в дъното. Коленичиха пред пукнатината. Малко ручейче се стичаше покрай краката им и пресичаше цялата ниша, като се вливаше във водопада.

Сам пъхна клона в пукнатината и го размърда. Отново нищо не се раздвижи. Той извади пистолета от джоба си, наведе се напред, притисна лице в скалата и огледа надясно и наляво с челника. Изправи се и даде знак на Реми, че всичко е наред.

— Към пробива отново, храбри мои!^[1] — извика тя.

— Да, ний дружинка смела...

— Какво по-добро начало от Шекспир!

[1] Шекспир, У. Хенри V, III. 1. Прев. В. Петров. В: Шекспир, У. Исторически драми, т. 1. Народна култура, 1980. Б.пр. ↑

ГЛАВА 31

Мадагаскар, Индийски океан

За щастие, навлизаха кратко. След няколко крачки приведени, те се озоваха в продълговата овална зала, трийсетина метра широка и десет метра висока, с провиснали от тавана сталактити. Челниците им не успяваха да осветят повече от десетина метра напред, но доколкото виждаха, пространството наоколо беше разделено от минерални колони, които се озаряваха в перленосиво и масленожълто от лъчите им. Кварцовите инклузии в стените намигаха и блещукаха. Подът, смесица от назъбени камъни и утайки, които скърцаха под обувките им, беше разцепен от тясно, криволичещо поточе.

— Струва ми се най-естествено да започнем оттук — предложи Сам.

Реми кимна и двамата тръгнаха по поточето към вътрешността на пещерата.

— Малко антикулминационно — обади се Реми след няколко минути.

— Знам. Но тепърва започваме. Последното им пещерно приключение беше приключило не само с разлищването на загадката на изгубената изба на Наполеон, но и с откритие, което доведе до пренаписването на някои части от древногръцката история.

Продължиха напред — първо трийсет, после петдесет метра. Челникът на Сам освети една издатина, изпод която извираше поточето. От двете ѝ страни се в мрака се виеха тунели.

— Ти избираш — каза той, — ляво или дясно?

— Дясно.

Прескочиха поточето и тръгнаха по десния тунел. След пет-шест метра той се запуска надолу и нагазиха във вода до прасците. Сам огледа повърхността с челника си: имаше слабо завихрящо течение. Продължиха нататък.

Реми спря и долепи пръст до устните си.

После изключи челника си. Сам също.

След десетина секунди пълна тишина се чу звук: нещо се движеше в мрака пред тях. Сякаш кожа стържеше по камък. След още малко се дочу друго: като че тежка мокра кърпа тупна върху скала.

Сам и Реми се спогледаха и почти в синхрон си казаха беззвучно: „Крокодил“. Тъкмо неговата люспеста кожа се бе отъркала в камъка, а „мократа кърпа“ беше мускулестата му опашка.

Последваха тежки стъпки във водата. Сам извади пистолета и го насочи в тъмнината. Двамата включиха едновременно челниците си.

На няколко метра пред себе си видяха муцуната на крокодила, който идваше право срещу тях. Две очи с тежки клепачи ги гледаха от упор. А отзад се кривяха още пет-шест люспести туловища, очите им проблясваха, устите зееха, опашките плющяха.

— Сигналната ракета — каза Сам.

Реми не се поколеба. Ракетата изсъска и тунелът се изпълни с червена светлина. Реми я свали до коляно и я размаха пред приближаващия се крокодил, който спря, отвори уста и тихо изсъска.

— Кид беше прав, не им допада.

— Засега. Започни да отстъпваш назад. Не се обръщай с гръб към него.

Двамата тръгнаха назад. Реми не откъсваше очи от първия крокодил. Сам погледна през рамо.

— Още десет крачки и сме на площадката, после е тясната част.

— Добре.

— Като стигнем дотам, забучи сигналната ракета в пясъка. Да видим как ще им хареса.

Когато стигнаха до мястото, Сам потупа Реми по рамото. Тя коленичи, заби ракетата в земята, после се изправи и продължи да отстъпва. Сам не сваляше ръката си от нея.

Крокодилът се спря на около два метра пред ракетата. Опита да я заобиколи отляво, после отдясно, накрая спря. Изсъска още веднъж, после се върна назад и влезе във водата. След няколко секунди се скри от погледа им.

— Колко дълго издържат сигналните ракети? — попита Реми.

— Тези ли? Десетина — петнайсет минути. При малко късмет — достатъчно, за да огледаме и другия тунел.

— Иначе?

— Иначе ще разберем дали ме бива да стрелям с уебли.

Двамата продължиха по левия тунел, като на всеки десет крачки спираха и се заслушаха. След десет-петнайсет метра тунелът се разшири и двамата се озоваха в кръгла зала. Челникът на Реми освети тъмен овален предмет на пода и двамата скоростно отстъпиха десетина крачки назад, разритвайки пясъка.

— Това пак ли беше... — прошепна Реми.

— Не мисля. — Сам си пое дълбоко въздух, после издиша. — Но ми стигаше да ми се размумка сърцето. Хайде.

Приблжиха се отново, насочвайки фенерите към предмета.

— Прилича на изгнил телефонен стълб — отбеляза Реми.

Наистина приличаше. Сам обаче веднага забеляза три кръстовидни скоби и някакви ремъци, почти превърнали се в прах, но все пак запазили основната си форма.

— Това е поплавък на кану — прошепна Реми.

Сам кимна. Продължи да оглежда скобите, които се кръстосваха с продълговата купчина полуизгнило дърво, малко по-дълго от „телефонния стълб“ и четири — пет пъти по-дебело.

— Сам, това е кану.

Той пак кимна.

— При това голямо. Поне девет метра. — Двамата заедно заобиколиха лодката от другата страна, където намериха същите скоби и поплавък. Тялото на кануто беше метър и половина широко и метър и двайсет високо от кила до планшира, със скосен нос, щръкнал бушприт и отсечена четвъртита кърма. По средата се виждаше нещо като прекършена мачта, висока два метра и половина. Горната ѝ част, около три метра дълга, лежеше на земята, а краят ѝ беше подпрян на планшира. В предната си част лодката беше покрита с нисък, двувърх покрив.

— Сам, назад — прошепна Реми.

Двамата заедно направиха няколко крачки назад. Реми посочи земята под кануто. Това, което им се бе сторило като изпъкналост в пода, всъщност представляваше висока половин метър платформа от внимателно подредени камъни.

— Това е олтар — каза той.

След като набързо провериха противокрокодилската си ракета, която беше изгоряла до средата, двамата се заловиха да огледат поплавъка. Реми направи няколко снимки на цялостния му изглед, след това се приближи за по-детайлните. Сам взе проби от дървото и ремъците с върха на швейцарското си ножче.

— Всичко е покрито с някаква смола — каза той, като подуши пробата. — Дебела е, поне два сантиметра.

— Това обяснява как се е запазило толкова добре.

Сам прекрачи десния поплавък, приближи се до планшира и надникна вътре в лодката. В основата на мачтата имаше купчина, напомняща на разложен брезент — мухлясал и отчасти превърнал се в пихтия.

— Реми, трябва да видиш това.

Тя се приближи.

— Голямо платно — каза тя и веднага започна да снима.

Сам извади мачетето. Реми го хвана за колана, за да не падне, той се наведе напред и предпазливо вкара острието в купчината.

— Като люспи на лук — промърмори той. Извади парче от него. Реми чакаше с пригответено пликче с цип. Когато го пусна вътре, парчето се разпадна на три. Реми го затвори и го прибра в раницата си при останалите проби.

Сам заобиколи кърмата. От щурца стърчеше объл дървен предмет като смачкана топка. Както повечето неща около това кану, на Сам му трябваше да наклони глава няколко пъти, за да може след няколко секунди да разбере какво гледа. Реми надникна зад гърба му.

— Нашата загадъчна птица — каза тя.

Сам кимна.

— От Кодекса на Орисага и дневника на Блейлок.

— Как я беше нарекъл? „Великата зелена скъпоценна птица“.

Макар да не мисля, че е говорел за това.

Тя направи десетина снимки на гравюрата с цифровия си фотоапарат.

— Да огледаме бушприта — предложи Сам. — В лодките подобни гравюри обикновено са по двойки.

Приближиха се до носа. Както бе предположил Сам, на бушприта също имаше гравюра, при това в по-добро състояние. На

практика тя представляваше целия бушприт: змия със зинала паст и пера на главата.

— Сам, знаеш ли на какво прилича това?

— Не. Трябва ли?

— Вероятно не. Не е толкова изящно и стилизирано, но е почти точно копие на Кецалкоатъл, Пернатата змия, бог на ацтеките.

— Смахнат до безобразие — промърмори Сам след няколко секунди.

— Моля?

— Блейлок. Бил е абсолютно смахнат. Очевидно е имал причина да скрие картата на Моро и кодекса в бастуна си. Бил е обсебен от нещо, но то е било повече от „Шенандоа“ или „Ел Маджиди“.

— Може би всичко е започнало от тях — съгласи се Реми, — но някъде по пътя е открил нещо или е научил нещо, което е отклонило вниманието му. Въпросът е, който и да е вмъкнал тук това кану, как е успял да го направи?

— Ако няма друг вход в края на Крокоград, трябва да го е разглобил, да го е пренесъл през водопада и после отново да го е сглобил.

— Това е много работа. На три километра от брега сме, а това нещо тежи поне един тон.

— Моряците се привързват към лодките си, особено ако са ги превели през бурни морета и дълги пътешествия. Може да научим повече, като анализираме пробите, но ако повярваме на одисеята на Блейлок, това може да се окаже ацтекска лодка. Което ще рече какво — че е на поне шестстотин години?

— Това означава да пренапишем историята, Сам. До момента не съществуват сведения, че ацтеките са излизали извън крайбрежните води на Мексико, камо ли да са пресичали Тихия океан, при това чак до нос Добра надежда.

— Мислим в различни посоки, мила.

— В смисъл?

— Ти си го представяш от запад на изток и през шестнайсети век. Аз си мисля от изток на запад и много по-рано.

— Не говориш сериозно.

— Реми, сама го каза: историците не са докрай сигурни откъде са дошли ацтеките. Ами ако сега стоим пред един от протоацтекските

преселнически кораби?

ГЛАВА 32

Мадагаскар, Индийски океан

Реми тъкмо отвори уста да отговори, когато в пещерата отекна изстрел. Нещо удари един сталагмит от лявата им страна. Изгасиха челниците и се проснаха на земята. Без да мърдат и стаили дъх, те очакваха следващите изстрели. Такива обаче не последваха. Сигналната ракета на изхода на десния тунел пращеше, изгоряла почти докрай. По стената трептяха червени отблясъци.

— Виждаш ли нещо? — попита шепнешком Реми.

— Струва ми се, че дойде отвън. Чакай тук. Ей сега се връщам.

Сам се изправи и превит одве изтича до най-близката минерална колона. Спря, за да се огледа и послуша, после продължи нататък на зигзаг от прикритие до прикритие, докато стигна до стената при входа. Извади пистолета и се показва.

В този момент от пода до него рикошира още един куршум. Той бързо изтича напред и странично се доближи до мястото, от което бяха влезли. Падна по корем и пропълзя между два големи камъка, докато стигна до каскадата. Примижа от пръските и подаде глава зад водната завеса.

На брега на лагуната стояха шестима мъже, до един въоръжени с автомати. Бяха облечени в прокъсани джинси, тениски и кубинки. Всичките носеха бели кърпи с червени краища, вързани около ръката. Двама от тях бяха коленичили до раниците на Сам и Реми и сортираха вещите им на купчини. Сам огледа езерцето и околните дървета, но не видя и следа от Кид.

Един от мъжете — водачът, както предположи Сам по маниерите и полуавтоматичния пистолет, който носеше на колана си, — излая нещо на другите и посочи към водопада.

Петимата му подчинени тръгнаха натам.

Сам заотстъпва пълзешком назад, прибра пистолета и бързо се върна при Реми. Намери я там, където я беше оставил.

— Шестима мъже, всичките въоръжени — бунтовниците, за които спомена Кид.

— А него видя ли?

— Не, мисля, че се е измъкнал.

— Добре.

— Идват насам да разгледат. Имаме една-две минути.

— Колко са?

— Петима.

— Нямаме много шанс при престрелка. Предлагам да се спуснем по другия тунел и да потърсим изход, макар че не съм в настроение да бъда изядена.

— Сигурен съм, че и гостите ни се чувстват така — ухили се Сам. — Ти си потърси по-добро скривалище, а аз ще се опитам да им създам малко неприятности. Веднага се връщам.

Сам се втурна през залата, прескочи поточето и се скри в десния тунел. Грабна сигналната ракета от пясъка и се затича през площадката към водата. Там спря и включи челника си. На няколко метра пред себе си видя плетеница от люспести опашки, лапи с нокти и муцуни с големи зъби. Преброи поне три крокодила. Когато ги освети, те изсъскаха и замахаха с опашки.

— Ще прощавате за безпокойството — измърмори Сам.

Той запрати пращящата ракета надолу по тунела. Беше се прицелил добре. Ракетата удари най-близкия крокодил по гърба, отскочи и падна наред на групичката. Крокодилите още повече се разбесняха и вкупом побягнаха от ракетата право към площадката.

Сам изгаси челника си, обърна се и се затича. До поточето видя челника на Реми да проблясва при отсрещната стена. Беше се свила зад няколко високи камъка, оформящи дъга. Сам падна на колене до нея, чуха ехото от гласовете на непознатите мъже на входа на пещерата.

— Неспокойни ли са местните? — прошепна Реми в ухото му.

— По-скоро бесни. Ако ракетата не изгасне, посетителите ни сигурно ще се насочат право към нея.

— И ще попаднат на неприятна изненада.

— Да се надяваме само тази изненада да не се обърне срещу нас.

След по-малко от минута присъствието на неканените гости се усети. Привикнали към еднообразния, ако и приглушен грохот на водопада, Сам и Реми веднага доловиха разликата, като мъжете започнаха да преминават през водната завеса. Последваха стъпки на тежки обувки в пещерата, шепнещи гласове на входа и в основната каверна. После шепотът спря и се чу едва доловимо тътрене на крака по камъни.

— Един човек — прошепна Сам в ухото на Реми. — Разузнавач.

Това беше решаващ момент за плана им. Ако разузнавачът избере да види откъде идва светлината, крокодилите вероятно щяха да накарат и него, и другарите им бързо да избягат. Ако обаче всички тръгнаха заедно натам, крокодилското посрещане и последвалият хаос можеше лесно да погълне и двамата Фарго.

Седяха неподвижно и слушаха. Стъпките утихнаха. Един глас извика нещо. Пак тишина. После се чуха още стъпки, движещи се през входния тунел. Стигнаха до камъните и утайките. Групата явно навлизаше по-дълбоко в пещерата. Очите на Сам и Реми бяха привикнали към тъмнината — червената ракета трепкаше слабо в десния тунел. Въпросът беше кога щяха да го видят и другите.

Двамата въртяха глави в различни посоки, опитвайки се точно да определят местоположението на групичката.

— Близо до отсрещната стена — прошепна Реми.

Стъпките спряха да скърцат. Един глас извика нещо, според Сам на малагаси, и макар самата дума да не им говореше нищо, интонацията издаваше изненада и предупреждение, нещо като: гледайте, ракета!

Каквото и да бе казал мъжът, то даде желанния ефект. Групичката продължи напред, но по-предпазливо. След първият се приближи към трепкащата светлина. После още един. Мъжете прекосиха един по един площадката и нагазиха във водата.

— Всеки... — прошепна Сам.

В пещерата отекна гърлен писък.

— ... момент — довърши той. Първият писък беше последван от втори, после от силно почти нечленоразделно крещене. Реми долови една дума, ругатня.

— Някой има проблеми да си контролира пикочния мехур — прошепна тя.

Сам извади пистолета и подпря дулото на камъка пред себе си.

През пещерата долетяха звуци от плискане и тропаци обувки. После се чуха първите изстрели, отначало спорадични, след това цели откоси, които отскачаха от стените. Отворът на десния тунел проблясваше от оранжевите пламъчета на дулата; мъжете отстъпваха на пулсиращата светлина, препъваха се и залитаха.

— Преброих петима — прошепна Сам.

— И аз.

Щом отново стъпиха на твърда земя, бунтовниците се обърнаха и си плюха на петите, като повечето се насочиха право към изхода. Единият обаче, явно обхванат от паника, хукна напред към укритието на Сам и Реми. Препъна се в поточето, падна и изпълзя до другата страна. Изправи се, направи няколко крачки към Сам и Реми, после спря и се огледа.

Светлината от ракетата рязко очерта силуета му. Сам насочи мерника между раменете му.

— Обърни се, проклетнико... — промърмори той. Макар и двамата с Реми да бяха стреляли по хора, нито единият не обичаше да го прави. Дори когато се налагаше, убийството беше грозна работа. — Обърни се... От главния вход някой извика:

— *Ракотомалала!*

Мъжът се завъртя, спря за момент, после се завтече натам. Сам свали пистолета и си отдъхна.

Двамата с Реми изчакаха отново да чуят как мъжете преминават през водопада, после Сам стана и се запъти към входа. Пропълзя отново между камъните и подаде глава през водната завеса, за да огледа лагуната. Мъжете така се бяха изплашили, че изобщо не си бяха направили труда да минат по камъните, а бяха предпочели да преплуват. Тъкмо стигаха до брега. С развълнувани жестове и викове те разказаха крокодилската история на главатаря си, който ги изгледа яростно и после изкреця някаква заповед. Мъжете събраха раниците на Сам и Реми и в колонка по един се отправиха надолу по реката.

Сам изчака да се скрият зад завоя, после още пет минути за всеки случай и се обърна към Реми:

— Разкараха се.

— Как можем да сме сигурни?

— Не можем, но трябва или да продължим сега, или да изчакаме да се мръкне, а аз нямам голямо желание да стоя още дълго тук. Достатъчно изпитахме късмета си с местните влечуги.

Реми хвърли поглед към десния тунел. Крокодилите се бяха поуспокоили, но плясъкът на опашките им и съскането подсказваха, че са далеч от миролюбиви.

— Може би наистина е по-добре да си починем — съгласи се тя.

На площадката се размърда нещо и от мрака се показва издължена муцуна, която бавно се отвори и затвори, после се скри отново в тъмнината.

— Определено е по-добре да си починем.

ГЛАВА 33

Мадагаскар, Индийски океан

Излязоха бавно. Първо спряха на изхода, внимателно надникнаха през водната завеса и накрая се спуснаха по корем между камъните. Преплуваха лагуната и излязоха на брега. Докато Реми изстискваше водата от косата си, Сам си свали обувките, за да ги отцеди.

Наведена напред, наклонила глава настрана, Реми промърмори:

— Някой ни маха.

— Къде?

Реми посочи с очи към нещо като шубрак — от него една стърчаща ръка с „Убли Марк VI“ им махаше бясно, сякаш се опитваше да ги предупреди.

Сам сложи ръка върху собствения си пистолет. В този момент един куршум се заби в пясъка между краката му. Сам застина, Реми също, още с ръце в косата. Ръката на Кид се скри в шубрака.

— Май са се върнали — отбеляза Реми.

— Така изглежда. Случайно да прочете главата за маниерите и етикецията в пътеводителя?

— Мислех, че ти си го направил.

— Отгоре-отгоре.

Сам бавно вдигна ръце над главата си и се обърна. Същото направи и Реми. Както и предполагаша, шестимата бунтовници стояха над лъвската глава върху водопада. С ръце на кръста предводителят им извика:

— Не мърдай! Разбира ли, не мърдай!

Сам кимна и извика:

— Не мърдаме.

Под зоркото око на стрелеца върху лъвската глава другите петима бунтовници слязоха по пътечка между камъните, скрита от погледа на Сам и Реми. Когато слязоха, оформиха полукръг около тях. Водачът направи крачка напред, взря се в очите на Сам, после огледа

Реми от главата от петите. Пресегна се, взе пистолета на Сам от колана му и го вдигна да го огледа.

— Хубав пистолет — каза той със силен акцент.

— Хубав пистолет — съгласи се Сам.

— Ти си кой?

— Сам.

— Толотра. Жената коя?

Сам изведнъж се сети за един елемент от мадагаскарския етикет. Той предпазливо свали дясната си ръка и посочи към Реми, като внимаваше да държи върха на показалеца си свит към самия себе си.

— Съпругата ми, Реми.

Жестът не убягна на Толотра. Той погледна Реми, после пак Сам и кимна замислено. Следващото му изявление обаче показва, че макар да познаваха мадагаскарските обичаи, нямаше да се измъкнат.

— Сам... Реми... сега пленници.

Единият от бунтовниците извади две парчета въже от колана си, за да върже ръцете им. Толотра му даде знак да не го прави.

— Вие бяга, ние стреля. Няма бяга. Обещава?

Явно показалецът на Сам все пак беше свършил някаква работа.

В отговор Сам вдигна дясната си ръка, кръстоса церемониално показалеца и средния си пръст и тържествено кимна.

— Кълна се в живота ви.

— О, боже. — Реми завъртя очи.

Толотра се взря в жеста за секунда, после се усмихна и направи същото. Завъртя се и показа жеста на хората си.

— Кълна се в живота ви!

— Кълна се в живота ви! — повториха те бодро.

— Ако някой от тях има английски разговорник, сме мъртви, нали ти е ясно?

Поставиха ги в средата на добре подредена колонка и тръгнаха. Минаха само на метър и половина от укритието на Кид, след което свиха по пътечка, която вървеше успоредно на реката. Всяко речево преимущество на Сам и Реми беше надминато от уменията на бандитите да се справят със заложници. Във всеки един момент се намираха под прицела на поне двама души на поне три метра разстояние. Освен това способностите им да се движат през джунглата

съперничеха на тези на Кид и Сам и Реми скоро изгубиха всички ориентири.

След като повървяха четирийсетина минути растителността се разреде и пътеката излезе на слънце. Сам осъзна, че са се върнали в саваната, само че нямаше представа колко са далеч оттам, откъдето бяха минали по-рано през деня с Кид и Реми. Вървяха на юг, като океанът остана от лявата им страна, а гористото възвишение — от дясната.

След двайсетина минути отново се върнаха в джунглата, този път по сравнително права пътечка, така че Сам успяваше да следи откъде минават.

— Струва ми се, че сме близо до пътя — прошепна той на Реми.

— Сигурно така са ни открили — намерили са роувъра. Видя ли знаеш кого?

— Не, но е някъде там.

Толотра, който вървеше най-отпред, се обърна и излая:

— Не говори! — После вдигна кръстосани пръсти, за да придаде тежест на заповедта си. Сам му върна жеста.

— Много мило. Станахте си дружки — промърмори Реми.

— Надявам се, че няма да се наложи да го застрелям.

— С какво? С невидима прашка?

— Не, със собствения си уебли — отвърна Сам, без да откъсва очи от Толотра. — След като си го взема от него.

— Не говори!

Предположението на Сам за местонахождението им се оказва вярно. След няколко минути Толотра стигна до кръстопът и сви надясно. Наклонът започна да се увеличава и след малко пътеката стана толкова стръмна, че трябваше да си помагат със стърчащи коренища и ниски клони. Релефът обаче нямаше никакъв ефект върху дисциплината на бандитите. Колчем се огледаха, Сам и Реми все се намираха под прицела на поне две дула.

После пътеката се изравни и стигна до няколко естествени стъпала от корени в склона на хълма. Сам и Реми ги изкачиха и се озоваха на чакълест път. На половин километър на юг на банкета на пътя стоеше ръждясал бял шевролет пикап, а пред него — рейндж роувърът на Сам и Реми. Над двата автомобила, на малко възвишение, бе надвиснала скална формация. От подробните карти на

крайбрежието Сам и Реми знаеха, че трите канари се наричат Влъхвите.

— Сега накъде? — Сам попита Толотра.

Двамата с Реми не хранеха никакви илюзии. Въпреки развързаните ръце, това не беше холивудски филм. Ако нещо не отвлечеше сериозно вниманието на похитителите им, всеки опит да скочат срещу някого от тях би завършил не само с провал, но най-вероятно и със смъртта им. А след като се качат в колата, шансовете им още повече щяха да намалееят.

— Тайно място — отговори Толотра.

— Искате подкуп, нали?

— Да.

— Защо мислите, че струваме нещо?

Толотра се замисли за момент, сякаш търсеше думите на английски.

— Раници, дрехи, камери — всичко скъпо. Кола скъпа.

— Тя е под наем — обади се Реми.

— Ъ?

— Нищо.

Сам, който все още смяташе, че Кид не ги е изоставил, внимателно оглеждаше околността. И ето че сега с крайчеца на окото си зърна някакво движение на склона над пътя. Между два камъка проблесна сребриста коса.

— Имаме злато — каза Сам.

Това им привлече вниманието. Онези в групата, които не бяха обърнали внимание на разговора, се обърнаха към Сам. Толотра направи крачка към него.

— Злато? Къде? Колко?

Над камъка щръкна главата на Кид. Погледът му срещна този на Сам. Възрастният мъж му смигна, посочи към колите и отново се скри.

Сам погледна Реми. Личеше й, че също е видяла Кид.

— Колко смяташ, че имаме, Реми?

— Не знам... няколко десетки двойни монети с орел на тях.

Това бе достатъчно за Толотра. Той присви очи и мъдро кимна.

— Къде?

— В хотела ни в Антананариво.

— Давайте монети и свободни.

Лъжа, помисли си Сам, но все пак крачка в правилната посока. Дори да се случеше най-лошото и Кид да не успееше да се намеси тук, много по-добре щеше да е да се движат към цивилизацията, вместо да се отдалечават от нея. Не се и съмняваха, че „тайното място“ на Толотра е добре скрито от властите. Ако обаче предпазливостта на Толотра вземеше връх над алчността му по пътя към столицата, Сам и Реми щяха да се намерят в изходно положение.

— Тръгваме сега — обяви Толотра.

Групата отново пое в колонка по един, със Сам и Реми по средата. С периферното си зрение двамата се оглеждаха за Кид, но от него нямаше и следа. Каквото и да беше намислил старият ловец на трюфели, трябваше да бъдат готови да реагират и да импровизират.

Стигнаха до пикапа и спряха. Мъжете хвърлиха раниците на Сам и Реми в каросерията.

— Бъди нащрек — прошепна Сам.

Толотра и четирима от другите се събраха зад автомобила и започнаха съвещание. Шестият застана на три метра зад Сам и Реми, насочил пушка към тях. Съдейки по жестовете на Толотра, Сам реши, че се опитват да решат как най-добре да осъществят пътуването до Антананариво, което все пак беше столицата на врага.

Реми първа осъзна, че планът на Кид вече е в действие. С очи подсказа на Сам да погледне над покрива на шевролета. Отпърво Сам не видя нищо, а после забеляза как един от камъните едва доловимо се помръдва към ръба.

— Когато тръгна, бягай към джипа.

Толотра се обърна и го изгледа строго. Сам сви рамене и се усмихна извинително.

— Добре — прошепна Реми.

Камъкът стигна до ръба и се спря. Сам и Реми си поеа дълбоко въздух. Зачакаха. Камъкът се олюля напред, спря за момент, после се прекатури през ръба и се затъркаля надолу. Склонът беше стръмен, почти отвесен, и гладък, с изключение на няколко неравности в края. Засега камъкът се задържаше върху него, но като инженер Сам добре знаеше, че това ще приключи още на първата неравност и той щеше да излети като снаряд.

Понеже не говореше малагаси, Сам направи това, което се надяваше да предизвика най-голяма паника — нададе подчертано немъжествен, истеричен писък: „Камъък!“

Толотра и хората му погледнаха едновременно нагоре. За разлика от Сам и Реми, които знаеха какво става, те зяпнаха изумени. Сам, който бе наблюдавал Толотра през по-голямата част от времето, направи две големи крачки напред, изрита го зад коленете и избди пистолета от колана му.

Зад гърба му шестият мъж изкрещя нещо, което вероятно беше заповед да спре и сигурно щеше да го последва изстрел към бягащата Реми. Сам обаче не му даде шанс. Пистолетът вече беше в ръката му. Стиснал с лявата си ръка яката на Толотра, той го удари силно с дръжката по слепоочието. Толотра изохка и се свлече в безсъзнание.

Сам се завъртя на пета и коленичи, използвайки тялото му като щит между себе си и останалите четирима, двама от които отстъпваха назад по пътя, а другите двама се опитваха да се скрият от другата страна на пикапа. Пистолетът на Сам се оказа насочен право към шестия мъж. Както се беше опасявал, онзи бе вдигнал пушката и се целеше в Реми, която тичаше към рейндж роувъра.

С един изстрел Сам го уцели в гърдите. Мъжът падна ничком като кукла, с внезапно са срязани конци. Беше мъртъв. Сам уви лявата си ръка около гърлото на Толотра, стисна още по-здраво и се прицели в другите двама мъже, които отстъпваха по пътя. И двамата бяха вдигнали оръжие срещу Сам, очевидно опитвайки се да преценят дали си струва да рискуват изстрели. Сам местеше мерника ту към единия, ту към другия. Останалите двама шумоляха във високата трева отгатык пикапа.

Земята се разтресе, изпращяха клони. Последва още един удар, сякаш трамбоваше великан. Сам го почувства в корема си.

— Камъкът отскача! — извика Реми.

— Къде!

— Към теб!

Още един тътен, този път по-близо. Двамата бунтовници крещяха от другата страна на пикапа.

— Бягат!

Същото направиха и тези пред Сам — обърнаха се и хукнаха по пътя. Бууум.

— Дръж се, Сам! Почти е при теб! Три... две... едно...

Сам се сви на топка. Над главата му със скърцане се огъна стомана строшиха се стъкла. Пикапът се наклони на една страна и избута двамата с Толотра на чакъла. Над главите им премина сянка. Камъкът се удари в отсрещния край на пътя, отскочи отново и изчезна зад банкетата, помитайки дървета по пътя си. След десетина секунди всичко утихна. Сам вдигна очи и се огледа.

Надолу по пътя четиримата бунтовници бяха спрели на място. След кратко съвещание тръгнаха назад към Сам и Реми. Сам беше забелязал ключовете от джипа в джоба на Толотра и бързо ги извади оттам.

— Реми, пали! — изкрещя той и ѝ подхвърли ключовете, после насочи пистолета към четиримата мъже.

Един от тях залитна настрани, хвана се за бедрото и падна на пътя, последван след част от секундата от басово протътане. Сам никога не бе чувал такъв звук, но предположи, че така звучи 495-калибровият куршум от револвер „Уебли Марк VI“ от 1915-а.

Другите трима спряха и се обърнаха към Тримата влъхви.

Следващият куршум уцели средния в чатала. Той залитна назад. Следващият бе приятелят му отляво. Третият мъж обаче загоряваше бавно. Полуприклекнал, обхождаше с поглед възвишението. Опитваше да намери целта. Получи куршум в лявото коляно. Изкрещя от болка и се преви.

Откъм Тримата влъхви се дочу някакъв глас. Двамата все още вьоръжени мъже пуснаха пушките. Още един вик. Тези, които можеха, помогнаха на другарите си да се изправят и групичката закуцука надолу по пътя.

Сам избута изпадналия в несвяст Толотра от себе си и стана. Реми се приближи и двамата заедно огледаха останките от шевролета. С изключение на четирите изкривени колони, представляващи кабината, пикапът беше смазан.

— Като гледа човек, ще реши, че тъкмо такъв е бил планът ми.

Една фигура се подаде иззад дърветата в основата на Тримата влъхви и тръгна към тях.

— А не беше ли? — попита Сам.

— Никога няма да кажа — отвърна Кид.

— Определено знаете как да отвлечете вниманието — поздрави го Реми.

Кид се спря пред тях.

— Всичко беше в ръцете на Майката Природа, скъпа. И в това, че камъкът се изгърколи късметлийската.

— Благодаря, че не ни изоставихте — каза Сам.

— Няма защо.

Сам подържа пистолета в ръка, огледа го преценяващо за миг и го подаде на Кид. Той обаче се намръщи и поклати глава.

— Вече е ваш.

— Моля?

— До днес никой не беше стрелял с него. А това е традиция... китайска, доколкото си спомням.

Реми се усмихна.

— Това, за което си мислите, може би е поговорката: „Ако спасиш живот, си отговорен за него“.

Кид сви рамене.

— Така или иначе, вече е ваш, мистър Фарго.

— Благодаря. Много ще го пазя. Какво да правим с тези двамата? — попита Сам, като посочи Толотра, още в безсъзнание на пътя, и мъртвия му другар.

— Оставете ги. Колкото по-бързо стигнете до Антананариво, толкова по-добре. — А като забеляза умърлушените им физиономии, добави: — Хич не си го и помисляйте. Тези щяха да ви убият.

— Откъде сте толкова сигурен? — не се стърпя Реми.

— През последните пет години тук е имало шейсет и три отвлечения. Независимо дали откупът е платен, или не, никой не отърва кожата. Повярвайте ми, бяха или те, или вие.

Сам и Реми помислиха и кимнаха. Сам стисна ръката на Кид и грабна раниците от каросерията на пикапа, а Реми прегърна спасителя им. После се насочиха към джипа.

— Още нещо — извика Кид.

Сам и Реми се обърнаха. Кид бръкна в раницата си и извади малка конопена торбичка.

— Малко трюфели, за награда. — И като им я подаде, прекоси пътя и изчезна в храсталаците.

Сам преобърна торбичката в длани. От едната ѝ страна беше отпечатано лого с червено мастило: буквата „К“, а до нея, с по-малки букви: „Ъслър трюфели“.

— Много мило от негова страна — рече Реми. — Но какво е това „Ъслър“?

ГЛАВА 34

Мадагаскар, Индийски океан

Бяха стигнали почти до средата на пътя за Антананариво, близо до село на име Мораманга и пресечката на Второ и Четирийсет и четвърто шосе, когато сателитният телефон иззвъня. Реми отговори.

— Руб е — каза тя след малко и включи високоговорителя.

— Здравсти, Руб — извика Сам.

— Къде сте?

— В Мадагаскар.

— По дяволите. Точно от това се опасявах.

— Нещо ми подсказва, че причината не е някаква лична неприязън към острова.

— Някой е набелязал паспортите ви на летището на Антананариво.

— Кога?

— Два дни преди да пристигнете.

— Какво означава това? Някой не ни спря.

— Точно това ме тревожи. Ако е ставало дума за искане на правителствено ниво, щяха да ви спрат. Казано на жаргон, във вашия случай молбата е била: „Уведомете, ако забележите“. Някой просто е искал да знае, че сте пристигнали там.

— И не е необходимо този някой да е от правителството.

— В страните от Третия свят, където средният годишен доход е няколкостотин долара, можеш да си купиш „Уведомете, ако забележите“ на цената на едно кафе. А след като Ривера вече показа, че има връзки в Африка...

— Разбрах — прекъсна го Сам. — Някакви препоръки?

— Приемете, че някой активно ви търси, както и че ще ви намери. Не се връщайте в Антананариво. Помолете Селма да ви намери частна писта и пилот, който взема кеш и не се интересува от паспортите ви.

Това ѝ беше лошото на известността. Не че бяха толкова прочути, но имаха известна слава в света на авантюристите и ловците на съкровища и въпреки неколцината си хулители, като цяло се радваха на уважение. Ако ги хванеха да се промъкват или измъкват от някоя страна с фалшиви паспорти, това щеше да им донесе повече неприятности, отколкото си заслужава: затвор, експулсиране, заглавия, обявяване за персона нон грата и най-вече загуба на много контакти в академичните среди. Играейки в повечето случаи честно и открито, Сам и Реми често се оказваха лесни мишени за всеки, който би поискал да подкупи подходящия човек на подходящото място.

— Известна ни е политическата ситуация тук — каза Реми. — Това как променя нещата?

— Лошо. Стойте близо до цивилизацията и се осведомявайте къде има полицейски участъци.

— Това може да се окаже проблем. Точно в момента сме доста встрани от пътя.

— Защо ли не се учудвам? Добре, дайте ми една секунда. — След две минути Руб се върна на телефона. — Според сведенията бунтовниците ще съберат сили за масивна атака след около седмица, но това не изключва единичните нападения. В повечето градове в радиус до седемдесет километра от Антананариво положението би трябвало да е спокойно. Колкото е по-голям градът, толкова по-добре. Ако е възможно, насочете се на юг. Бунтовническите сили са съсредоточени на север. Лошото е, че...

— Ривера и неговите главорези ще си мислят същото и ще търсят точно на тези места — довърши Сам.

— Именно. Ще ми се да можех повече да ви помогна.

— Руб, ти си страхотен. Не се съмнявай в това. Ще ти се обадим, когато можем.

След това се обадиха на Селма, която ги изслуша, зададе няколко въпроса и каза:

— Веднага се залавям.

Сам караше, а Реми разглеждаше картата.

— Имаме две възможности — каза тя след няколко минути. — Едната е да тръгнем по някой от десетината пътища — много условно казано „пътища“ — които вървят общо взето на юг, или да се доближим на няколко километра до Антананариво. Има един

двулентов път, който заобикаля града от изток и се свързва със Седмо шосе, което води на юг.

— Как изглеждат безименните пътища?

— Както може да се предположи: черни или покрити с чакъл в най-добрия случай.

— Разклоненията затрудняват проследяването — отбеляза Сам.

— А ако сме се насочили към Седмо шосе, това ще добави и още пет — шест часа към пътуването. Което ще рече да стигнем доста след полунощ.

— Аз гласувам за шосето — каза Сам.

— Подкрепям.

— Сега друго... Фактът, че Ривера е сигнализирал за паспортите ни точно тук, означава нещо.

Реми кимаше.

— Не е мъчно да се познае какво. Знаели са, че тук ще открием нещо. Но дали става дума за кануто с поплавъците или е нещо повече?

— Ще разберем, когато открием какво ги е накарало да се заинтересуват от Мадагаскар. Моето предположение е, че са били тук, но не са намерили каквото са търсели. — А това неизбежно ни води до въпроса: къде другаде са били?

Следобедните часове се изнизваха. След като подминаха Мораманга, продължиха на запад и нагоре. Изминаваха километър след километър сред оризища и села с причудливи имена, които Реми описваше като „отчасти малагаси, отчасти френски с нотка на италиански“: Андранокобака, Амбодигаво, Амбатонифоди...

На петнайсет километра източно от Аносибе Ифоди релефът започна да се променя, отстъпвайки място на тропични гори, осеяни тук-там с кафяви хълмове, които напомняха на Сам и Реми за Тоскана. На север и юг над короните на дърветата се издигаха остри зъбери, облени в злато от слънцето. Малко след три часа спряха на една бензиностанция в покрайнините на Манджакандриана. Реми влезе да купи нещо за хапване и вода, докато Сам налее гориво.

От съседната пряка се появи полицейски „Фолксваген Пасат“, който също се насочи към бензиностанцията. Движейки се спокойно с трийсетина километра в час, щом се изравни с техния джип, пасатът

още повече намали. След няколко секунди ускори и продължи по улицата, където спря. През задното стъкло Сам видя как шофьорът взе нещо от таблото и го приближи до устата си.

Реми излезе с четири бутилки вода и няколко пликчета претцели. Сам седна обратно на шофьорското място.

— Надянал си намръщената маска — отбеляза Реми.

— Може да е от изтощение или параноя, или и двете, но ми се струва, че полицейската кола се интересува от нас.

— Къде?

— Ето там, на улицата, под навеса с големия знак на „Кока-Кола“.

Реми погледна в страничното огледало.

— Виждам го.

— Намали покрай нас, после спря и взе радиото.

Сам запали. Останаха така няколко минути, без да говорят.

— Какво точно правим? — попита Реми.

— Даваме му шанс.

— Аха. Ако е нещо официално, ще ни спре тук. Ако не... „Уведовете, ако забележите“.

— Именно. — Сам включи на скорост. — Време е да влезеш отново в ролята на навигатор, Реми. Връщаме се обратно.

— Докъде?

— Да се надяваме, за кратко. Ако не ни последва, пак ще обърнем.

— А ако ни последва?

— Тогава ще бягаме. Ще ни трябва някой от онези безименни пътища, за които ти спомена.

— Ще бягаме — оповести Реми няколко минути по-късно. Откак бяха излезли от Манджакандриана, постоянно гледаше през задното стъкло. — На километър и половина зад нас е.

— Идват завои. Казвай ми всеки път, когато го изгубиш от поглед.

— Защо?

— Ако ускоряваме, докато ни вижда, ще разбере, че бягаме, а така ще можем да спечелим дистанция, преди да се е усетил.

- Хитро, Фарго.
- Само ако се получи.
- А ако се опита да ни спре?
- Дори не искам да мисля за това.

През следващите петнайсет минути Сам следваше указанията на Реми. Когато кажеше: „Давай!“, натискаше педала на газта до ламарината, а след това пак намаляваше до разрешената скорост. Бавно, но сигурно успяха да увеличат дистанцията между себе си и пасата с над половин километър.

— Има ли някой от тези пътища, който да не е черен или само постлан с чакъл?

Реми разгледа картата.

— Трудно е да се каже, но следващият изглежда по-широк от останалите. На тази карта това май означава някакъв вид асфалт. Защо питаш?

— За да не оставяме следа къде сме завили.

— От рязкото завиване — каза Реми. — Може да е нож с две остриета.

— Права си — намръщи се Сам. — Кажи ми, когато наближи.

Следващите няколко минути Реми сравняваше преминаващите пътища и табели с означенията на картата.

— Трябва да е следващото отклонение на юг — каза тя, като измери разстоянието с нокът. — Малко под половин километър. Би трябвало да е веднага след хълма.

— Как е нашият приятел?

— Трудно е да се каже, но май ускорява.

Превалиха хълма и се запускоаха. Сам видя кръстовището, за което говореше Реми. Натисна педала на газта до ламарината и рейндж роувърът се понесе бързо напред. Реми отвори широко очи и се хвана здраво за таблото. На стотина метра преди завоя Сам натисна спирачките колкото може по-силно, без джипът да поднесе, и свали скоростта на шейсет и пет километра в час.

— Дръж се — каза той и рязко изви волана надясно. Въпреки високия център на тежестта, гумите се държаха здраво на пътя, но Сам видя, че е подценил завоя. Отпусна малко кормилото наляво, натисна леко спирачките и пак завъртя надясно. Задницата на роувъра поднесе.

Задната лява гума се плъзна по банкета. Усетиха как джипът се наклонява. Сам устоя на подтика да коригира надясно и вместо това остави и предната гума да слезе на банкета. Сега двете гуми зацепиха заедно. Сам завъртя волана надясно и роувърът изскочи обратно на пътя.

— Остро надясно! — извика Реми, като посочи една пролука в шубрака встрани от банкета.

Сам реагира мигновено и скочи върху спирачките. Джипът рязко спря.

Сам включи на задна, върна се няколко метра, после пак на първа и сви в хрсталака. Сенките ги погълнаха. Клоните драскаха колата от двете страни. Той даде още малко напред, докато предната броня опря в дървена порта за добитък.

Реми се прехвърли на задната седалка и подаде глава през страничния прозорец.

— Скрити ли сме?

— Горедолу. Трябва всеки момент да се появят. Ето ги. — Тя се обърна на седалката, отпусна се и въздъхна. — Може ли да останем тук, докато...

Откъм пътя изскърцаха спирачки и последва тишина.

Сам и Реми застинаха.

Заръмжа двигател и засвириха гуми.

— Майтапите се с мен — простена Сам. — Закопчай си колана, Реми.

Макар и асфалтов, пътят беше тесен и криволичеше — нямаше осева линия, а банкетът бе неравен. Рейндж роувърът се носеше с пълна скорост и успя да набере седемстотин метра преднина, преди пасатът да влети в отклонението след тях. На следващия завой покрай тях прелетя знак. Реми успя да прочете: „Тесен мост“.

Сам ускори още повече, за да стигне по-бързо до моста. Зелените връхчета на клоните плющяха по стъклата. Пред тях се появи мостчето.

— И това наричат мост?! — извика Реми.

Мостчето обкрачваше тесен пролом и беше закрепен на двата бряга със стоманени въжета, но нямаше нито стълбове, нито подпори. От двете страни беше оградени с парапети от колове и въжета. Самата

му повърхност беше направена от дъски по една педя широки и не точно успоредни, зеещи и тук-там с някоя греда помежду им.

На петдесетина метра от моста Сам наби спирачки. Двамата с Реми надникнаха през страничните прозорци. Не се виждаха пролуки в храсталаците, нито възможност за обръщане. Нямаше къде да се скрият. До тях имаше табела на френски, на която пишеше: „Разминаването забранено. Максимална скорост по моста: 6 км/ч“. Общо взето, нормална човешка походка.

Сам погледна Реми, която се усмихна насила.

— Като да отлепиш лепенка — каза тя. — Не го мисли, просто го направи.

— Добре.

Сам доближи джипа до първите дъски и настъпи газта. Роувърът потегли напред.

Зад тях се чу свирене на гуми. Реми се обърна и видя пасата, който поднесе на завоя и бързо изправи.

— Залагам десет към едно, че е разчитал на този мост.

— Не се приема — отвърна Сам, вкопчил до бяло пръсти във волана.

Предните гуми на джипа стъпиха на първата греда и дъските на моста. Дървото изскърца и изпука. Задните гуми също се качиха.

— Няма връщане назад — рече Сам. — Онзи намалява ли?

— Не... а, да, намалява. Но не спира.

Сам натисна газта. Стрелката на скоростомера премина дванайсет километра в час.

Реми свали прозореца, подаде глава навън и погледна надолу.

— Искам ли да знам? — извика Сам.

— Петнайсет метра.

— Спокойна рекичка, нали?

— Бърза. Поне четвърти клас.

— Добре, слънце, стига ми толкова.

Реми пяхна обратно глава вътре и отново погледна през задното стъкло.

— Почти на моста е. Знакът явно не го притеснява.

— Да се надяваме, че знае нещо повече от нас.

Минаха средата.

След миг джипът леко хлътна. Двойно натоварен, мостът трептеше като въже за скачане, което се върти от двете страни. Движението беше само с няколко сантиметра, но различните маси и местоположение на автомобилите идваха в повече.

— Интерферентна вълна — промърмори Сам.

— Моля?

— Физика. Когато се насложат две вълни с различна амплитуда...

— Стават лоши неща — довърши Реми. — Схващам.

Рейндж роувърът вече се мятеше бясно нагоре-надолу, с по десет сантиметра във всяка посока по преценка на Сам. Сърцето на Реми беше в гърлото ѝ.

— Имаме ли хапчета срещу морска болест?

— Съжалявам, скъпа. Почти стигнахме.

В предното стъкло рязко се показва отсрещният край на моста. Пет метра... три метра. Сам стисна зъби, изчака джипът да започне отново да се спуска надолу и натисна газта. Стрелката на скоростомера скочи над двайсет и пет километра в час. Роувърът подскочи над последната греда и се озова на твърда земя.

Реми погледна през задното стъкло и очите ѝ се разшириха.

— Сам...

Той се обърна. Сега, когато липсваше компенсаторната маса на джипа, полицейският автомобил поемаше цялата сила на движението. Мостът подскочи нагоре, после рязко надолу, оставяйки колата във въздуха за част от секундата. Това беше достатъчно. Пасатът се върна на моста, но малко встрани. Предната лява гума попадна между дъските.

Най-близката греда изпука и поддаде. Колата се наклони настрани и поднесе още повече в цепнатината. Предната ѝ третина, включително двигателят, висеше във въздуха.

— О, Боже... — промърмори Реми.

Сам импулсивно отвори вратата и слезе.

— Сам! Какво правиш?

— Доколкото знаем, е просто ченге, което изпълнява заповеди.

— Или с радост ще те застреля, когато се доближиш до колата му.

Сам сви рамене, заобиколи и отвори багажника на джипа. Порови в раницата си и намери това, което търсеше: петнайсетметрово дебело въже. Внимавайки да се намира откъм „горната“ страна на пасата, той стигна до пътническата врата. Реката отдолу бучеше, пенеше се и хвърляше пръски. Той приклезна и огледа шасито. Положението беше по-лошо, отколкото очакваше. Единственото задната лява гума пречеше на колата да падне. Беше се заклезила между една дъска и греда.

— Говорите ли английски? — извика той.

— Малко — отговори ченгето с френско-малагаски акцент след няколко секунди колебание.

— Ще ви измъкна...

— Да, благодаря, моля ви...

— Да не ме застреляте!

— Няма.

— Повторете какво казах.

— Вие ще ми помогнете. Аз няма да стрелям. Ето, тук... ще го пусна през прозореца.

Сам заобиколи от задната страна, така че да вижда шофьорската врата. През отворения прозорец се подаде ръка, стиснала пистолет. Револверът падна през дупката и полетя в мъглата надолу. Сам се върна при пътническата врата.

— Добре, дръжте се.

Той размота въжето, удвои дебелината, върза двата края, а после направи възли през един метър по цялата му дължина. Дръпна парапета да провери дали е здрав и хвърли единия край на въжето през прозореца.

— Когато кажа старт, започвам да дърпам, а вие да се катерите. Ясно?

— Ясно. Ще се катеря.

Сам праметна своя край на въжето през един от коловете на парапета, стисна го с две ръце, извика: „Старт!“ и задърпа. Колата се люлееше и скърцаше. Дъските се цепеха.

— Качвайте се! — заповяда Сам.

През пътническия прозорец се появиха две черни ръце, последвани от глава и лице. Пасатът се наклони още по-силно наляво и предното стъкло се пръсна.

— По-бързо! — изкрещя Сам. — Качвайте се!

Сам дръпна още веднъж въжето и полицаят изскочи от прозореца. Просна се по лице на дъската, а краката му увиснаха във въздуха. Сам се протегна, сграбчи го за яката и го извлече напред. С пукот и пращане гредата поддаде и пасатът изчезна от погледа им. След миг се чу силен плисък.

Запъхтян, мъжът се претърколи по гръб.

— Благодаря.

— Няма за какво — каза Сам и започна да намотава въжето. — Ще прощавате, но няма да ви предлага да ви закарам.

Ченгето кимна.

— Защо ни следяхте?

— Не знам. Имаме заповед от районния командир. Нищо друго не знам.

— Кои райони обхваща заповедта?

— Антананариво и прилежащите населени места.

— Кога докладвахте за последно?

— Когато разбрах, че сте завили по този път.

— Какво ви отговориха?

— Нищо.

— Напред има ли главни пътища от север?

Ченгето се замисли.

— Асфалтови ли? Да... три преди главния път на запад към Циафахи.

— Имате ли мобилен телефон?

— Беше в колата.

Сам не каза нищо, само го гледаше съсредоточено.

— Не ви лъжа. — Полицаят потупа предните си джобове, извади ги с хастара навън, после направи същото и със задните. — Няма го.

Сам кимна. Като намота въжето докрай, обърна се и тръгна към джипа.

— Благодаря! — извика отново ченгето.

— Няма за какво! — отвърна Сам през рамо. — Наистина. Само не им казвайте, че съм ви помогнал. Хората, които плащат на командира ви, ще ви убият.

ГЛАВА 35

Мадагаскар, Индийски океан

— Наистина ли мислиш, че ще го направят? — попита Реми, когато Сам се качи в колата и ѝ предаде разговора си с полицая.

— Не знам, но ако той смята така, е по-вероятно да си държи устата затворена. Надявам се.

Реми се наведе и го целуна по бузата.

— Добро дело направи, Фарго.

Сам се усмихна.

— Вероятно някой му е предложил една месечна заплата, само за да проследи двама туристи. Не можеш да го виниш за това. Ако някой възнамерява да ни пресрещне, вероятно ще дойде по някой от трите асфалтови пътища, за които той спомена.

— Съгласна съм. — Реми разгърна картата и я разгледа. — Циафахи се намира на юг от Антананариво по Седмо шосе. Ако стигнем дотам...

— Колко е до отклонението за Циафахи?

— Шейсет километра. После още дващест на запад до града.

Сам кимна и погледна часовника си.

— Може да успеем преди мръкване.

Почти веднага осъзнаха, че оптимизмът им е безпочвен. След моста пътят продължаваше да криволичи в джунглата и завоите и острите серпентини значително ги забавяха. Преминаха първото асфалтово отклонение без проблеми и скоро започнаха да се движат покрай осеяна с камъни река — най-вероятно същата, която бяха прекосили преди половин час.

— Наближава следващото отклонение — каза Реми, — на три километра от тук.

След пет минути Сам го видя. Реми посочи през прозореца.

— Видях нещо... като проблясъци.

— Може би е броня — каза Сам през зъби. — Скрый се. Ако не сме двама, може би...

Реми се сви на седалката. Когато стигнаха до отклонението, Сам се облегна назад и хвърли кос поглед през прозореца на Реми. На няколко метра от кръстовището беше паркиран тъмносин луксозен джип „Нисан“.

— Какво става? — попита Реми.

Сам погледна в огледалото.

— Тръгва... Зад нас е.

Реми се изправи, грабна бинокъла, захвърлен в краката ѝ, и го насочи към задното стъкло.

— Шофьор и пътник. Силуетите изглеждат мъжки. На бронята виждам стикер на фирма за коли под наем.

— Все лоши знаци. Ускоряват ли?

— Не, само поддържат дистанцията. Нали знаеш какво казват, Сам: злото никога не идва само.

Той кимна. Ако този нисан наистина ги преследваше, най-вероятно напред ги чакаха още една или две коли.

— Колко остава до следващия асфалтов път?

Реми погледна картата.

— Шест километра.

Взеха ги за десет минути. На няколкостотин метра зад тях нисанът продължаваше да поддържа същата скорост. Реми гледаше ту картата, ту преследвачите с бинокъла.

— Какво очакваш да направят? — попита Сам с усмивка.

— Или да се махнат, или да вдигнат знаме с череп и кости.

— Отклонението приближава. Би трябвало да е след този завой.

Реми се обърна напред. Сам вдигна крака си от газта, навлезе в завоя и отново ускори.

— Сам!

На петдесет метра пред тях на средата на пътя стоеше червен джип „Нисан“.

— Ето ти го знамето — обади се Сам. Той завъртя волана леко наляво, така че да се движи по средата на пътя, и насочи рейндж роувъра право към пътническата врата на нисана. Настъпи газта и двигателят на джипа изрева.

— Не мисля, че ще се преместят — каза Реми, стиснала здраво таблото.

— Ще видим.

Реми погледна през рамо.

— Опашката е съкратила разстоянието.

— Колко?

— На трийсетина метра и приближава.

— Дръж се, Реми.

Сам натисна с палец копчето на ръчната спирачка и я вдигна. Само за две секунди скоростта им падна наполовина. Шофьорът на нисана зад тях не видя да светват стопове и не можа да реагира достатъчно бързо. Сам го видя как приближава в огледалото. Завъртя волана надясно, натисна леко спирачките и нисанът извъртя наляво, за да избегне сблъсъка. Сам погледна в страничното огледало и видя, че онзи се изравнява с него. Въртна кормилото наляво и бе възнаграден от стържене на метал в метал. Червеният нисан изпълни предното стъкло. Сам завъртя волана силно надясно, заобиколи бронята му през банкета и се върна на пътя.

— На косъм беше, Фарго.

— Съжалявам. Виждаш ли синия?

Реми погледна.

— Още е там, на около двеста метра след нас. Червеният се обръща.

След по-малко от две минути и двата нисана ги следваха, опитвайки се да съкратят дистанцията. Въпреки че двигателят на роувъра вероятно имаше повече конски сили, по-ниският център на тежестта на нисаните им даваше предимство на завоите. Бавно, но сигурно те приближаваха.

— Някакви идеи? — попита Реми.

— Готов съм да чуя.

Реми разгърна картата и проследи маршрута, мърморейки си под нос. Извади един от пътеводителите от жабката, прелисти го и продължи да си мърмори.

Изведнъж вдигна поглед.

— Има ли наблизо отклонение наляво?

— Сега сме на него.

— Завивай!

Сам се подчини, като натисна силно спирачката. Джипът поднесе по черния път. Покрай тях прелетя табела: „*Lac de Mantasoa*“.

— Езерото Мантасоа? На риба ли отиваме? — попита Сам.

— Има ферибот — отвърна Реми, като погледна часовника си. — Следващият тръгва след четири минути.

Сам погледна в огледалото. Двата нисана завиваха след тях.

— Нещо ми подсказва, че няма да имаме време да си купим билети.

— Реших, че ще измислиш нещо хитро.

— Ще се постарая.

Пътят започна да се спуска на серпентини, оградени от стръмни насипи. Короните на дърветата се затвориха над главите им, скривайки слънцето. Подминаха кафяв знак с жълто „P“, пиктограма на автомобил и надпис „50 м“.

— Почти стигнахме — каза Реми, — да се надяваме, че ще бъде достатъчно натоварено.

Сам зави по последната серпентина. Пътят свърши при малък паркинг, разчертан с бели диагонални линии. От дясната страна имаше залесен насип, а от лявата, зад ивица грижливо поддържана тревна площ река, гладка и спокойна, за разлика от другата. На паркинга имаше осем коли. В отсрещния край пред стена от дървета се виждаше будката за билети. Вдясно от нея имаше нещо като служебен път, преграден с верига, опъната между два кола.

— Не виждам ферибота — каза Сам, като ускори.

— Тъкмо е заминал — отговори Реми и посочи.

В реката отляво на будката Сам се пенеше водно ветрило. Той свали прозореца си. Отдалеч тракаше параходно колело.

— Тук са — предупреди Реми.

Сам погледна в огледалото. Синият нисан ускори след последната серпентина, следван изкъсо от червения.

— Сетих се за една хитрина — рече Сам, — или пък голяма глупост.

— Все ще бъде по-добре, отколкото да стоим тук.

Сам натисна газта до ламарината, слаломира между паркираните коли и скочи върху бордюра и тревата пред будката за билети. Гумите се подхлъзнаха на мократа трева и джипът поднесе. Сам коригира посоката, даде леко надясно и се насочи към входа на служебния път.

— Стискай палци коловете да не са вкопани — каза той.

Реми се сви на седалката и подпря крака на таблото.

Бронята на роувъра се удари във веригата. Сам и Реми изпънаха коланите, а Сам дори се удари с чело във волана. Вдигна поглед в очакване да установи, че веригата ги е спряла, но вместо това го посрещнаха плющящи в предното стъкло клонки. Реми погледна в страничното огледало. И двата кола се бяха измъкнали като гнили пънове.

— Следват ли ни? — попита Сам.

— Не още. На паркинга са.

— Нека поспорят дали да го направят.

Това, което Сам беше взел за служебен път, се оказа всъщност пътека, малко по-широка от самия джип. Както и паркинга, от двете страни беше оградена от насипи, а зад дърветата от лявата страна се виждаше реката. Той стисна още по-здраво волана и се опита да задържи роувъра на пътя.

— Имаш цицина — каза Реми, като докосна мястото. — Какъв е планът?

— Да изпреварим ферибота и да караме до следващата му спирка. Тук в действие влизате ти и пътеводителят.

Тя го прелисти.

— Боя се, че не е толкова подробен.

— Няма ли изброени спирки?

Реми поклати глава и погледна картата.

— А според картата няма и път.

— Интересно. Караме по несъществуващ път, водещ наникъде. Дали и приятелчетата са измислени?

Реми завъртя глава, за да види между дърветата.

— Не, за съжаление са истински и приближават.

— Фериботът?

— Не го... Чакай! Ето го! На около двеста метра зад нас. — Очите й светнаха. — Корабът е с кърмово колело, Сам, като тези по Мисисипи.

Пътят се заизкачва нагоре. Стана по-изровен; джипът подскочаше по оголени коренища. В края на склона земята се изравни. Сам скочи на спирачките. На шест метра пред тях се дърветата оформяха стена, а успоредно на тях — туристическа пътека.

— Тази пътечка отляво... — каза Сам.

— Слиза до реката.

Сам дръпна ръчната спирачка и натисна копчето за отваряне на багажника.

— Вземи всичко, което имаме.

Събраха нещата си, изтичаха до багажника и грабнаха раниците си. Синият нисан караше по склона. Сам подаде раницата си на Реми.

— Ще се справиш ли и с двете?

— Да.

— Бягай.

Реми хукна. Сам се върна на шофьорското място, включи на задна, скочи на земята и продължи да тича до джипа, управлявайки с една ръка кормилото. Когато задните гуми стигнаха до склона, той затвори вратата и отскочи встрани. Водачът на нисана видя летящия срещу него роувър и скочи на спирачките. С рев на гуми превключи на задна. Червеният нисан излезе от завоя зад него и веднага спря.

— Късно — промърмори Сам.

Задните гуми на роувъра се удариха в едно коренище, задницата му подскочи и се стовари върху предния капак на нисана. Шофьорската врата се отвори. Сам извади пистолета, коленичи и стреля. Вратата веднага се затвори. Сам пусна за всеки случай един куршум в капака на мотора, обърна се и избяга.

След минута настигна Реми. Бяха сбъркали: пътеката не слизаше до реката, а минаваше над нея. Реми стоеше в началото на мост. Подаде раницата на Сам. Зад гърба им между дърветата се чуваха гласове на испански.

— Изглежда по-здрав от последния мост — каза Реми. Конструкцията му беше почти същата — дъски, напречни греди, обикновени въжета и две стоманени, на които висеше. Отляво се виждаха носът на приближаващия зад завоя ферибот и черният пушек на комина му. Корабът беше празен, с изключение на десетима души, подпрени на перилата и още неколцина на бака.

— Хайде — каза Сам и се затича с всички сили, следван от Реми.

Спряха в средата на моста. Фериботът беше на трийсетина метра от тях. Сам погледна назад и мерна движение между дърветата. Някой се опитваше да се изкачи по склона.

Реми се беше навела през парапета.

— Твърде е високо.

— До бака, да — съгласи се Сам. — Виждаш ли горната палуба зад кабината на щурвала? Четири метра и нещо, ако не и по-малко.

— А защо не покривът на кабината? Той е само...

— Опитваме се да се приземим незабелязано. Махай, Реми, привличай внимание!

— Защо?

— По-малко вероятно е Ривера да реши да стреля, ако има публика.

— Вечният оптимист.

Започнаха да махат, да се усмихват, да крещят. Хората на бака и покрай перилата ги забелязаха и също им махнаха. Носът на ферибота се плъзна под моста.

— Десет секунди — каза Сам. — Прегърни раницата си. Щом краката си се ударят в палубата, сгъни колене и се претърколи върху нея. Хайде, давай! — Сам ѝ помогна да прескочи парапета. — Готова ли си?

Реми стисна ръката му.

— И ти идваш, нали?

— Естествено. Когато се приземиш, бързо потърси укритие, в случай че открият стрелба.

Покривът на кабината изчезна под краката им, последван след миг от комина. Около тях се вдигнаха кълба черен дим. Ицли Ривера се появи в началото на моста. Очите му срещнаха за миг тези на Сам, последният се обърна, стисна Реми за ръката и каза:

— Скачай!

Реми се скри в пушека. Под краката на Сам мостът се разтрепери от тежки стъпки. Ривера и хората му. Сам се прехвърли през парапета и погледна надолу. Видя Реми на палубата; опитваше се да се изправи на ръце и колене.

Сам скочи.

Тупна тежко на палубата, отскочи от раницата си и се претърколи надясно. Реми изскочи от пушека и го дръпна за ръката: „Насам!“. Той я последва, пълзейки слепешком, докато стигна до нещо, което приличаше на задната преграда на кабината на щурвала. Двамата седнаха един до друг, дишайки дълбоко, за да успокоят пулса си.

Когато минаха моста, димът се разнесе. На петдесет метра от тях Ривера и трима мъже стояха на моста и ги гледаха. Единият се пресегна и извади полуавтоматичен пистолет от колана си. Сам също извади пистолета си, вдигна го на над главата си в профил и го завъртя.

Ривера излая нещо и онзи прибра оръжието.

— Махни на милите хора, Реми.

ГЛАВА 36

Голдфиш Пойнт, Ла Хоя, Калифорния

— Мистериите разгадани, главоблъсканиците решени — обяви Селма, като влезе в работната зала, следвана от Пийт и Уенди.

Сам и Реми, които още се движеха по мадагаскарско време, седяха на масата с по едно двойно еспreso пред себе си. Макар, като предния път, да бяха спали през по-голямата част от презатлантическия си полет, все още бяха много изтощени.

След като скачането от моста бяха решили да се държат просто като двойка туристи. Попочистиха се, доколкото беше възможно, започнаха да се разхождат по палубата и да се наслаждават на гледката заедно с останалите. Не само че никой не ги попита за билети, но им поднесоха коктейли и вечеря в официалния салон. След цял ден пълзене в пещери, надхитряне с крокодили, битки с бунтовници, падащи камъни и преследване по пътищата на Мадагаскар, им беше много приятно просто да си седят и някой да се грижи за тях.

Два часа по-късно фериботът спря на кея, стърчащ от един горист полуостров. Сам и Реми слязоха заедно с всички останали и като минаха под каменната арка, се озоваха на спретната камениста пътечка. В края ѝ намериха четириетажно имение с архитектура, напомняща на нещо средно между елегантно плантационно имение и френска провинциална къща.

Озадачени от факта, че откриват подобна сграда наред мадагаскарската пустош, Сам и Реми нарочно се забавиха, докато останалите туристи продължат напред към покритото с пергола фоайе.

Зад себе си чува женски глас, който на безупречен френски ги приветства в хотел „Ермитаж“.

Сам и Реми се обърнаха и видяха усмихната чернокожа жена със синя пола и снежнобяла блуза.

— *Parlez-vous anglais?* — попита Реми.

— Разбира се, госпожо. Мога ли да ви помогна?

— Изглежда, сме се изгубили от групата си — обясни Сам. — Дали ще можете да ни организирате транспорт обратно до Циафахи?

— *Bien sur* — усмихна се жената.

Час по-късно вече бяха в Циафахи.

Достатъчно бе да се обадят на Селма, за да си осигурят хостел за вечерта, а на следващата сутрин — чартърен полет до Мапуто в Мозамбик.

Селма седна до тях.

— Изглеждате уморени.

— Може би не сме те запознали достатъчно ясно с подробностите около приключението ни в Мадагаскар.

Селма кимна и махна с ръка.

— Крокодили, бунтовници, камъни... помня. Междувременно ние доста се потрусихме да разнищим неразнищваемото.

— Това дори не е дума. А споменахме ли за моста, който...

— Селма, имаш цялото ни, макар и не много въдушевено внимание — прекъсна го Реми.

— Добре. Първо най-важното: изпратихме пробите от кануто в лабораторията в Пойнт Лома. Трябва да получим резултатите до няколко дни. Както помолихте, Реми, изпратих снимките ви на кануто и копие от Кодекса на Орисага на професор Дайдел. Каза, че утре ще може да сподели първите си впечатления.

Реми видя въпросителния поглед на Сам и поясни:

— Стан Дайдел, преподавателят ми по антропология в Бостън. Селма, а дали...

— Не съм му давала никакви подробности. Казах му само, че го молих за бегъл анализ. Минаваме на загадъчния мистър Блейлок — продължи Селма. — Ние с Пийт и Уенди...

— Предимно ние — поправи я Уенди.

— ... прочетохме повечето от писмата на Блейлок до сестрата на Офелия, Констанс. Мис Синтия греши: смятаме, че е имало любов между двамата и то повече от нейна страна, отколкото от негова.

— Защо го казваш?

— Първите две писма, които Блейлок е пуснал от Африка, описват предимно пътуването му. Блейлок показва топли чувства, но

доста сдържано. Споменава, че би искал да можеше да отвърне на чувствата на Констанс, но се боял, че... — Селма погледна бележника си, — ... „скръбта по скъпата му Офелия ще се превърне в сърцераздиращо чувство за вина“. Говори много за първите си дни в Багамоу и дори няколко пъти споменава за „мисията“ си, но не навлиза в подробности.

— Или поне така си мислехме — уточни Пийт.

— Да. После забелязахме, че във всички писма има случайни букви с точки под тях.

Сам кимна.

— Код: извади отбелязаните букви и ще получиш тайно съобщение.

— Да. Само че Блейлок, като истински математик, не го направил толкова просто. Ще ви спестя подробностите, но е използвал датите и номерата на страниците като формула за изваждане. Ако например формулата включва 3, имате буквата „Г“, броите три назад и получавате „А“.

— Едно от първите неща, които научихме — каза Уенди, — е, че Констанс Ашуърт е работела за Тайните служби. Била е неговата връзка с властите.

— Това не го бях предвидил — засмя се Сам. — Как разбрахте?

— Тайното послание в третото писмо на Блейлок гласеше: „Информирам: корабът на Камден в Бомбай за ремонт; екипажът, все хора на Максимилиян, разквартирувани в Стоун Таун“.

— Какво ще рече „хора на Максимилиян“? — попита Реми.

Отговори й Сам.

— След края на Гражданската война мексиканският император Максимилиян I отворил вратите за войници на Конфедерацията, които искали да продължат борбата. По онова време Съединените щати поддържали партизаните, които се опитвали да свалят Максимилиян. Той предложил сделка на войниците на Конфедерацията: първо се бийте за мен, после ще съборим американското правителство. Няма единодушие по въпроса колко войници е имало там, но достатъчно, за да се обезпокои Вашингтон. Като съчетаеш доклада на Дъдли, че в „Ел Маджиди“ се качват бели мъже със споменаването на Максимилиян в писмото на Блейлок... навежда на мисълта за подмолна операция на разузнаването на Конфедерацията. Някой е отишъл в Мексико, наел е

моряци и ги е транспортирал в Занзибар, където ги е чакал „Ел Маджиди“.

— Каква е била целта?

— Да продължат от там, докъдето е стигнал „Шенандоа“, предполагам. Този кораб е нанесъл големи поразии, докато е бил активен, а в Конфедерацията е имало множество силни фракции, които се били заклели да продължат борбата въпреки капитулацията.

— Това, което ме обърква, е как са получили достъп до „Ел Маджиди“? — попита Уенди.

— Трудно е да се каже. Знаем, че вторият султан на Занзибар, братът на този, който е купил „Шенандоа“, не изпитвал привързаност нито към брат си, нито към кораба; и все пак, когато е имал шанс да се отърве от него след урагана от 1872-а година, не го направил. Напротив, откарал го в Бомбай за ремонт, който вероятно му струвал скъпо.

— Може би тази тайна клика вече го е била закупила и султанът не е имал друг избор — предположи Пийт.

Сам свъси вежди. Стана, приближи се до един от компютрите и започна да пише на клавиатурата. След няколко минути се обърна на стола.

— Преди да почине, първият султан на Занзибар започнал тайно да взема мерки срещу търговията с роби в страната си. Когато брат му седнал на трона, върнал старата политика.

Селма кимна.

— Значи ако, противно на очакванията, Конфедерацията е имала успех, вторият султан щял да има готов пазар за робите си.

— Всичко това е спекулация, разбира се, но звучи логично.

— Добре, да се върнем на първото кодирано съобщение на Блейлок — каза Реми. — Споменава „Камден“. Кой е Камден?

— Камден, Ню Джърси, е мястото, където бил роден Томас Хейнс Дъдли — отговори Селма. — Смятаме, че това е бил прякор, който Блейлок е използвал за него, а не официално кодово название. Дъдли също имал прякор за Блейлок: Джотун.

— От норвежката митология — обясни Уенди. — Джотун бил великан със свръхчовешка сила.

— Разбира се — каза Сам. — Джотун. Не знам как ми убягна.

Реми го ощипа леко по ръката.

— Голям си умник. Не му обръщай внимание, Уенди. Продължавай, Селма.

— През юли 1872-а, в друго писмо до Дъдли чрез Констанс, Блейлок докладва, че „Ел Маджиди“ — предполагам, отново прекръстен на „Шенандоа“, — се е върнал в пристанището с екипажа на борда. Блейлок подозира, че ремонтът е приключил поне месец по-рано и че оттогава насам корабът и екипажът му са започнали да плават.

— Има ли неизяснени нападения и загубени кораби в района по това време? — попита Сам.

— Десетки. Дълго време Индийският океан е бил по-голямо свърталище на пирати и от Карибите. Но не успяхме да свържем „Шенандоа“ с никоя от тези загуби. Тук историята става по-странна — Блейлок приключва съобщението си с думите: „Снабдени с надежден кораб и оръжие.“

— Дъдли вероятно е организиран да бъдат пратени на Блейлок — отбеляза Сам.

Селма продължи:

— „Нило-хамитският екипаж бързо се учи и преодолява страха от вода; очакваме да бъде готов до края на месеца. Мисля да ги хванем на местопрестъплението.“

— Нило-хамитски ли? — повтори Сам. — За пръв път чувам.

— Аз — не — каза Реми. — Нило-хамити е старо име на племето масаи. Изглежда, че нашият тайнствен мистър Блейлок е наел партизанска армия от воители масаи да преследва „Шенандоа II“.

— Не бих се учудил. Този човек е имал усет към драматичното. Според биографията на Мортън дори е живял известно време с масаите.

— Така е — потвърди Селма. — Доколкото можем да кажем от писмата, той е изследвал района навътре от Багамойо и се е сприятелил с някои масаи. Така е започнал набирането на хора.

— Добре, това е юли 1872 година. „Шенандоа II“ има нов екипаж и е подготвен за бой. После?

— Повечето научихме от кодираните съобщения на Блейлок, като някои неща успяхме да сравним с малкото сведения в дневника му.

Няколко седмици по-късно Блейлок и неговият екипаж влизат в морето с един голям двумачтов дхоу и започват да преследват „Шенандоа II“, който се е измъкнал от пристанището няколко дни преди тях. Около месец играят на котка и мишка. Блейлок чува, че кораб с описанието на „Шенандоа II“ е потопил два товарни съда, плаващи под флага на Съединените щати, близо до Аденския залив. Според нашите сведения, по това време в района наистина са били потопени два кораба, като деянието е било приписано на пирати.

— Не е много далеч от истината — отбеляза Сам.

— Въпреки че Блейлок не е моряк, той се доказва като способен капитан, а масаите — като умел екипаж. Блейлок знае, че не може да рискува да нападне „Шенандоа II“ пряко или по море, затова през целия юли и август само го следва като сянка. Събира доклади от разузнаването и търпеливо изчаква. И така, до нощта на 16 септември. Тогава хваща „Шенандоа II“ на котва край сейшелския остров Света Анна, на около хиляда и триста мили източно от Занзибар. Акостира в един залив наблизо, слиза заедно с хората си на брега, промъкват се на носа и като истински пирати преплуват до „Шенандоа“ и го превземат с изненада. Не е даден нито един изстрел, но масаите, воители по природа, са безмилостни. От седемдесет и осем души екипаж на „Шенандоа II“ оцеляват само шестима — капитанът, един офицер и четирима други. Официалният доклад на Блейлок за операцията стига до Съединените щати през ноември. Казва на Дъдли, че е оставил оцелелите на остров Света Анна.

— Знаем ли какво е станало с тях? — попита Реми.

— За съжаление, не открих нищо. Блейлок разделя екипажа си между собствения си кораб и „Шенандоа II“ и се отправя обратно към Занзибар. На триста мили източно от Сейшелите попадат в буря и „Шенандоа II“ потъва.

Сам и Реми се наведоха напред.

— Потъва? — повтори невярващо Реми. — Как...

— Към доклада си до Дъдли Блейлок добавя кодирано съобщение и за самата Констанс. — Селма прелисти бележника си и проследи редовете с пръст. — „След като превзехме «Шенандоа», инвентаризирахме припасите му. За своя голяма изненада в капитанската каюта намерих забележителен предмет — статуетка на

зелена скъпоценна птица от неизвестна ми порода и от материал, който не познавам. Скъпа Констанс, трябва да призная, че ме плени.“

Сам и Реми мълчаливо асимилираха информацията.

— Това обяснява онзи ред в дневника — за зелената скъпоценна птица — каза Сам накрая.

— И всички скици на птици — добави Реми. — А може би и това, което намерихме в музея на Мортън в Багамою. Помниш ли всички онези препарирани птици, висящи от тавана? Бил е обсебен. Какво друго пише, Селма?

— Перифразирам, но в общи линии следното: изпълнил дълга си към родината, неведнъж, а два пъти, и междуременно изгубил съпругата си. Признава, че е излъгал Дъдли за потъването на „Шенандоа“. Моли Констанс за прошка и ѝ казва, че възнамерява да разбере къде екипажът на „Шенандоа II“ е намерил зелената птица, както и да открие останалата част от съкровището.

— Какво съкровище? — попита Сам. — На този етап имал ли е основание да вярва, че има още нещо за намиране?

— Ако е имал, не споменава и дума. Не и в прав текст. Предвид какво представлява дневникът, може би всичко е скрито някъде там.

— А корабният дневник на „Шенандоа II“? — попита Реми. — Ако Блейлок е смятал, че екипажът е намерил птицата при някое от предишните си плавания, най-естествено би било да започне от капитанския дневник.

— Не споменава за това, но по принцип съм съгласна.

— Бих предположил, че е преписал всичко, което е сметнал за интересно, в собствения си дневник — каза Сам.

— При всички положения — продължи Селма, — Блейлок продължава да пише на Констанс и след това, но писмата му стават все по-несвързани. Можете сами да ги прочетете, но очевидно малко по малко е губел разума си.

— А това са само част от писмата — добави Пийт. — Имаме да разшифроваме още четиринайсет.

— Ако вярваме на всичко това — каза Сам, — то Уинстън Блейлок най-вероятно е прекарал остатъка от живота си на борда на „Шенандоа II“, драскал е в дневника си, съзерцавал е птицата и е гравирал йероглифи във вътрешността на камбаната, търсейки съкровище, което може би дори не съществува.

— Може да не е така просто — каза Реми. — Ако Кодексът на Орисага е оригинален и кануто е това, което си мислим, че е, някъде по пътя Блейлок може да се е натъкнал на тайна, която е била погребана с Кортес и неговите конквистадори: истината за произхода на ацтеките.

ГЛАВА 37

Голдфиш Пойнт, Ла Хоя, Калифорния

— Тук има много неясни моменти — изтъкна Сам. Грабна бележник и химикалка и започна да пише:

— Как/кога се е сдобил Мортън с дневника на Блейлок, с бастуна му и с Кодекса на Орисага?

— Как/кога се е озовала камбаната на „Шенандоа“ в пясъка край брега на остров Чумбе? Как е останала без чукало?

Сам спря.

— Какво още? — попита той. Реми му махна да ѝ подаде тефтера и сама продължи:

— Какво знаят Ривера и възложителят му за Блейлок? Как са се забъркали във всичко това? Какво преследват?

— Как е научил Ривера за Мадагаскар?

Реми върна бележника на Сам, който каза:

— Имам идея за един от въпросите. Какво преследват? Подозираме, че Ривера работи за мексиканското правителство, нали така?

— Спокойно можем да приемем, че е така.

— Знаем също така, че сегашната администрация, партията Мешика Теночка на президента Гарса, дойде на власт, яхнала вълната на ултранационализма — гордостта от истинското, предколониално наследство и прочее. Знаем, че Ривера и главорезите му имат ацтекски, нахуатълски имена, също като повечето лидери на Мешика Теночка и членове на кабинета. „Ацтекското мъртво вълнение“, както се изрази пресата, спечели изборите.

Сам огледа останалите; всички кимаха.

— Ами ако този, за когото работи Ривера, знае истината за ацтеките? Ако са я знаели много преди изборите?

— Установихме може би девет убийства на туристи в Занзибар за последните седем години. Ако интуицията не ни лъже, потулването е стигнало най-малко до там.

Сам кимна.

— Ако Блейлок наистина е открил това, което си мислим, то може да преобърне мезоамериканската история надолу с главата.

— Това достатъчно ли е, за да убиват хора? — попита Уенди.

— И още как — отвърна Реми. — Ако членове на настоящото правителство са спечелили изборите с лъжа и истината излезе наяве, колко ли им остава, докато ги изхвърлят от кабинетите им? И докато арестуват лидерите им? Представи си, че след като избират Джордж Вашингтон за първи президент на Америка, става ясно, че е предател. Малко е като да сравняваш ябълки и круши, но схващаш идеята.

— Тогава може би през цялото време говорим за пряка намеса на президента Гарса — отбеляза Пийт.

— Той със сигурност притежава власт като тази, която явно стои зад Ривера. В момента единственото, с което разполагаме, са дневникът и писмата на Блейлок. Шестото чувство ми казва, че отговорите са скрити там.

— Откъде предлагате да започнем? — попита Селма.

— От стихотворението му. У теб ли е?

Селма разлисти бележника си и зачете:

*„В сърцето на своята любов рисувам всеотдайност
В джираре на Енгай доверявам нозете си
Отгоре земята изравнена,
От молеци се ръце денят ми е на четири съсечен,
джираре веднъж, дваж,
Думи на древните, думи на отец Алгарисмо.“*

— Първите два реда вече ги разгадахме — говори за камбаната и спиралите на Фибоначи. Остават следващите три.

Разделиха се на групи. Селма, Пийт и Уенди работеха върху писмата на Блейлок до Констанс Ащуърт и търсеха евентуални следи, които може би са пропуснали, а Сам и Реми се оттеглиха в зимната градина, за да размишляват върху дневника на Блейлок, зареден от Селма в айпадите им.

Двамата се изтегнаха един до друг в шезлонгите под сянката на палмите и буйните папрати. През прозорците в покрива струеше слънчева светлина и хвърляше отблясъци по плочките на пода.

След около час Сам промърмори сякаш на себе си:

— Леонардо Лъжецът.

— Моля?

— Този ред в дневника на Блейлок: „Леонардо Лъжецът“. Явно е имал предвид Леонардо Фибоначи.

— Този с редиците и спиралите.

— Именно. Но защо „лъжец“?

— И аз това щях да попитам.

— Редицата на Фибоначи не е била открита от него, той просто я разпространил в Европа.

— Значи е излъгал за откритието?

— Не, никога не е твърдял, че е негово. И Блейлок, като математик, би трябвало да го знае. Започвам да се чудя дали този ред не е служел да напомня нещо на самия него.

— Продължавай.

— Според проучванията ми редицата се приписва най-често на един индийски математик от дванайсети век на име Хемачандра, който — изненада! — е бил автор и на епична поема със заглавие „Животописи на шейсет и трима велики мъже“.

— Кое то също се споменава в дневника на Блейлок.

— Точно срещу думите за Леонардо Лъжеца.

— Определено не изглежда случайно. Но каква е целта?

— Не съм сигурен. Трябва пак да видя тази страница.

Когато се върнаха в работната зала, Сам помоли Уенди:

— Трябва да видя полето около онези думи за „Шейсет и тримата велики мъже“.

— Няма проблем. Само секунда. — Уенди отвори изображението във фотошоп, оправи някои настройки и каза: — Готово. Трябва да е вече на екрана ви.

Сам се вгледа внимателно.

— Можеш ли да изолираш и увеличиш полето около „шейсет и три“?

След трийсет секунди се появи новото изображение. Сам отново се взря в екрана.

— Прекалено е неясно. Интересуват ме най-вече ситните елементи над и под числото.

Уенди се захвана отново за работа. След няколко минути каза:

— Опитайте така.

На екрана вече беше ново изображение.

— Трябваше да си поиграя малко с цветовете, но мисля, че елементите са...

— Идеално — промърмори Сам, без да отлепя поглед от екрана.

— Дали ще споделиш с останалите? — не се стърпя Реми.

— Смятахме, че Блейлок е използвал спиралата на Фибоначи като инструмент за кодиране във вътрешността на камбаната. Проблемът е в какъв мащаб. Началният квадрат на спиралата може да бъде с произволен размер. Ето това ни липсваше. Сега го имаме.

— Обяснете — помоли Селма.

— Думите за Леонардо е трябвало да му напомнят за „Шейсет и тримата велики мъже“. Погледнете непосредствено отгоре и вдясно над цифрата 3.

— Кавички — каза Уенди.

— Или символът за инчове — допълни Пийт.

— Бинго. Вижте сега тирето точно под числото 63. Знак минус. Ако преместим знака за инчове надолу, а минуса — нагоре, се получава... — Сам грабна един бележник, написа нещо и го обърна така, че всички да го видят:

$6' - 3' = 3'$

— Блейлок ни казва, че началният квадрат на спиралата е със страна три инча — седем сантиметра и половина.

Скоро видяха, че няма толкова лесно да открият математичния принцип, за да пресъздадат спиралата. Блейлок я беше измислил, изхождайки от познанията си по топология. За да я разгадаят, двамата Фарго имаха нужда също от специалист. Затова Сам се обади на един от някогашните си преподаватели в „Калтех“. Оказа се, че Джордж Милхауп вече се е пенсионира и живее само на стотина километра на Маунт Паломар, където, след като напуска института, си играе на любител астроном в обсерваторията.

Сам изложи проблема накратко и успя да заинтригува достатъчно професора, който веднага се качи на колата си и пристигна в Ла Хоя само за два часа.

Милхауп, нисък мъж, над седемдесетгодишен, с бяла коса и плешиво теме, последва Сам към работната зала, стиснал кожената си чанта в ръка. Огледа се, възкликна: „Прекрасно!“ и стисна ръка на всички. После нетърпеливо попита: „Къде е? Къде е тази загадка?“

Сам не искаше да мъти излишно водите и ограничи разказа си до „Шенандоа“, камбаната и съответните находки в дневника на Блейлок. Когато приключи, Милхауп помълча трийсетина секунди. Свил устни, той замислено кимаше на себе си. Накрая каза:

— Не мога да споря със заключенията ти, Сам. Добре направи, че ми се обади. Беше добър по математика, но топологията никога не е била силната ти страна. Ако ми донесете тази камбана, изчисленията си, голям скицник и ме оставите на спокойствие, ще приема предизвикателството на мистър Блейлок; да видим какво ще излезе.

Час и половина по-късно по интеркома се чу дрезгавият глас на Милхауп.

— Ало? Приключих.

Сам, Реми и останалите се върнаха в залата. На масата, наред пергелите, моливите, метрите и изписания бележник, стоеше една скица.

Петимата бавно обиколиха масата, сякаш играеха на „Музикални столове“, вперили поглед в скицата.

— Вие ни забихте — каза Сам накрая.

— Виждате ли буквите „гд“ в горния десен ъгъл и числата до кривата долу вляво?

— Да.

— Това, разбира се, е моят почерк, но ги открих във вътрешността на камбаната. Предположих, че означава „горе дясно“.

Сам и Реми го погледнаха изненадани.

— Пропуснали сме ги.

— Не се косете. Бяха миниатюрни. Без лупата си и аз нямаше да ги видя. Бяха по самия ръб на камбаната.

— Говорите в множествено число.

— Бяха две. Имам още една скица, но като изключим подредбата на символите, е идентична с тази. Когато видях бележките „гд“, сметнах, че и двете служат за ориентация и отбелязват края на две спирали. А защо спиралите са две... предполагам, че отговорът се крие в останалата част от това негово стихче. Както виждате, всеки хикс е съпроводен от знак; всеки представлява различен йероглиф. Направих легенда.

— Удивително — възхити се Сам, — какво ли търпение му е било необходимо.

Милхауп се усмихна и потри ръце.

— А сега с удоволствие бих разнищил стихчето на мистър Блейлок.

Сам го прочете на глас.

— Добре, съгласен съм с вашето тълкуване на първите два реда — каза Милхауп. — Що се отнася до другите, имам някои идеи. Преди всичко, този човек мисли много абстрактно, което е особено необичайно за математик.

— Бил е странен тип наистина — съгласи се Сам. — Освен това смятаме, че може би малко му е хлопала дъската.

— Аха, разбирам. Това поставя нещата в перспектива. Добре, третият ред: „Отгоре земята изравнена“ ме навежда на мисълта за две спирали, които трябва да се гледат отгоре. Бележките, които намерих във вътрешността на камбаната, като че ли го потвърждават. Съгласни ли сте?

Всички кимнаха.

— Четвъртият стих: „От молеци се ръце денят ми е на четири съсечен, джираре веднъж, дважд“ е малко по-труден, но ако сме относително сигурни за гледането отгоре, „молеци се ръце“ може да са стрелките на часовник, сочещи полунощ. Мисля, че думите „денят ми е на четири съсечен“ означават, че мистър Блейлок е разделил часовника на четири части — полунощ, три, шест и девет. И накрая, следвайки логиката, „джираре веднъж, дважд“ вероятно означава, че трябва да завъртим първата спирала на позиция три часа, а втората — на шест.

Милхауп завъртя скиците, така че първата отгоре да сочи с отворения си край надясно, а долната — надолу. Изглежда всички подред.

— Някакви идеи?

Никой нищо не каза.

— И аз нямам. Да видим последния ред от стихотворението.

Селма го прочете:

— „Думи на древните, думи на отец Алгарисмо“

— За първата част, „думи на древните“, имаме някои предположения — каза Реми.

— Имате предвид тези ацтекски йероглифи в камбаната? — Милхауп се усмихна като Чеширския котарак от „Алиса“. — Разбира се, понятие си нямам как се превеждат. Вие обаче сигурно имате?

Сам кимна.

— Йероглифите са от ацтекския календар — тринайсет месеца с тринайсет символа.

— Да разбирам, че мистър Блейлок е бил погълнат от мисълта за ацтеките?

— Предполагам, че и така може да се каже — съгласи се Реми, — макар че ние не се изразяваме толкова меко.

— Но втората част, „думи на отец Алгарисмо“, опре делено ни затрудни.

— Ще ви зарадвам, като ви кажа, че знам отговора. Най-сетне страстта ми по история на математиката да се отплати. Няма никакъв отец Алгарисмо. Поредният номер на мистър Блейлок. „Алгарисмо“ е португалска дума, получена от „алгоритъм“. Означава просто „цифра“.

— Тогава последният ред означава: „думи на ацтеките, комбинирани с цифри“ — каза Реми. — Сам, ти си спецът по криптография. Това говори ли ти нещо? Сам кимна.

— Може би. Струва ми се, че в дневника му имаше една страница, запълнена само с точки. Или си въобразявам?

— Не, и аз си я спомням. Сега ще я намеря — каза Уенди и се скри в архивите.

— Виждам как се въртят колелцата в главата ти. Какво става?

— Не мисля, че трябва да комбинираме ацтекски думи с числа, а по-скоро да ги преведем. Да вземем например символа за „кремък“ и да заменим буквите в английската дума със съответните им числа.

Реми вече драскаше в бележника си: 6, 12, 9, 14, 20.

— Елементарно заместване — отбеляза Милхауп.

— Именно. Струва ми се, че спиралите на Блейлок са просто за декорация. Погледнете двете завъртени скици. Ако изправим краищата на спиралите, ще получим една хоризонтална и една вертикална линия от йероглифи.

— Матрица — отбеляза Реми.

В този момент по интеркома се чу гласът на Уенди.

— Сам, намерих страницата, която търсеше. На екрана е.

Селма взе дистанционното и включи екрана. Както бе казал Сам, на страницата нямаше нищо друго, освен групички от привидно случайни точки — ред след ред, колона след колона.

— Колко групички са? — попита Сам.

Реми вече броеше.

— Сто шейсет и девет. Тринайсет на тринайсет — усмихна се тя. — Точно като идеята ти с мрежата от двете спирали. И същият брой като месеците в ацтекския календар.

— Имаме победител — заяви Милхауп. — Сега остава само да насложите точките върху матрицата и да видите какво ще се получи.

Сам, на когото се струваше, че вече от месеци преследва загадките на Блейлок, сега бе толкова въодушевен от близостта на решението, че нападна „Загадката на точките“ с ентузиазъм, който не го напусна чак до малките часове на нощта.

Преводът на нахуатълските йероглифи на английски език и превръщането им в числа беше лесно, но времеемко. След като приключи с това, той започна да намества групичките от точки в съответните им редове и колони, докато не получи нещо като sudoku, създадено след сериозна доза LSD. После започна да експериментира с различни криптографски методи, надявайки се да попадне на нещо, което да пасне. Малко преди полунощ го откри: двоична система, в която позицията на точките определяше кои числа от матрицата да се използват.

Когато чу теорията му, Реми попита:

— Сам ли го измисли? А пробва ли го?

— Да. С изключение на „празните“ струпвания, всички останали обозначават географска ширина и дължина. Това е карта.

ГЛАВА 38

Голдфиш Пойнт, Ла Хоя, Калифорния

Сам и Реми влязоха с по чаша кафе в ръка в работната зала в осем сутринта. Селма, Пийт и Уенди бяха там и се взираха в голяма карта на Индийския океан, залепена за стената със синьо хартиено тиксо.

Шест часа по-рано, по настояване на Пийт и Уенди, Сам и Реми си бяха легнали, оставяйки ги да нанасят координатите върху картата.

— От сто шейсет и девет координата в мрежата на Блейлок осемдесет и два бяха безрезултатни — обясни сега Пийт. — От останалите осемдесет и седем петдесет и три се намират в средата на океана и само трийсет и четири — на сушата. Тях виждате отбелязани тук.

Координатите бяха маркирани с червени кабарчета, свързани с бял конец помежду си. Грубо казано, образуваха огромно обърнато V, което започваше близо до Мадагаскар, качваше се на 4500 километра на североизток до Шри Ланка и свършваше на 2200 километра на югоизток, близо до централния бряг на Суматра.

— Къде са другите точки? — попита Сам.

— Елиминирахме някои — отвърна Селма, — повечето бяха навътре в сушата. Искахме първо да видите това.

Сам и Реми познаваха този блясък в очите на Селма. Явно през нощта тримата с Пийт и Уенди бяха открили нещо значимо.

— Продължавай — настоя Реми.

— След като се върнахте от Мадагаскар с идеята за преселението на ацтеките от изток на запад, аз се залових да проуча въпроса. През последните години все повече археолози и антрополози откриват доказателства, че малагасите от Мадагаскар са пристигнали там през първи или втори век, след като са преплавали от Индонезия и по-точно, от остров Сулавези. Натъкнах се на карта на предполагаемия им маршрут.

Селма взе дистанционното и включи телевизора в другия край на залата.

Маршрутът от Индонезийския архипелаг до източния бряг на Африка, начертан с червена линия на картата на Индийския океан, беше почти идентичен с този на стената.

— Невероятно — рече Сам.

— Значи Блейлок е изпреварил днешните учени с около сто и двайсет години — каза Реми. — Впечатляващо, но не...

— Има още — продължи Селма.

Пийт и Уенди се качиха на две табуретки, свалиха кабарчетата и отлепиха картата от стената. Под нея имаше друга карта, показваща района от източния бряг на Африка до Южна Америка. Подобно на първата, и тази карта беше осеяна с червени кабарчета, свързани с бял конец.

— Всичките ли са тук? — попита Сам.

— Да.

Кабарчетата започваха близо до крайбрежния град Лумбо в Мозамбик и продължаваха през Африка до западния бряг на Ангола, а след това нагоре по бреговата ивица и през Атлантическия океан до най-източната точка на Бразилия, където свиваха на север и следваха крайбрежието на Южна Америка покрай Тринидад и Тобаго към Карибско море.

— Очаква ли се да повярваме, че Блейлок е посетил всички тези места? — попита Реми.

— Пленил е „Шенандоа“ през 1872 година — отговори Сам, — а след това е тръгнал на лов за съкровища. Кой знае колко време е плавал? Може да са били десетки години.

— Това ми изглежда познато — каза Реми. — Пийт, Уенди, сложете първата карта до тази, моля.

Те веднага го направиха. Реми се взира почти цяла минута в конфигурацията, след което леко се усмихна.

— Виждате ли го? — попита тя.

— Кое?

Вместо отговор Реми се приближи до един от компютрите.

— Уенди ми показва някои неща от фотошоп. Да видим какво съм научила. Седнете, може да ми отнеме няколко минути.

Тя стоеше пред монитора, така че никой не виждаше какво прави. Сам се наведе, опитвайки се да надникне.

— Хич не се и надявай, Фарго — измърмори Реми.

— Извинявай.

След двайсет минути Реми се обърна към всички.

— Готово. Спомнете си Кодекса на Орисага, нали?

Всички кимнаха.

— Помните ли символа в горната част?

Отново кимнаха.

— Включи екрана, Селма.

— Проклет да съм — каза Сам. — През цялото време го гледахме. Няма да спечели картографска награда, но всички големи парчета от мозайката са тук. Припомни ми: кога пристигнали малагасите в Мадагаскар?

— През първи или втори век?

— А кога са се появили ацтеките за първи път в Мексико?

— През шести век.

— Малагасите прокарват път от Сулавези, а няколко века по-късно в Мадагаскар пристига по-голяма армада — сто кораба, ако Кодексът на Орисага не лъже, но не спират там. Продължават на запад, докато стигнат Мексико.

— Това пътуване трябва да е продължило с години — каза Пийт. — Само преминаването през Африка е продължило най-малко шест месеца. Ако предположим по осем души на кану, това прави осемстотин души общо.

— Сам го каза и преди: преселение — напомни Реми.

— Откъде знаем, че не са заобиколили Африка от юг? — попита Уенди.

— По две причини — отговори Реми. — Първо, ще забележиш, че този район липсва на картата им, и второ, може да са опитали, но аз лично не мога да си представя да минеш покрай нос Добра надежда с кану.

— Това са едни от най-безмилостните води на Земята — потвърди Сам. — А ето го и въпроса за един милион долара: къде точно попада голямата въпросителна на твоята карта?

— Хвана ме. Индонезия е голямо място. Блейлок може би е мислел, че там ще намери съкровището си. За ацтеките това е било

Чикомоцток. Когато цар Куаутемотцин е диктувал кодекса на Орисага, той се е опитвал да покаже откъде са дошли предците му, но след като историята била предавана от поколение на поколение, самият той не е можел да бъде по-конкретен.

— Най-интересно ми е защо изобщо са заминали — отбеляза Пийт.

На този въпрос успяха частично да отговорят два часа по-късно, когато някогашният преподавател на Реми, професор Стан Дайдел, се обади на Селма и помоли за видеоконферентна връзка. Групата се събра пред телевизора в работната зала. На екрана се появи усмихнатото лице на Дайдел. На външен вид той беше точна противоположност на Джордж Милхауп: висок, слаб, с гъста прошарена коса.

— Добро утро, Реми, радвам се да те видя отново.

— Аз също, професоре.

— А този мъж до теб трябва да е Сам.

— Приятно ми е да се запознаем, професоре. — После Сам представи Пийт и Уенди.

Дайдел кимна в поздрав.

— Секретарката ми помага. Надявам се, че не възразявате. Малко изоставам от технологията.

— Няма проблем — увери го Реми.

— Предполагам, че нямате търпение да поговорим за находката ви, така че минавам право на въпроса. Първо, за снимките, които ми изпратихте. Съдът сам по себе си не е уникален: с форма на кану, два поплавъка, една мачта. Размерът обаче е впечатляващ. Сигурно не ви казвам нищо ново, но гравюрата на носа поразително много напомня на Кецалкоатъл, Пернатата змия, бог на ацтеките.

— И ние така предположихме.

— Говорихме за него — каза Сам, — но какво е значението му?

— Както в повечето митологични системи на ацтеките, Кецалкоатъл играе различни роли в зависимост от обстоятелствата. В някои случаи е свързан с вятъра, планетата Венера, изкуствата и познанието. Бил е патрон на жреците. Вярвало се е също така, че е разделил земята от небето, както и че е играл основна роля за създаването на човечеството.

— Доста дини под една мишница — отбеляза Сам. — А какво ще кажете за другата гравюра — тази на кърмата?

— Очевидно е някаква птица, но не я разпознавам. Що се отнася за пергаментата... той е копие на Кодекса на Орисага, но предполагам, че и това ви е известно.

— Да.

— А знаете ли, че може би то е единственото?

— Не, това не знаехме.

— Смяташе се, че изобщо не съществуват копия; само оригиналът. Ето я историята накратко: твърди се, че Хавиер Орисага, от Обществото на Христа, пристигнал в Мексико като част от завоевателните сили на Кортес. Водел със себе си цяла орда от монаси, най-вероятно с идеята да покръсти диваците. Няколко месеца след като написал Кодекса, властите му наредили да се върне у дома. Когато пристигнал в Испания, Кодексът бил конфискуван от Църквата. Орисага бил хвърлен в затвора и разпитван в продължение на две години, заклеймен от Църквата и държавата и в крайна сметка освободен. Напуснал Испания и заминал за днешна Индонезия, където останал до смъртта си през 1556 година.

— Пак Индонезия — промърмори Сам. — Професоре, а знаем ли къде точно в Индонезия?

— Не съм сигурен, но мога да проверя. А този кодекс, Реми... къде го намерихте?

— В Африка.

— Интересно. Ако е автентичен, това е невероятна находка. Подложихте ли го на проверка?

— Не още.

— Рано или късно ще трябва да го направите. Нека засега да допуснем, че е автентичен. В него има редица неща, които са не само впечатляващи, но може би повратни за историята.

— Имате предвид, че е бил диктуван на Орисага от последния ацтекски цар?

— Не само това. Трябва да призная, че горната част ме изуми. А долната... Ето какво ме порази: сцената в средата на пергаментата ясно изобразява плаването на голям брой съдове. В долния ляв край смятам, че е показано пристигането на ацтеките на място, което в бъдеще ще се превърне в тяхната столица Теночтитлан.

Като видя смаяните им изражения, Дайдел се засмя и продължи нататък:

— Нека освежа представите ви за ацтеките. Според легендата те разбрали, че са открили родината си, когато срещнали орел, кацнал на кактус, да яде змия. В общи линии това е изображението на вашия кодекс. Птицата е различна, растението — също и няма змия, но темата е налице.

— Защо не е същата? — попита Сам.

— Моето предположение: става дума за нещо, което обичам да наричам МИИ: Миграционно иконографско изместване. От известно време се заигравам с тази теория. Идеята е, че при преселенията на древните народи са се променяли митовете и представите им, така че да отговарят на новата им география. Доста често срещано явление. Ако тези стари ацтеки — поради липсата на по-добър термин, — са пристигнали в Мексико девет века преди възхода на Ацтекската империя, съвсем нормално е първоначалната им иконография да се е променила; да не говорим за външността им при смесването с местното население.

Сам и Реми се спогледаха.

— Звучи правдоподобно — каза Сам.

— Добре, защото това беше лесната част — отвърна Дайдел. — Истинската изненада е изображението в долния десен ъгъл — онова, което очевидно трябва да бъде Чикомоцток. Колко внимателно го огледа, Реми?

— Не много, да си призная.

— Забелязват се редица разлики между това и традиционните изображения на Чикомоцток. Преди всичко, на входа няма висш жрец, а лицата, които обикновено се виждат струпани във всяка от седемте пещери, липсват.

— Не мога да повярвам, че съм го пропуснала.

— Не бъди толкова строга към себе си. В курса почти не сме се занимавали с Чикомоцток. Второ, много ме заинтригува това, което се вижда в центъра на пещерата. Позволих си да увелича изображението, което ми изпрати. — Дайдел погледна встрани от камерата.

— Глория, би ли... Да, добре, благодаря. — Той се обърна отново към камерата. — Увеличено е с четиристотин процента. Би трябвало да се покаже на екрана ви. Виждате ли го?

— Да — потвърди Сам.

— Първото, което вероятно ще забележите, е съществуването между двете мъжки фигури в средата. Местоположението му подсказва, че е обект на почитание. В долната си част прилича на Кецалкоатъл. Горната обаче е трудно да се разпознае. Възможно е това да е опашката му или нещо съвсем друго.

— Едната от фигурите е права, а другата — коленичила — отбеляза Сам. — Това сигурно означава нещо.

— Така е. Предполага молитва. Забелязахте ли и че фигурата отдясно държи нещо?

— Това е нахуатълският символ за кремък — каза Реми.

— Съвършено вярно. По принцип бих определил сцената като някаква жертвоприносителна церемония, но не забравяйте, че ацтеките са били изключително метафорични в „писмения“ си език. Кремъкът може също така да символизира разединение и разбиване на стари връзки. А ето го и най-интересното: в традиционните изображения на Чикомоцток се виждат два чифта следи от стъпки: един, който влиза в пещерата, и един, който излиза. При вас има само една.

— И тя излиза навън.

— Като се съчетае всичко това — молещата се фигура, Кецалкоатъл, кремъкът, следите, мисля, че се получава церемония за прокуждане. Фигурата отляво е осъдена на изгнание заедно с последователите си. Съдейки по останалата част от кодекса, са оставили Чикомоцток, качили са се по корабите и са се озовали в Мексико, за да се превърнат в това, което днешната история познава като ацтеки.

— Професоре, а знае ли се какво е станало с оригиналния Кодекс на Орисага? — попита Реми. — Църквата унищожила ли го е или е прибран в някой архив?

— Нито едното, нито другото, но съм сигурен, че намерението им е било никога да не види бял свят. През 1992 година Църквата организира търг на стари, но като цяло незабележителни артефакти — писма, илюстрации и тем подобни. Явно някой нещо е объркал и Кодексът на Орисага също беше включен в списъка. Мисля, че беше закупен от мексикански милионер. Кафеен магнат.

— Как се казваше?

Дайдел се замисли.

— Гарса. Алфонсо или Армандо, не помня точно.

Поговориха още няколко минути с Дайдел и прекъснаха връзката. Както често се случваше, Сам и Реми мислеха на една вълна. Почти в хор попитаха Уенди:

— Мислиш ли, че може да се направи нещо, за да се изчисти...

— Знам, изображението на Кецалкоатъл. Веднага се захващам.

После се обърнаха към Селма, но тя ги беше изпреварила. Вече пишеше на компютъра.

— Готово. Алфонсо Гарса, баща на Кристиан Гарса, известен в момента като Куаутли Гарса, президент на Мексико и лидер на партията Мешика Теночка.

Сам и Реми се спогледаха и усмигнаха.

— Ето как е започнало всичко — каза Сам. — Гарса, също като Блейлок, е попаднал на кодекса и се е заразил.

— А това го е отвело в посока, която и сам не е очаквал — добави Реми.

След половин час и Уенди беше готова.

— Трябваше да си поиграя малко на свързване на точки, но мисля, че се получи добро подобие на това, което е било в началото.

— Нещо познато — отбеляза Сам.

— Птицата на Блейлок — кимна Реми.

Денят приключи с телефонно обаждане, което в изтощението си Сам и Реми бяха забравили, че очакват.

Селма вдигна, заслуша се за няколко секунди, после затвори и се приближи до компютъра. След минута лазерният принтер забръмча. Тя се върна на масата с купчина листа.

— Лабораторният анализ на пробите от кануто.

— Отстъпвам ти честта — каза Сам.

Селма прегледа листата и каза:

— Материалът е от дуриан — дърво, което расте в Борнео, Индонезия и Малайзия.

— Още една точка за Индонезия — отбеляза Сам. — Започва да ми прилича на тенденция.

— Смолата от корпуса е сок от подвид на каучуковото дърво, също от Индонезия. И накрая, материалът от вътрешността на

корпуса... намерили са следи от листа на пандан, ратан и палма гебанг.

— Нека позная — обади се Реми. — Всички те са се използвали за изработката на естествени платна?

Селма кимна.

— И се намират в Индонезия — добави Сам.

— Уцелихте в десетката — поздрави ги Селма. — Сега ли да ви резервирам полет или да изчакам до сутринта?

ГЛАВА 39

Палембанг, Суматра, Индонезия

Гумите изстъргаха върху чакъла, когато Сам спря встрани от пътя под едно пищно дърво капок. Покрай тях продължи да се излива непрекъснатият поток от малки коли и скутери, които надуваха клаксоните и летяха, все едно се опитваха да победят в състезание.

— Добре, печелиш — каза той. — Но преди да рискувам живота си в този трафик, като питам за посоката, нека погледна още веднъж картата.

Макар също като повечето мъже да се гордееше с вътрешния си компас, Сам беше готов да си признае, че има случаи, когато този компас се поврежда. Сега беше един от тези случаи.

Старайки се да прикрие усмивката си, Реми му подаде картата и мълчаливо изчака, докато Сам я прегледа.

— Тук някъде трябва да е.

— Убедена съм.

За пореден път, откак бяха намерили камбаната на „Шенандоа“ в пясъците на Занзибар, се убеждаваха, че вървят по стъпките на Уинстън Блейлок. В този случай една от разшифрованите координатни точки се оказа мястото, на което Хавиер Орисага беше прекарал последните години от живота си. Знаеха, че не е съвпадение. И все пак много въпроси оставаха без отговор.

Години наред търсил произхода на „Великата зелена скъпоценна птица“ и междувременно открил истинската история за произхода на Ацтекската империя, дали Блейлок беше чул за Кодекса на Орисага и бе дошъл тук да търси негово копие или бе открил Кодекса на друго място и стигнал дотук по същата логика, както Сам и Реми? И какво бе довело самия Орисага тук: жаждата за съкровище или да научи историята на народа, на чиято гибел бе станал свидетел?

Един час след края на видеоконференцията с професор Дайдел той им се обади отново, за да им съобщи името на селото, дом на Орисага през последните двайсет години от живота му: Палембанг на остров Суматра.

Наричан „Венеция на Изтока“, през шестнайсети век Палембанг може да е бил невзрачно селце, но днес той бе не само най-старият град в Индонезия, датиращ още от седми век, но и най-големият в южна Суматра с население от милион и половина души.

Нито Сам, нито Реми имаха някакви големи очаквания какво могат да открият тук. И все пак всички следи от Занзибар насам като че ли водеха в една посока. Експедицията на Блейлок, неговият дневник, картите, кодексът, самият Орисага, а сега и докладът от лабораторията — всички сочеха към някое, все още неизвестно място в Индонезия.

— А колко по-лесно щеше да е, ако Орисага беше оставил адрес. Много несъобразително от негова страна да изчезне просто така — пошегува се Сам.

— Сигурна съм, че щеше да остави, ако знаеше, че ще го потърсим — влезе в тон Реми. — Какво каза жената на последното място — къщата червена ли е била, или зелена?

— Зелена.

Откак бяха пристигнали в Палембанг предния ден, посетиха шест местни музея и историци, специалисти по история на града отпреди холандската колонизация. До тук никой от тях не беше чувал за Орисага и всички ги бяха насочили към административния център на града, където да претърсят вестниците от последните два века.

Сам движеше пръст по картата, като от време на време поглеждаше през предното стъкло да види табелите. Накрая я сгъна и със самоуверена усмивка я върна на Реми.

— Знам къде съм сгрешил.

— В живота или с посоките?

— Много смешно.

Включи на скорост, изчака следващата пролука в трафика, включи се в движението и ускори.

След двайсет минути въртене по малките улички стигнаха до индустриален парк, пълен със складове. Зад него с изненада откриха тиха задънена улица с дървета и стари, но добре поддържани къщички.

В края ѝ Сам спря пред нещо, което в Щатите би могло да мине за къща стил ранчо: яркозелена с кафяви капаци на прозорците и бяла ограда, полускрита под цъфнали в червено увивни растения.

Минаха по пътеката, изкачиха се по стъпалата на верандата и почукаха на предната врата. Чуха тропане на стъпки по дървения под. Вратата се отвори и на прага се показа бял мъж на петдесетина години с каки панталони и бяла риза с копчета.

— Добър ден — поздравя той с оксфордски акцент.

— Търсим дом Сукасари — каза Реми.

— Намерихте го, госпожо. С какво мога да ви помогна?

— Търсим един човек, монах, който може би е живял някъде тук през шестнайсети век.

— Това ли било? Аз реших, че искате да ми продадете прахосмукачка или тигани — усмихна се мъжът. — Заповядайте, моля. — Той отстъпи, за да ги пропусне във фойето. — Казвам се Робърт Маркот.

— Сам и Реми Фарго.

— Последвайте ме. Ще направя чай и ще ви разкажа всичко, каквото знам за Индонезия през петнайсети век.

— Простете, но не изглеждате изненадан от въпроса ни.

— Защото не съм. Заповядайте, седнете. Ще ви обясня.

Той ги покани в кабинета си, чиито стени бяха покрити от пода до тавана с етажерки с книги. На пода имаше персийски килим, а върху него — масичка и мебели от ратан. Сам и Реми седнаха на дивана.

— Ей сега се връщам. — Маркот изчезна през една странична врата. Звънна порцелан и просвистя чайник. Той се върна, напълни чашите им и седна срещу тях.

— Кой ви упъти към мен?

— Една жена на име Ратсами...

— Прекрасна жена. Не знае нищо за историята на Суматра преди двайсети век.

— Тя беше останала с впечатлението, че това е музей.

— Езиково недоразумение, боя се: историк или музей. Официалният език тук е индонезийски, но има много диалекти. Вече се отказах да поправам хората. Преди десет години написах книга за християнството в Индонезия.

Очевидно тя ме е превърнала в музей. — Маркот стана, приближи се до един от рафтовете, извади книга и я подаде на Реми.

— „Бог в Ява“ — прочете тя.

— Можеше и по-зле да бъде. Издателят искаше да я озаглави: „Исус в Ява“.

— Мъдър избор сте направил — засмя се Сам.

— Щяха да ме засипят с въпроси за религиозното значение на кафето. Кошмар. Както и да е, дойдох да събирам информация за книгата си, влюбих се в това място и останах да живея тук. Това беше преди петнайсет години. Казахте, че търсите някакъв монах?

— Да, йезуит на име Хавиер Орисага. Вероятно е пристигнал в края на двайсетте години на шестнайсети век...

— А, Орисага. През 1528-а — сети се Маркот. — Живял е на около три километра от тук. Разбира се, колибата му вече не съществува. Сега там има заведение за бургери, мисля.

— Какво можете да ни разкажете за него?

— Какво искате да знаете?

— А вие колко знаете? — върна му въпроса Сам.

— Безкрайно много.

— Тогава ни разкажете всичко.

— Ще останете разочаровани. Бил е интересен човек и е положил много усилия да помогне на местните, но е бил само един от хилядите мисионери, дошли тук през последните петстотин години. Отворил библейско училище, помагал на местните болници и прекарал много време из селата, опитвайки се да спасява душите на хората.

— Чувал ли сте някога за Кодекса Орисага?

Маркот присви очи.

— Не, но съдейки по името, ми се струва, че е редно да съм чувал. Много ли трябва да се срамувам?

— Не виждам защо. — Реми му разказа накратко за историята на Кодекса, без обаче да навлиза в специфични подробности за съдържанието и произхода му.

— Интригуващо — усмихна се Маркот. — Този Кодекс как е променил отношенията му с Църквата?

— На зле.

— Значи е бил благонастроен към ацтеките. Иска ми се да знаех тези неща по-рано. Щях да му посветя цяла глава. Имаше една

интересна история, но не пасваше на книгата, така че не я включих. Орисага починал през 1556 година, двајсет и осем години след пристигането си, или поне тогава са го видели за последно.

— Не разбирам — каза Реми.

— Говори се, че през месец ноември онази година Орисага обявил пред последователите и колегите си, че е открил свещено място в джунглата — не уточнил къде — и че бил на път да намери... Как беше? — Маркот замълча, попипвайки с показалец долната си устна. — А, да. Щял да намери седемте пещери или света на седемте пещери, нещо от сорта. Влязъл в джунглата и повече не се върнал. Доколкото знам, са го смятали за луд.

— Така казват — съгласи се Сам. — Значи просто влязъл в джунглата и изчезнал?

Маркот кимна.

— Никой повече не го видял. Знам, че звучи много драматично, но случаите на изчезнали хора не са рядкост и до днес. Преди петстотин години сигурно е било ежедневие. Джунглата тук е безпощадна, дори за опитни хора като Орисага. — Маркот замълча и се усмихна печално. — Наистина ми се иска да бях отделил няколко страници на този човек. Е, както и да е...

— Сигурно не разполагате с оригинални материали за историята му? — попита Реми.

— Боя се, че не. Но мога да направя нещо повече: ще ви запозная с източника си... стига да е още жив, разбира се.

С двајсетгодишното беемве на Маркот отидоха в друг жилищен квартал на Палембанг. Тук пътищата бяха черни, къщите — не поголеми от петдесет — шейсет квадратни метра, с ръждиви ламаринени покриви, небоядисани дървени плоскости и прозорци с мрежи срещу комари. Почти до всяка имаше малка зеленчукова градинка, курник или обор с козички.

Маркот спря пред една от къщите. Сам и Реми паркираха зад него и слязоха.

— Не говори английски и е над деветдесетгодишен — предупреди ги той.

— А кой е той всъщност?

— Прощавайте. Думади Орисага. Преди да почине, Хавиер имал десет деца от една местна жена. Думади е пряк негов потомък.

— Мислех, че е йезуит — отбеляза Реми.

— Бил е, но по някое време се отказал от обета си, очевидно и от този за безбрачие.

— Може би заради горчивия си опит с Църквата — предположи Сам.

Последваха Маркот по пътеката и стигнаха до врата с износена мрежа срещу комари. На четвъртото потропване се появи старец с дълга бяла риза. Беше висок само метър и петдесет, а лицето му имаше предимно индонезийски черти, макар да се забелязваха и някои испански.

Маркот му каза нещо на индонезийски или някой от местните диалекти. Старецът се усмихна, кимна и отвори вратата. Тримата влязоха вътре. Вътрешността на къщата беше разделена на три: гостна с четири пластмасови стола и картонена масичка, спалня с баня и кухня. Думади ги покани с жест да седнат.

Маркот представи Сам и Реми и обясни, че са дошли в Палембанг да научат повече за Орисага. Думади му отвърна.

— Иска да знае защо се интересувате — преведе Маркот. — Тук много старателно пазят историята на семейството си, дори петстотин години по-късно. Почитта към предците е дълбоко запечатана у индонезийците.

Сам и Реми се спогледаха. Не бяха допускали, че ще открият наследници на Орисага и съответно не бяха обсъдили как да представят мисията си.

— Нека кажем истината — предложи Сам. — Ако кодексът изобщо принадлежи на някого, то е на този човек.

Реми кимна, бръкна в чантата си и извади плик. Разрови снимките и бележките в него и извади сканираното изображение на кодекса. Подаде го на Думади.

— Кажете му, че смятаме, че това е принадлежало на Орисага и че според нас именно заради него е дошъл в Индонезия — обърна се Сам към Маркот.

Маркот преведе. Думади кимаше, но Реми виждаше, че почти не чува. Настъпи продължително мълчание. Накрая Маркот каза нещо друго. Думади остави разпечатката, стана и се затътри към спалнята. След малко излезе и подаде една рамка на Реми.

Калиграфски изпълнен, с филигранни краища и сложни орнаменти, оригиналът беше много далеч от снимката, но Сам и Реми знаеха много добре какво виждат: пиктограмата от Кодекса на Орисага.

Думади посочи рамката, после разпечатката и каза нещо на Маркот, който преведе:

— Не разпознава долната част, но горната се е предавала в семейството му от поколение на поколение.

— Защо? — попита Сам.

Маркот преведе, изслуша отговора на Думади и отново се обърна към тях:

— Това е гръбът на фамилията Орисага.

— Знае ли какво означава?

— Не.

— Никой ли не е говорил за това?

— Не. Казва, че винаги е било част от семейството. Смята, че е било важно за Орисага, и това му стига.

Сам прерови плика на Реми и извади изображението на Уенди на Кецалкоатъл от илюстрацията на Чикомоцток.

— Това говори ли му нещо?

Маркот преведе, а като чу отговора, се усмихна и ги попита:

— Коя част: грозната змия или птицата?

— Птицата.

Думади въздъхна.

— На практика нищо. Просто птица. Виждал е такива в зоопарка.

— Тук ли?

— Не си спомня къде точно. Казва, че е виждал такава като дете. Баща му я наричал „птицата с шлема“ заради изпъкналостта отзад на главата.

Сам отвори уста, поколеба се, после все пак попита:

— А как се казва всъщност?

— Малео. Думади казва, че била много по-красива, отколкото на рисунката. Средна по размер, с черно гръбче, бели гърди, жълта кожа покрай очите и оранжев клюн. Приличала на шарено пиле.

Думади каза още нещо и Маркот преведе:

— Искате да знаете дали тази рисунка има нещо общо с Орисага.

— Да — потвърди Сам.

— Напомня му за една история, свързана с него. Искате ли да я чуете?

— Да, моля — отвърна Реми.

— Подобно на повечето семейни истории, и в тази детайлите може да са се променили с времето, но основната идея е следната. Към края на живота си Орисага бил познат на повечето хора в Палембанг и те много го обичали. Освен това били убедени, че го е обладал пакостлив дух.

— Защо?

Маркот се заслуша.

— Горе-долу това, което ви разказах и аз по-рано. Бродел много из джунглите, говорел за пещери и богове, твърдял, че е дошъл тук да намери дома на боговете... Схващате картинката. Никой не се страхувал от него; просто си мислели, че духът се забавлява с горкия старец. В деня, когато изчезнал, обявил на всички, че отива да търси „пещерите на боговете“ и че щял да разбере, че го е намерил, щом открие „гнездото на големите птици“.

ГЛАВА 40

Джакарта, Индонезия

— Сигурна ли си в това, Селма? — попита Сам.

Двамата с Реми седяха на леглото в апартамента си в „Четири сезона“. Предния ден, след като си тръгнаха от дома на Думади и се сбогуваха с Робърт Маркот, те взеха чартърен полет от летището на Палембанг „Султан Махмуд Бадарудин Втори“ и след четиристотин километра над Яванско море пристигнаха в Джакарта. Хотел „Четири сезона“ им се стори подходящо място за база.

— Попитах го директно и той призна — отговори Селма по високоговорителя.

— Този изобретателен кучи син. Вече се съмнявам дали изобщо има внуци в Лондон.

— И дали наистина умира — допълни Реми.

— И двете са верни. Проверих. И все пак за мен си остава мошеник.

От многото въпросителни и любопитни факти около приключението на Сам и Реми имаше един момент, който особено много тормозеше Селма: как Ривера и неговият шеф, президентът Гарса, бяха разбрали, че семейство Фарго ще заминат за Мадагаскар? Какво ги бе подтикнало да подкупят властите да ги уведомят, ако ги забележат? Селма беше убедена, че има само две възможности: Синтия Ашуърт, която им беше дала писмата на Констанс, или Мортън, собственикът на музея „Блейлок“ в Багамойо. Те бяха най-големите източници на сведения. Дали Гарса бе успял също да се добере до тях?

Надянала маската на „лошото ченге“, Селма започнала от Мортън. Добре знаела, казала му тя, че е продал материала за Блейлок и на други и че ако не си признае, ще го съди. След две минути всичко си признал.

— Не знаеше нито името на Ривера, нито как онзи е научил за музея, но преди около пет години той се появил заедно с няколко от главорезите си и разпитвал за Блейлок и „Шенандоа“. Мортън каза, че

Ривера не събудил доверие у него, и подозирал, че нещата ще загубеят, ако не му сътрудничи, затова още същата вечер преместил всички важни материали от хранилището на музея в дома си. Не ще и питане, че на следващата сутрин, когато отишъл в музея, го намерил разбит и претършуван. Ривера се появил няколко часа по-късно, мил и любезен. През нощта Мортън бил скрил част от документите на Блейлок — страници от дневника му, оригиналния ръкопис на биографията му, случайни рисунки и карти...

— Картата на Моро на Мадагаскар — предположи Реми.

— Да. Видял ситните надписи на нея и откъснал тази част, а по-голямата дал на Ривера. Това като че ли го задоволило и Ривера си тръгнал. Мортън, който не е глупак, се досетил, че Ривера надали е приключил, и още веднъж преместил нещата на друго място.

— И същата вечер къщата му също била разбита.

— Точно така. Мортън се постарал да прекара цялата нощ във с приятели. Уловката сработила и Ривера повече не се върнал.

— Защо не е приложил същия номер и на нас?

— Каза, че ви е харесал. Освен това искал да се пенсионира и да се погрижи за внуците си. Когато сте му предложили шейсет хиляди вместо двайсет, решил да ви даде всичко.

— Значи не знаем с какво разполага Ривера, така ли? — попита Реми.

— Не — отговори Сам. — За зла участ Мортън му е продал достатъчно, за да му позволи да напиша някои следи и да напредне до известна степен, но не толкова, че да стигне докрай. Откакто и ние сме в играта обаче, усилията им могат да се увенчаят с успех. Трябва да очакваме отново да се появят... ако вече не са тук.

— Което ме навежда на другата ми мисъл — продължи Селма. — Приключихме с дешифрирането на писмата на Блейлок до Констанс. Можете ли да познаете датата на последното му писмо?

— Не.

— Поне годината?

— Селма...

— Добре де. Хиляда осемстотин осемдесет и трета.

— Това означава, че е преследвал съкровището цели единайсет години — възкликна Реми. — Боже мой!

— А писмата преди това?

— След пленяването на „Шенандоа II“ се разреждат до няколко годишно.

Обикновеният текст, както и преди, е предимно с пътеписен характер... като от екстравагантен любител на приключенията. В писмата си той повтаря почти всички басни от биографията на Мортън. Но това са само украшения. Едно от кодираните съобщения до Констанс подсказва, че е бил убеден, че Дъдли и останалите са разкрили лъжата му за „Шенандоа II“ и са по следите му.

— А така ли е било наистина?

— Доколкото разбирам, не. А и дори да са разбрали, надали им е пукало. Кораба го нямало. Вече не бил заплахата. Блейлок си бил свършил работата.

— Добре, да се върнем на последното писмо.

— Да. То е с дата 3 август 1883 година и е пуснато от Багамојо. Цитирам интересната част:

„Най-сетне намерих следата, за която се молах. С Божията помощ ще открия произхода на моята зелена скъпоценна птица и ще взема дългоочакваната награда. Утре отплавам за Зондския пролив. Очаквам пътуването да продължи 2325 дни. Ще пиша възможно най-скоро.

Твой У.“

— Зондския пролив каза, нали? — повтори Сам.

— Да.

Сам замълча. Затвори очи за момент, а на лицето му заигра полуусмивка.

— Какво има? — не се стърпя Реми.

— Блейлок е заминал от Багамојо на 3 август 1883-а. Ако съдим по времето на отсъствие, което сам е посочил, трябва да е стигнал дотам около 27 август плюс-минус един-два дни.

— Добре, и?

— Зондският пролив се намира до вулкана Кракатау. А 27 август е денят на неговото изригване.

Изригването на вулкана Кракатау от 1883 година беше добре известно на такива любители на историята като Сам и Реми. Центърът на този архипелаг, обхващаш около двацет хиляди квадратни километра, попада почти точно върху Зондския пролив между Ява и Суматра и преди катаклизма се е състоял от три острова: Ланг, Ферлатен и Раката — най-големият в групата и дом на три вулканични кратера, известни под общото име Кракатау. На три пъти изригнал през вековете преди 1883-а, така че бедствията не били нещо чуждо на Кракатау.

На 12 май, три месеца преди голямото изригване, отстрани на Пербуатан, най-северният кратер, се появила голяма пукнатина, от която започнала да се вдига пара и облаци пепел, които се вдигали на почти седем хиляди метра височина в атмосферата. Жителите на близките села и градчета, които и преди били виждали подобни явления, не им обърнали голямо внимание и към края на месеца като че ли всичко утихнало. Кракатау се успокоил и останал така цял месец.

На 16 юни изригванията започнали отново, покривайки голяма част от морето и сушата с черен дим в продължение на една седмица. Когато мъглата се прочистила, се видяло как от два от кратерите на Кракатау се издигат стълбове от пепел. Вдигнали се високи вълни в проливите и корабите на котва трябвало да подсилят въжетата си, за да не бъдат изхвърлени на брега.

Минали три седмици. Третият кратер на Кракатау също започнал да бълва черен дим и скоро по близките острови се натрупал дебел пласт пепел, на места достигаш до шейсет сантиметра, унищожавайки флората и фауната и превръщайки тучните гори в лунен пейзаж.

Изригванията продължили до средата на август. На 25 август в един часа следобед Кракатау навлязъл в критична фаза. В следващия час в небето на трийсет километра височина се издигнал черен облак от пепел, а изригванията били почти непрекъснати. Корабите в радиус от двацет и пет — трийсет километра били бомбардирани от камъни с размера на юмрук. Привечер, когато над пролива паднал мрак, бреговете на Ява и Суматра били залети от малки цунамита.

На следващата сутрин, малко преди изгрев-слънце Кракатау изпаднал в смъртоносни конвулсии. Земята се разтърсила от поредица от три изригвания, всяко по-мощно от предишното. Експлозиите били толкова силни, че се чули чак в Пърт, Австралия, на три хиляди

километра на югоизток, и на остров Мавриций, на пет хиляди километра на запад.

Вълните цунами, получени в резултат на всяко от изригванията, се понесли от Кракатау със скорост до двеста километра в час, заливайки бреговете на Ява, Суматра и околните острови на разстояние до седемдесет километра.

В десет часа и две минути Кракатау надал последния си залп с експлозия, равняваща се на мощта на двайсет хиляди атомни бомби. Остров Кракатау се разпаднал. Изригващите кратери, които били изхвърлили всичката си магма, се срутили върху себе си, поглъщайки трийсет и шест квадратни километра от острова и отваряйки пукнатина с десет километра ширина и двеста и четирийсет метра дълбочина. Цунамито, което се образувало, помело цели села, убивайки хиляди хора за броени минути, изкоренявайки дървета и оголвайки земята от всяка растителност.

След мощната вълна по бреговете на Кракатау към Зондския пролив с грохот се застичали реки от огън и пепел, които се носели с над сто километра в час и достигали температури от почти седемстотин градуса по Целзий. Океанът под тях закипял и вдигнал възглавница от пара, която го пренесла на повече от петдесет километра, за да изпепели и погълне всичко по пътя си, независимо дали човешко или природно творение.

Само няколко часа след последната експлозия Кракатау — или това, което било останало от него, утихнало. В рамките само на трийсет часа живота си изгубили между трийсет и шест и сто и двайсет хиляди души.

ГЛАВА 42

Зондски пролив, Яванско море, Индонезия

Високоговорителят в ъгъла на откритото кафене заговори: „На вниманието на всички пътници с билети: «Кракатау Иксплорър» ще отплава след пет минути. Моля, качете се по стълбата.“ Съобщението беше повторено на индонезийски, френски и немски език, а след това още веднъж на английски.

Сам и Реми бяха седнали на една масичка в ъгъла до дървена рамка, покрита с цъфнала бугенвилия. Допиха кафето си и станаха. Сам остави две банкноти по пет хиляди рупии на масичката и двамата излязоха на кея.

— Някакъв знак от тях? — попита Реми.

— Не. А ти?

— Не.

По-рано същата сутрин, когато бусът на „Кракатау Иксплорър“ потегли от обръщало на „Четири сезона“, на Сам му се стори, че зърва Ицли Ривера, но през деветдесетминутното пътуване от Джакарта до Карита Бийч Ризорт не забелязаха нищо обезпокоително. Макар возенето във ван, претъпкан с туристи, да не беше любимата форма на пътуване на Сам и Реми, те ясно съзнаваха, че ако Ривера и хората му наистина са тук, самотните пътища в дъждовните гори на Ява може да се окажат смъртоносни.

Освен това обиколката с корабче на останките от вулкана Кракатау и наскоро открития музей „Кракатау“ беше не само първата крачка по стъпките на злощастната съдба на Блейлок, но и ефективен начин да накарат Ривера да се покаже и да извият ръката му. Последното нещо, което му трябваше на мексиканеца, беше отново да изтърве плячката. За Сам и Реми това беше като плуването с акули: по-добре да ги виждат, отколкото да се чудят кога ще изскочат от мрака и ще нападнат.

Двамата се присъединиха към последните туристи на стълбичката, качиха се на корабчето и си харесаха място край перилата

на десния борд. „Кракатау Иксплорър“ представляваше трийсет и шест метров плоскодънен скиф с продълговата кабина, сгушена високо върху бака. Задната палуба, с размери дваисет и четири на дванайсет метра, беше разделена на редове от пейки, покрити със син винил.

Сам държеше доковете под око, докато Реми огледа другите пасажери.

Преброи около шейсетима.

— Все още нищо — каза тя.

— Тук също.

Двама работници откачиха стълбата и я дръпнаха от корабчето. Служител на борда затвори входа. Прибраха въжетата. Трима от екипажа отблъснаха корабчето от кея. То изсвири, двигателите заръмжаха и съдът се насочи на запад към пролива.

Три часа по-късно по интеркома се чу глас с индонезийски акцент: „Дами и господа, след малко «Кракатау Иксплорър» ще заобиколи носа на острова, за да се приближим до музея“.

След няколко минути корабчето наистина зави наляво и се насочи на изток по северния бряг на острова. Пасажерите се струпаха покрай парапетите, за да видят стръмните шестстотинметрови скали — единствените останали, след като по-голямата част от острова бе пропаднала в морето.

Корабчето спря на кея пред музея, вързаха въжетата и спуснаха стълбичката. Сам и Реми слязоха и се насочиха към основната сграда. Закотвен за дъното в западния край на кратерното езеро, музеят с площ близо петстотин квадратни метра беше изграден от дебело закалено стъкло и бели стоманени греди. Според брошурата, която бяха намерили в „Четирите сезона“, в музея се намираше най-голямата колекция от веществени материали и сведения за катаклизма в света.

Интериорът беше климатизиран, минималистично обзаведен, бамбукови подове, тъмносиви стени и високи тавани. Пространството беше разделено от декорни стени със снимки, картини и илюстрации, а на свободностоящи платформи бяха изложени артефакти, оцелели след бедствието. Във всяка част имаше мултимедия с течнокристален дисплей и тъчскрийн контрол.

Сам и Реми се разхождаха сами, докато към тях не се приближи един от гидовете — млада индонезийка в морскосиня рокля:

— Добре дошли в Музея „Кракатау“. С удоволствие ще отговоря на въпросите ви.

— Интересно ни е какви кораби са домували в пролива по време на изригването — каза Реми.

— Разбира се. Една от нишите ни е посветена специално на това. От тук, моля.

Последваха я покрай няколко ниши, докато стигнаха до една, обозначена като „Ефекти върху мореплаването“. Две от стените бяха заети с дагеротипни снимки на проливите и околните заливи. На третата имаше копия от страниците на корабни дневници, статии от вестници, писма и илюстрации. На платформите в средата бяха изложени отломки, вероятно от корабите, потънали след експлозията.

— Колко кораба е имало тук в онзи момент? — попита Реми.

— Официално са били четиринайсет, но през 1883-а тук всеки ден стотици малки рибарски и товарни съдове са плавали насам-натам. Разбира се, по-лесно е да се преброят корабите — по данни от застрахователите. Освен това успяхме да сравним капитанските дневници, за да изясним всички съдове.

Сам посочи един плакет на стената отсреща:

— Това списък на корабите и екипажите ли е?

— Да.

— Едно от имената ми е познато: „Бероу“.

Жената кимна.

— Не се учудвам. Може да се каже, че „Бероу“ е известен кораб: параход със странични колела, който бил закотвен в залива Лампунг на петдесет мили от Кракатау. Бил е повлечен от една от вълните цунами и отнесен на няколко мили нагоре по река Коерипа. Открит е почти невредим, но целият екипаж е загинал.

— Тук има само тринайсет — каза Реми.

— Моля?

— На списъка. Казахте четиринайсет кораба, а виждам само тринайсет.

— Сигурна ли сте? — Жената се приближи и ги преброи. — Наистина. Странно. Сигурна съм, че е административна грешка.

Реми се усмихна.

— Благодаря ви за помощта. Ще се поразходим още малко.

— Разбира се. Ако желаете, си позанимайте с мултимедията. Можете да разгледате всички документи в сбирката ни, включително тези, които не са изложени.

Реми се приближи до стената със снимките, пред която стоеше Сам.

— Донякъде се надявах да видя „Шенандоа“ в списъка — каза тя.

— А снимка става ли?

— Какво?

Той посочи най-горната снимка на стената, увеличена до метър и двайсет на метър и осемдесет. На табелката до нея пишеше: „Поглед на североизток от палубата на британския товарен кораб «Сейлсбъри», закотвен на единайсет мили източно от Кракатау. 27 август 1883. На снимката: остров Пулау Легунди и заливът Лампунг“

— Виждаш ли го?

— Да.

На преден план, на фона на Пулау Легунди, стоеше тримачтов кораб с боядисана в черно горна част на корпуса.

— Това не значи нищо — възрази Реми. — Сигурна съм, че по онова време е имало много кораби, които са изглеждали досущ като „Шенандоа“.

— Съгласен съм.

— Да проверим. „Шенандоа“ е бил седемдесет метра дълъг, хиляда и двеста тона, оборудван като боен кораб, Гарантирам ти, че ако такъв кораб влезе в Зондския пролив всеки капитан или вахтен офицер веднага би го забелязал.

Приблжиха се до мултимедията, поиграха си малко с тъчскрийна и започнаха да претърсват архивите на музея, подредени по тема, дата и ключови думи. След около час Сам намери цитат от капитанския дневник на германския търговски кораб „Минден“ и изкара превода му на екрана:

„26 август 1883, 1415 часа: близо до кърмата мина клипер с платна и парен двигател, неизвестен. Забелязани осем оръдейни бойници отдясно. Съдът отказа да отвърне

на поздрава. Пусна котва от южната страна на Пулау Легунди.“

Сам потърси още малко:

„27 август 1883, 0630.

Изригванията се влошават. Почти потопени от голяма вълна. Заповед към екипажа да се пригответи за спешно отплаване.“

— Ето — промърмори Сам.

„27 август 1883, 0800. Движим се с максимална скорост, курс 041. Надяваме се да достигнем подветрената страна на Пулау Себези. Неидентифицираният клипер още стои на котва от южната страна на Пулау Легунди. Отново отказва контакт.“

Сам продължи да разглежда още малко.

— Това е. Последните записки на „Минден“. Може и той да е. Времето съвпада, описанието също: осем оръдейни бойници.

— Да допуснем, че е бил той. Последните записки от „Минден“ са от два часа преди последното изригване на Кракатау. Който и да е бил корабът, който са забелязали, най-вероятно се е опитал да се отдалечи и или е избягал, или е бил пометен от цунами, или засипан от отломки и пепел.

— Има още една възможност.

— Каква?

— Да го е сполетяла същата съдба като „Бероу“: да е бил отнесен навътре към сушата.

— Нямаше ли да го открият?

— Може би да, може би не.

— Суматра е голям остров, Сам. Откъде предлагаш да започнем?

Сам отново посочи снимката.

— От последното място, на което е бил закотвен.

— Здравейте, Фарго — чуха глас зад гърба си.

Обърнаха се.

Пред тях стоеше Ицли Ривера.

— Ето че отново се срещаме — каза Сам. — Пък спокойно може да минем и без това.

— Мога да се погрижа.

— Стига да ви помогнем да довършите това, което сам не можете.

— Четете мислите ми.

— Проблемът е, че този план завършва с убийството ни — обади се Реми.

— Не е задължително.

— Напротив — отвърна Сам. — И вие го знаете, и ние го знаем. Дори и сега знаем достатъчно за малката мръсна тайна на Гарса, за да съборим правителството му. В сравнение с другите ви жертви, имаме планина от информация. А в Занзибар сте убили една жена, само защото е намерила меч.

— Другите осем може би и за по-малко — добави Реми.

Ривера сви рамене и разпери ръце.

— Какво мога да кажа?

— Например: „Коя е най-високата сграда, от която мога да скоча?“

— Аз имам по-добра идея: да ми дадете всичко, с което разполагате, а аз ще кажа на шефа, че съм ви убил?

— След всичко, което преживяхме заедно, още ли мислите, че ще ви повярваме?

— Досега имахте късмет. Това няма да се повтори.

— Да видим дали правилно съм ви разбрал. Първи вариант: даваме ви всичко, което имаме, и вие ни убивате. Втори вариант: не ви даваме нищо и проверяваме колко късмет ни е останал.

— Разбирам идеята ви. Да сменим малко термините: давате ми това, което искам, и аз обещавам да ви убия бързо и безболезнено. Или продължаваме да си играем на котка и мишка, аз ви хващам и измъчвам жена ви, докато не ми дадете, каквото искам.

Сам пристъпи напред и го погледна в очите.

— Трябва да поработите над обносните си.

Ривера подръпна леко сакото си, за да покаже дръжката на пистолета си.

— А вие — над дискретността си.

— И жена ми така казва.

— Много сте твърдоглави. И двамата. Сега си тръгваме. Ако се опитате да окажете съпротива или да привлечете внимание, ще застрелям първо жена ви, после и вас. Да вървим. Отпред ме чака лодка. Излизаме навън и...

— Не.

— Моля?

— Чухте ме.

— Не блъфирам, мистър Фарго. Ще застрелям и двама ви.

— Вярвам, че ще се опитате. Но не възнамерявам да ви улеснявам.

— Никой не може да ме спре. Ще съм изчезнал, много преди да дойдат властите.

— И тогава? Да не мислите, че сме дошли тук с всички доказателства в джоба си? Вие наистина подценявате хората. Претърсили сте хотелската ни стая и не сте намерили нищо, нали?

— Точно така.

— Само че у себе си носим само няколко снимки, които при това вече сте виждал. Ако ни убиете тук, всичко ще се разчуе. Докато се върнете в Мексико, всички новинарски канали ще предават събитието.

— Нямаше да сте тук, ако имахте всичко, което ви трябва. Липсва ви това, което е намерил Блейлок или което е търсел.

— Значи сме двама.

— Забравяте обаче, че аз съм се посветил на тази тайна от десет години. А вие се занимавате с нея едва от няколко седмици. Каквото и да намерите, каквото и да разкажете, ние ще го извъртим. Знаете за кого работя и знаете с каква власт разполага. Дори да оцелеете, много скоро ще излезете двама алчни, жадни за пари и слава търсачи на съкровища, които са си измислили фантастична лъжа за своя собствена облага.

— Но пък ще сме живи и здрави — сладко отвърна Реми.

— И запазили чувството си за хумор — добави Сам. — Щом сте толкова сигурен, защо не се приберете у дома и да видим какво ще

стане?

— Не мога. Аз съм войник. Изпълнявам заповеди.

— Значи сме в безизходица. Или ни застреляйте, или се махайте.

Ривера помисли за секунда, после кимна.

— Нека бъде вашата. Запомнете, мистър и мисис Фарго: дадох ви шанс. Каквото и да стане, ще се погрижа да не напуснете Индонезия живи.

ГЛАВА 43

Залива Лампунг, Суматра

Сам намали мощността и зави перпендикулярно на вятъра. Лодката спря и започна леко да се полюшва. На няколкостотин метра от лявата им страна се намираше Мутун — едно от десетките гористи островчета покрай двата бряга на залива, а отдясно в далечината беше Инда Бийч.

— Добре, още веднъж.

— Колко пъти ще го повтарям, Сам? Отговорът е още „не“. Ако ти останеш, и аз оставам.

— Тогава да си вървим у дома.

— Не искаш това.

— Вярно е, но...

— Започваш да ме ядосваш, Фарго.

Стана му ясно, че не се шегува. Когато Реми го наричаше по фамилия, значи, търпението ѝ се изчерпваше.

След срещата си с Ривера в музея бяха хванали следващия ферибот до Сол Марбела, на около двайсет километра от доковете на Картига Бийч. Докато чакаха ферибота да потегли, Сам наблюдаваше катера на Ривера, който накрая се скри над нос Танджунг на югозапад.

Когато се върнаха в Ява, взеха такси до „Четири сезона“, където бързо си събраха багажа, а после то ги откара до летището и се качиха на следващия чартър над проливите до Лампунг. Кацнаха малко преди мръкване и си намериха хотел на няколко километра надолу по брега, откъдето се обадиха на Селма.

Решиха, че колкото по-скоро стигнат до Пулау Легунди, толкова по-добре. Макар донякъде да очакваха Ривера да изникне отново отнякъде, внезапното му появяване в музея и заплахите ги бяха убедили, че трябва да действат бързо. За тази цел Селма отново вкара в действие способностите си и им осигури седемметров моторен пиниси — тесен, плоскодънен съд с всички необходими провизии, да ги чака

на кея преди изгрев. До обед вече бяха покрили една трета от разстоянието до Пулау Легунди.

— Досега никога не сме допускали хора като Ривера да ни надвият. Защо да почваме тепърва?

— Знаеш защо.

Тя се приближи и нежно го докосна по рамото.

— Карай, Сам. Да завършим заедно каквото сме започнали.

Той въздъхна и се усмихна.

— Ти си забележителна жена.

— Знам. Хайде, карай.

В късния следобед малкото петно на хоризонта започна да се превръща в остров с тучни зелени върхове и скалист бряг. Оформен като нащърбена запетайка, необитаемият Пулау Легунди беше около шест километра дълъг и три километра широк. Подобно на всички острови в и около Зондския пролив, и той някога е бил покрит от пепелта на Кракатау. Сто и трийсет години дъждове и вечното търпение на майката природа обаче го бяха превърнали в самотен оазис от дъждовни гори.

Само малко над двайсет и четири часа след като напуснаха Джакарта, когато слънцето се спускаше над върховете на Легунди, Сам насочи носа на пиниси към един тих залив от източната страна. Изкара лодката на плажната ивица, широка три метра и покрита с бял пясък. Реми скочи на брега, а Сам хвърли раниците и я последва. После върза въжето за едно дърво наблизо.

Реми разтвори върху пясъка туристическата карта, която бяха купили от хотела. Двамата приклекнаха до нея. Преди да си тръгнат от музея, Сам беше разгледал няколко цифрови карти на мултимедията и мислено беше запомнил местоположението на кораба.

— От тук имаме по-малко от километър и половина до западната страна — каза той. — Доколкото помня, „Шенандоа“...

— Ако приемем, че е бил той.

— Моля се да е бил. Според мен би трябвало да е стоял тук, в този плитък залив. Ако вземем участта на „Бероу“ за пример...

— Да, я ми обясни пак.

— Според общоприетата история „Бероу“ е единственият кораб, отнесен към сушата. Всички по-малки съдове са били или потопени,

или моментално унищожени от цунами. А ето и моята теория: различното при „Бероу“ е било, че е бил закотвен в устието на река.

— На пътя на най-малкото съпротивление.

— Именно. Бил е изтласкан навътре по вече съществуващ вдлъбнатина в релефа. Ако прекараш линия от Кракатау, през мястото му на закотвяне и към острова, ще видиш...

Наведена ниско над картата, Реми довърши мисълта му:

— Пролом.

— Дълбок, ограден от двете страни от сто и петдесет метрови върхове. Ако се вгледаш внимателно, ще видиш, че проломът свършва под този трети връх на няколкостотин метра от отсрещния бряг. Километър и половина дълъг, четиристотин метра широк.

— Което показва, че не е бил смазан от прах, разбит на сушата или потопен на дъното? Намираме се на петдесет и шест километра от Кракатау. „Бероу“ е бил на седемдесет и пет и е свършил на километри навътре в сушата.

— Виждам две причини: първо, върховете около нашия пролом са много по-стръмни от всичко около реката, и второ, „Шенандоа“ е бил поне четири пъти по-тежък от „Бероу“, с железни рамки, дървени части от двоен дъб и тик. Бил е направен за тежки премеждия.

— Имаш право.

— Да се надяваме, че и практиката ще го покаже.

— Има обаче още една подробност, която ме мъчи...

— Давай.

— Как е възможно „Шенандоа“ да е оцелял от пирокластичния поток?

— Имам теория и за това. Искаш ли да я чуеш?

— Задръж си я. Ако се окажеш прав, ще ми я разкажеш. Ако ли не, няма да има значение.

Пет минути, след като навлязоха в гората, установиха, че джунглата на Мадагаскар не може да се мери с тази на Пулау Легунди. Дърветата бяха толкова нагъсто, че трябваше да се провират странично между тях, целите бяха обрасли в лиани, висящи по стволите и отклоните чак до земята. След сто метра рамото на Сам вече го болеше от ударите с мачетето.

Намериха малка пролука в храсталаците и приклегнаха да отдъхнат и пийнат вода. Наоколо бръмчаха насекоми, които влизаха с

ушите и ноздрите им. Над главите им се носеха крясъците на невидими птици. Реми изрови репелент от раницата си и напръска откритата си кожа и тази на Сам.

— Това може да се окаже добре за нас — каза Сам.

— Кое?

— Виждаш ли как по-голямата част от стволовете на дърветата са покрити с плесен и пълзящи растения? Като броня е. Това, което е добро за дърветата, може да бъде добро и за дървото на кораба.

Той отпи още една глътка от манерката и я подаде на Реми.

— Колкото по-високо се изкачваме, толкова по-лесно ще става — каза той.

— Дефинирай „лесно“.

— Повече слънчева светлина означава по-малко увивни растения.

— А „по-високо“ значи „по-стръмно“ — усмихна се тя закачливо. — Няма пълно щастие.

Сам погледна часовника си.

— Остават два часа до залез. Моля те, кажи ми, че не си забравила да вземеш хамака с мрежа срещу комари...

— Не съм. Но забравих котлона, пържолите и хладилната чанта с бирата.

— Този път ще ти простя.

Продължиха да вървят още час и половина, напредвайки бавно, но сигурно по западния склон на върха, издърпвайки се с помощта на оголените клони и висящите лиани, докато Сам най-сетне даде знак да спрат. Опънаха двойния си хамак между две дървета, провериха два пъти мрежите срещу комари, вмъкнаха се вътре и вечеряха топла вода, телешка пастърма и сушени плодове. Двайсет минути по-късно и двамата потънаха в дълбок сън.

Симфонията на джунглата ги събуди веднага след изгрев-слънце. Закусиха набързо и отново поеха на път. Както бе предсказал Сам, колкото по-високо се изкачваха, толкова повече изтъняваха шубраците и накрая вече можеха да се движат без помощта на мачетето. В десет и петнайсет стигнаха до гранитно плато, три метра широко.

— Ето на това му казвам гледка — възхити се Реми, като свали раницата.

Пред тях се простираха сините води на Зондския пролив. На четирийсет километра от там виждаха стръмните скали на остров Кракатау, а зад тях — западния бряг на Ява. Приблжиха се до ръба на платото. На сто и петдесет метра под тях, в подножието на шейсетградусовия наклон, бе дъното на пролома. От двете си страни бе обграден от върхове, образуващи северната и южната му стена. Самият пролом беше относително прав с лека извивка в другия си край километър и половина по-нататък.

Сам посочи ивицата вода, видима зад устието на пролома.

— Това е почти точно мястото, на което е бил закотвен.

— Искам да те питам нещо: защо не тръгнахме от там и просто не се изкачихме по разлома?

— По няколко причини: първо, това е наветрената страна на пролива. Може да съм малко параноичен, но предпочитам да сме скрити от любопитни погледи.

— А другата?

— От тук се вижда по-добре.

Реми се усмихна.

— Надяваше се да видим стърчаща мачта, нали?

Сам също се усмихна.

— Да, обаче не виждам нищо. А ти?

— Не. Може би сега е моментът да ми разкажеш теорията си. Как би могъл „Шенандоа“ да оцелее от пирокластичния поток?

— Може би ти знаеш научния термин, но си мисля за Ефекта на Помпей.

Италианският град Помпей, станал жертва на друг вулкан — Везувий, през 79 година след Христа, станал известен с мумиите си — замръзналите в последния миг от живота си жители.

Също като Кракатау Везувий изригнал и гореща пепел и лава залели града, изпепелявайки и погребвайки всичко след себе си. Хората и животните, хванати на открито от огнената лавина, били изпечени и затрупани живи. При разлагането на телата получените течности и газове втвърдили обвивките.

— Мисля, че точно това е терминът. Макар че принципът тук е малко по-различен.

— На това разчитам. Ако приемем, че „Шенандоа“ е бил отнесен до тук, той е бил зaleyт от цунами и покрит с хиляди тонове подгизнали

растения и дървета. Когато е дошъл пирокластичният поток, всичката влага се е изпарила и, да се надяваме, вместо кораба е било овъглено одеялото от листа.

Реми кимна.

— А той самият е бил погребан под дебел слой пепел и пемза.

— Това е теорията ми.

— Защо никой не го е намерил?

Сам сви рамене.

— Никой не го е търсил. Колко артефакти се откриват на броени метри от разкопки, разработвани години наред?

— Много са.

— Освен това „Шенандоа“ е бил дълъг само седемдесет метра и десет метра широк. Този пролом е... — Сам пресметна наум, — двайсет и пет пъти по-дълъг и четирийсет пъти по-широк.

— Не си глупав, Сам Фарго. — Реми погледна склона отпред. — Как мислиш? Право надолу?

Сам кимна.

— Мисля, че може да стане.

Спускането беше бавно, но не особено опасно. Използвайки стволовете на диагонално растящите дървета вместо стъпала, те отново слязоха в джунглата. Слънцето почти се скри зад короните и надвисна полумрак.

Сам спря за почивка и вода. Пийна няколко глътки и се отдалечи по страничния склон. След минута се върна с две големи тояги и подаде по-късата на Реми.

— Ще дупчим ли? — попита тя.

— Да. Ако корабът е тук, единственият начин да го намерим, е да сондираме. Ако е покрит с вкаменена растителност и пепел, ще има дупки. Ако претърсим достатъчно добре, със сигурност ще открием нещо.

— Ако въобще е...

— Не го казвай.

През следващите шест часа, докато следобедът постепенно преминаваше във вечер, те обхождаха дъното на пролома и дупчеха с пръчките, като се стремяха да държат посока север-юг.

— Шест часа — каза Сам, като погледна часовника си. — Да довършим този ред и да приключваме за днес.

Реми се засмя уморено.

— И да се оттегляме в прекрасния ни хамак!

Тя се препъна напред, падна и изохка.

Сам коленичи до нея.

— Добре ли си?

Тя се обърна, стисна устни и издуха кичур коса от лицето си.

— Добре съм. Умората ме прави непохватна. — Сам ѝ помогна да се изправи и Реми се огледа. — Къде ми е пръчката?

— В краката ти.

— Какво? Къде?

Сам посочи. Върхът на тоягата ѝ стърчеше на няколко сантиметра от земята.

— Или това е някакъв фокус, или току-що намери дупка.

ГЛАВА 44

Пулау Легунди, Зондски пролив

Двамата внимателно отстъпиха няколко крачки назад и огледаха земята наоколо.

— Нещо? — попита Сам.

— Не.

— Скочи на онова дърво.

— Щом досега не сме пропаднали, няма страшно.

— Угоди ми.

Реми направи още няколко крачки назад, докато гърбът ѝ опря в ствола, после се обърна и се качи на най-ниския клон. Сам свали раницата си и я остави на земята. Обърна собствената си пръчка водоравно, пред хълбоците си, като въжеиграч, и полека се приближи до мястото, където стърчеше върхът на пръчката на Реми. Застана на колене, остави пред тях своята и издърпа тази на Реми. Извади челника от джоба на панталоните си и светна в дупката.

— Дълбоко е. Дъното не се вижда.

— Какво мислиш да правиш?

— Искам да я разширя и да пропълзя долу, но вече е почти тъмно. Предлагам да си устроим лагер и да изчакаме утрото.

Спаха на пресекулки. Дремеха и си говореха, а въображението им рисуваше онова, което може би ги чакаше само на няколко метра от хамака. След като в пряк и преносен смисъл бяха изменили пътя на Уинстън Блейлок, Сам и Реми се чувстваха така, сякаш издирваха „Шенандоа“ от години.

Изчакаха слънчевите лъчи да пробият през короните на дърветата, закусиха набързо и се качиха обратно при дупката, оставена от пръчката на Реми, този път екипирани с десетметровото найлоново въже.

Реми върза единия край за най-близкото дърво, а в отсрещния Сам направи примка, пхна се вътре и я стегна под мишниците си.

— Късмет — пожела му Реми.

Сам приклепна и започна внимателно да дупчи с тоягата си, събаряйки буци пръст и слепнала пепел в пустота долу. Постепенно отстъпваше назад, а дупката ставаше все по-широка. След пет минути можеше спокойно да влезе.

Сам стана и извика през рамо:

— Държиш ли ме?

Реми хвана по-здраво въжето, обра го и подпря крака на дънера.

— Държа те.

Сам подскочи на няколко сантиметра от земята. После подскочи още веднъж, този път малко по-високо. Спря и се огледа.

— Да виждаш някакви пукнатини?

— Не.

Сам удари два пъти по земята, после шест пъти бързо един след друг.

— Мисля, че всичко е наред.

Реми отвърза своя край и се приближи до Сам. Той също отвърза примката от себе си и върза въжето за лентата на челника. Включи го и започна да го спуска надолу в дупката, като броеше колко лакътя слиза. Въжето се движеше леко. На дъното на дупката челникът застана ничком. Наведоха се и надникнаха надолу.

След малко Реми каза:

— Това да не е... Не, не може да бъде.

— Крак на скелет? Напротив, може. — Той я погледна. — Какво ще кажеш аз да сляза първи?

— Чудесна идея.

Извадиха челника и, като вързаха възли по цялата дължина на въжето, го спуснаха обратно в дупката. Сам плъзна крака в нея, разклати ги и заслиза на ръце.

Подобно на геолог, който изследва скала, Сам имаше чувството, че се спуска през историята. Първият пласт представляваше обикновена почва, но след половин метър цветът се промени първо към светлокафяво, а след това към сивкаво.

— Стигнах слоя с пепелта — извика той.

Пред очите му започнаха да преминават буци и жилки от вкаменени дървета и растителност.

Краката му стигнаха до дъното на дупката, която бе отворил. Вкопа пръстите на ходилата си и бавно пренесе тежестта върху краката

си, докато се убеди, че стои стабилно. Отстрани на шахтата стърчеше онова, което бяха взели за стъпало на скелет.

— Корен е — извика той.

— Слава богу.

— Следващото вероятно ще е истинско.

— Знам.

— Пръчката, моля.

Реми му я подаде. Той я използва първо, за да прокопае още малко, после, за да разшири дупката. Около него се вдигнаха облаци от пепел. Той изчака да се слегнат, после се подпря и отвори още метър и нещо.

— Каква е дълбочината до тук? — попита Реми.

— Около два метра и половина. — Сам вдигна пръчката и я пъкна в колана си. — Ще трябва да извадим малко пръст.

— Чакай малко.

След секунда извика:

— Чувал!

На главата му се приземи един от найлоновите им чували, вързан с въженце. Сам коленичи, напълни го и Реми го издърпа. Повториха операцията още два пъти, за да разчистят шахтата.

Сам отново се запуска. Под тежестта на горните слоеве сместа тук се бе компресирала повече, като на третия метър цветът отново премина от сиво към кафяво и черно.

Изведнъж Сам спря. Сърцето му подскочи. Обърна глава настрани, опитвайки се да насочи светлината от челника към това, което бе привлякло погледа му. Откри го и подпря крака, за да застане стабилно.

— Намерих дърво! — извика той.

След няколкосекундно мълчание се чу тихият глас на Реми.

— Озадачаваш ме, Сам. Опиши го.

— Хоризонтално парче дървесина, към седем сантиметра дебело.

Виждам около педя от него.

— Твърде е тънко, за да е част от палуба. Възможно ли да е покривът на салона на палубата? Единствените други издигнати части са били коминът, покривът на машинното отделение, на каюткомпанията и на кабината на щурвала, които имат прозорчета. Вижда ли се някакво стъкло?

— Не, продължавам нататък.

Отново стигна до дъното на изкопаното. Извадиха още пръст и той продължи да копае с пръчката. Още при първия замах се чу удар на дърво в дърво. Замахна още веднъж: същото. Изкопа, колкото можеше, и погледна надолу, осветявайки дъното с челника.

— Палуба!

Спусна се, докато краката му опряха в дъските. Дървото изскърца и се огъна под тежестта му. Като разрина с един крак, той натисна силно с пета — нещо изпука и така потвърди надеждите му. Повтори още няколко пъти и се отвори дупка две стъпки широка. Останалата част от детрита се срина в отвора.

— Минавам.

Спусна се през палубата. Светлината от повърхността избледня и изчезна, оставяйки лъчът на челника да го носи в мрака. Стъпалата му докоснаха твърда повърхност. Изпробва я; оказа се здрава.

Предпазливо пусна въжето.

— Долу съм. Всичко изглежда наред.

— Идвам.

След две минути и тя стоеше до него. Включи челника си и освети дупката над главите им.

— Това трябва да е покривът на салона.

— Което ще рече, че това е долната палуба.

И гробница, както бързо установиха, като обходиха помещението с фенерите си. По стените висяха хамаци на случайни интервали. Всички бяха заети. Останките бяха предимно скелети, с изключение на петна от мумифицирана плът по непокритите с дрехи части.

— Все едно просто са легнали и са зачакали да умрат — каза Реми.

— Вероятно е било точно така. След като корабът е бил погребан, те са имали три варианта: задушаване, гладна смърт и самоубийство. Хайде да продължаваме нататък. Ти реши накъде.

Единствените схеми на кораба, които бяха виждали, бяха тези на първоначалния му строител. Представа си нямаха какви промени са внесли султанът на Занзибар или Блейлок. Долната палуба приличаше на оригиналната, но дали същото важеше за останалата част от кораба?

Реми избра да продължат напред. Палубата беше непокътната. Ако не се бяха озовали там по този начин, не биха повярвали, че се

намират на четири метра под земята.

— Сигурно е от липсата на кислород — каза Реми. — Всичко това е било херметично затворено в продължение на сто и трийсет години.

Лъчите осветиха дървена колона на пътя им.

— Фокмачтата? — попита Реми.

— Да.

От другата ѝ страна имаше преградна стена и две стъпала, водещи към някогашните офицерски каюти, превърнати впоследствие в склад за дървесина и брезенти.

— Да опитаме назад към кърмата — предложи Сам. — Ако Блейлок не е бил на палубата, предполагам, че ще го намерим или в каюткомпанията, или в собствената му каюта.

— Съгласна съм.

— Колкото и да обичам да разглеждам, мисля, че това е от онези моменти, в които предпазливостта ще е от най-голяма помощ.

Реми кимна.

— Тук трябва цял археологически екип и години работа.

Тръгнаха към кърмата, като стъпките им отекваха глухо по палубата и гласовете им се отразяваха от стените. Минаха през люка на долната палуба и се озоваха срещу друга мачта, този път главната; от другата ѝ страна имаше стена и стълба, водеща към главната палуба.

— Задънена улица — каза Реми, — освен ако не искаме да пробием тунел до каюткомпанията.

— Нека това да бъде план Б. Според скиците от другата страна на тази стена се намират бункерите за въглища, горното ниво на машинното отделение и задният трюм. Известно е, че султанът от време на време се е занимавал с контрабанда. Да видим дали е внесъл някакви промени.

Стената беше висока метър и осемдесет и преминаваше по цялата ширина на деветметровата палуба. Сам и Реми я огледаха от край до край. Точно под мястото, на което стълбата стигаше до горната палуба, Реми забеляза върху една от дъските вдлъбнатина с размера на монета. Натисна я с палец и я възнагради едно цък. Надолу се отвори люк на панти. Сам го хвана и внимателно го спусна. После надникна предпазливо.

— Става за пълзене.

— Върви надясно.

Сам ѝ помогна да влезе, после самият той се вмъкна в тунела и я последва. Тръгнаха на колене и длани назад към кърмата.

— Струва ми се, че в момента сме върху бункерите за въглища.

След три метра Реми каза:

— Стена.

Спряха. Сам чу как пръстите на Реми шарят и почукват по стената, преграждаща тунела. Последва познатото изцъкване.

— Еврика. Още един люк.

Тя пропълзя през отвора и изчезна. Краката ѝ се приземиха сякаш върху стомана. Сам се приближи. Видя пред себе си стълб и се хвана за него, за да излезе. Озоваха се върху тясна пътечка с перила. Насочиха челниците си надолу, осветявайки множество машини, трегери и тръби.

Стигнаха до края на пътечката и стената на кърмата, където намериха къса стълбичка. Изведе ги до поредния люк. Когато минаха през него, се озоваха прегърбени в трюм, висок метър и двайсет.

Сам се огледа с фенера, опитвайки се да се ориентира.

— Намираме се точно под каюткомпанията. Трябва да има още един...

— Намерих го — извика Реми.

Сам се обърна. Над главата ѝ висеше отворен капак в тавана.

— Хитрец е бил този султан — усмихна се тя. — Дали това не е било за харема му?

— Не бих отхвърлил този вариант.

Сам се приближи и направи стъпало с ръце.

— Хайде, качвай се.

На горната палуба се озоваха в коридор, дълъг девет метра. Откъм гърба им се намираше бизанмачтата на „Шенандоа“. От дясната страна на коридора имаше пет врати, вероятно на офицерските каюти. Сам провери първата.

— Главният — прошепна той.

Погледнаха и останалите помещения. Второто и третото бяха празни. В четвъртата и петата каюта на всяка от койките лежеше по един скелет.

— Погребани живи — промърмори Реми. — Божичко, колко ли е траяло това мъчение?

— Колкото и да е било, е било кошмар.

В края на коридора завиха надясно през друга врата и тръгнаха напред по коридора откъм левия борд на кораба. От едната му страна имаше още каюти. От другата се виждаше само една врата, водеща към каюткомпанията.

— Искаш ли да погледнем? — предложи Сам.

— Не особено. Сигурно ще бъде същото.

— Тогава ни остава да проверим само още една стая.

Обърнаха се. На няколко крачки зад тях имаше дебела дъбова врата с тежки панти и дръжка от ковано желязо.

— Капитанската каюта — каза Сам.

— Сърцето ми хлопа.

— И моето.

— Ти или аз?

— Път на дамите.

Сам насочи лъча на челника си над рамото на Реми, за да освети пътя ѝ. Тя се приближи до вратата, сложи ръка на дръжката и след миг колебание я натисна. Очаквайки обичайното скърцане на панти, и двамата се изненадаха, че вратата се отвори безшумно.

От проучванията си знаеха, че капитанската каюта на „Шенандоа“ е около седем и половина квадратни метра: три на два и петдесет. В сравнение с офицерските и моряшките каюти беше направо луксозна.

Видяха го в един и същи момент.

Точно пред тях имаше люлеещ се стол, обърнат към четири прозореца с вертикални прегради. Над облегалката се виждаше череп с няколко кичура жълтеникавобяла коса и парчета неравна плът.

Рами прекрачи прага, а Сам я последва. Челниците им осветиха фигурата на стола. Двамата заобиколиха и застанаха от двете му страни.

Уинстън Блейлок беше облечен точно така, както си бяха представяли през последните три седмици: ботуши до прасците, какви панталони, ловджийско сако. Дори скелетът му имаше внушителна осанка: широки рамене, дълги крака, голям гръден кош.

Ръцете му бяха положени в скута. А в тях, обърната към Сам и Реми, се намираше статуетка на птица малео, проблясваща в зелено на лъчите на фенерите.

Без да кажат и дума, Сам внимателно посегна и взе птицата от скута на Блейлок. Погледаха мъжа още минута, после претърсиха каютата. Не намериха нито дневник, нито каквито и да било други документи, с изключение на три листа пергамент, изписани и от двете страни със ситния почерк на Блейлок. Реми прегледа съдържанието им.

— Три писма до Констанс — каза тя.

— Дати?

— Четиринайсети август, двайсети август и... — Реми се поколеба. — Последното е от шестнайсети септември.

— Три седмици, след като „Шенандоа“ е бил погребан тук.

Върнаха се обратно по коридора, през люковете, машинното и тесния проход до долната палуба.

Реми се качи през шахтата, която бяха изкопали, изчака Сам да върже птицата в края на въжето и я изтегли на повърхността. После пусна обратно въжето, за да може и Сам да се качи.

Двамата заедно събраха наръч съчки и клони, направиха импровизирана решетка върху отвора и го затрупаха с пръст.

— Не е редно да ги оставим просто така долу — каза Реми.

— Ще се върнем. Ще се постареем да се погрижат за него... за всички тях.

Двамата се качиха обратно до платото. Всеки беше потънал в мислите си и времето мина неусетно. Три часа след тръгването си от „Шенандоа“ вече слизаха по пътеката, която Сам бе проправил с мачетето. Реми вървеше отпред. Сам виждаше белия пясък на брега между дърветата.

Лодката им я нямаше.

— Реми, спри!

Той инстинктивно свали раницата си, откопча горния джоб, извади птицата и я хвърли в храсталака. После отново метна раницата и продължи напред.

— Какво става? — обърна се Реми, но като видя изражението му, се вцепени.

Измежду дърветата отдясно се чу гласът на Ицли Ривера.

— Нарича се засада, мисис Фарго.

— Отстъпете назад — заповяда той. — Още метър и половина и сте на пясъка. Господин Фарго, към съпругата ви е насочено оръжие. Още една крачка, мисис Фарго.

Реми се подчини.

— Свалете раницата си. Сега се приближете вие, господин Фарго. Ръцете горе.

Сам стъпи на плажа. Ривера излезе между дърветата от дясната му страна. От лявата се появи още един мъж, въоръжен с автомат. Ривера каза нещо в портативната си радиостанция. След десет секунди в залива влезе катер и спря на два метра от плажа. На борда му имаше още двама мъже с автомати.

— Открихте ли го? — попита Ривера.

Сам не виждаше смисъл да лъже.

— Да.

— Блейлок на борда ли беше?

— Да.

Погледите на Сам и Реми се срещнаха. И двамата очакваха един и същи въпрос.

— Намерихте ли нещо интересно?

— Три писма.

— Претърси ги! — кресна Ривера на испански на мъжа зад гърба им. Онзи се приближи, взе раниците им и ги дръпна на десетина метра встрани. Намери айфоните и сателитния им телефон и ги разби с приклада, след което изрита парчетата във водата. Накрая претърси Сам и Реми.

— Нищо — докладва той, — само писмата.

— Можеш да си ги прибереш — каза Ривера, — в замяна взимам жена ти.

— Върви по дяволите. — Сам направи крачка към него.

— Сам, недей! — извика Реми.

Мъжът зад гърба му се втурна напред и го удари с приклада в гърба точно над бърбреците. Сам залитна напред и падна на колене, но бързо се изправи.

Пое си дъх, за да се успокои.

— Ривера, можеш...

— Да взема теб вместо нея? Не, благодаря. — Мексиканецът бръкна в джоба си, извади мобилен телефон и го подхвърли на Сам. —

Предплатена карта, не подлежи на проследяване, остават три минути за разговор. Имаш дващсет и четирн часа да намериш Чикомоцток.

— Не са достатъчно.

— Това си е твой проблем. Когато го откриеш, набери звездичка шейсет и девет. Аз ще отговоря. След дващсет и четирн часа и една минута ще убия жена ти.

Сам се обърна към Реми:

— Всичко ще бъде наред.

Тя се насили да се усмихне.

— Знам.

— Водете я — нареди Ривера.

Отведоха Реми до катера. Двамата мъже я прехвърлиха през планшира и я сложиха да седне на една от задните седалки.

Сам се обърна отново към Ривера, който каза:

— Трябва ли да те предупреждавам да не замесваш полицията и тем подобни глупости?

— Не.

— Лодката ти е от другата страна на носа.

— Ще те докопам.

— Какво значи това?

— Ако я нараниш, ще посветя всяка минута от живота си и всяка стотинка, за да се разправя с теб.

— Убеден съм, че ще опиташ — усмихна се тънко Ривера.

ГЛАВА 45

Двайсет и четири часа по-късно, Южен Сулавези

Сам провери приборите: скоростта, височината, налягането на маслото, горивото... Както и всичко останало в самолета, малкото неизбелели надписи бяха на сръбски.

Хидропланът „Икарус Курир“, боядисан в грозен оттенък на сиво-синьо, беше шейсетгодишен, остатък от Югославските военновъздушни сили.

Илюминаторите течаха, двигателят тропаше, колесникът беше изкривен, а контролите бяха толкова омекнали, че минаваха две секунди, докато машината реагира, когато натисне педалите.

Сам не помнеше друг самолет да го е карал да се чувства толкова щастлив.

На хиляда и шестстотин километра на изток от Джакарта икарусът се оказа единственият самолет, предлаган под наем, за закупуване или кражба, и стига да не се разбиеше в следващия един час, той щеше да го отведе при Реми. Животът им през следващите часове или дни щеше да зависи до голяма степен от молитвите им и организацията, която бяха скалърпили заедно със Селма.

Веднага щом катерът на Ривера изчезна от погледа му, Сам изрови статуетката на птицата, грабна раницата си и прерови багажа на двамата, за да вземе само най-необходимото. Прибра писмата на Блейлок в найлоново пликче с цип. Преплува до лодката за по-малко от седем минути, а после с нея стигна до най-близката цивилизация на източния бряг на залива Лампунг за мъчителните деветдесет минути. Щом се озова на сушата, пробяга километър и половина по черния път до няколко бунгала в покрайнините на някакъв индустриален обект. Убеди ги да го пуснат в офиса и да му позволят да се обади на Селма, която го изслуша и каза:

- Времето е малко.
- Знам. Но повече няма.
- Да се обадя ли на Руб?

— Не, той нищо не може да направи за това време. Накарай Пийт и Уенди да ме върнат в Джакарта.

— Готово.

— Разясни ми сега положението. Какво знаем?

— На практика нищо.

Пет часа след като напусна Пулау Легунди, Сам кацна в Джакарта. Регистрира се в най-близкия хотел с безжичен Интернет и лаптопи под наем и отново се обади на Селма.

— Не ми пука дали местоположението ще бъде вярно. Трябва само да успея да примамя Ривера и да го убедя да се срещнем.

— Мога да сътворя някакви доказателства. Уенди ще скалъпи нещо на фотошоп...

— В краен случай. — Сам погледна часовника си. — Ще отделим шест часа, за да разработим въпроса от всички страни. Ако не постигнем нищо, минаваме на твоя план. Да преговорим: Орисага тръгва нанякъде, най-вероятно да търси Чикомоцток. Останал ли е на Суматра?

— Не знаем.

— Мислите и на двамата с Блейлок са били съсредоточени върху птицата малео. Орисага казва, че ще познае Чикомоцток, когато намери гнездото на големите птици. Би трябвало да е имал предвид малео, нали така?

— Най-вероятно.

— Къде живеят те?

— Застрашен вид са. Откриват се само на островите Сулавези и Бутон.

— А преди пет века?

— Не знам.

— Накарай Пийт и Уенди да направят списък със специалисти по малео.

— Не знаем дали изобщо има такива.

— Има специалисти за всичко. Разпитайте за гнезденето, популациите, миграцията... Добре, връщаме се на Сулавези: там са живели малагасите, преди да се преселят на Мадагаскар. Ние

намерихме кануто на Блейлок на Мадагаскар. Това прави два гласа за Сулавези. Какво знаем за острова преди шести век?

— Сам чу шумолене на хартия.

— Човешки поселища от трийсет хиляди години преди Христа — каза Селма. — Смята се, че е бил част от сухоземен мост между Австралия и Нова Гвинея...

— По-скорошни.

— Доколкото успях да преровя тези дни, намерих съвсем малко информация до шестнайсети век, когато пристигат португалците.

— Ами изкуството? Някакви прилики с ацтеките или протоацтеките на Блейлок?

— Уенди работи по въпроса, но се сблъскваме със същия проблем: с изключение на няколко града Сулавези представлява хиляди квадратни километри дъждовни гори и угаснали вулкани. На острова има места, които никога не са били проучвани. Рядко се ползва интернет; в мрежата са качени съвсем малко предмети на изкуството. Ако имахме няколко седмици...

— Нямаме. Просто направи, каквото можеш. Ако намериш нещо, което макар бегло да изглежда свързано с ацтеките, отбележи го.

— Сам, трябва да си поемеш въздух.

— Когато си върна Реми. Сега за кануто с поплавъците. Докладът от лабораторията е при теб. Припомни ми: какво знаем за използваните материали?

— Дървото е дуриан. Знаем, че съществува и днес. Проучвам къде е растяло преди шести век. Същото важи и за останалите материали: каучуковото дърво, листата на пандан, палмата гебанг...

— Нека позная: и за тях няма много специалисти.

— Поне аз не намерих.

— Ами писмата на Блейлок?

— Дешифрирахме ги всичките. Освен ако не допуснем, че има втори код зад този, не намерихме нищо повече. В дневника също. А писмата до Констанс, които сте намерили на „Шенандоа“?

— Те не са шифрирани. В първите две се описва пътуването до Зондския пролив. Последното вероятно е написано малко преди смъртта му. Можеш да го прочетеш, когато се приберем. Казва на Констанс, че иска, когато се върне у дома, да се ожени за нея.

— Тъжно. А статуетката?

— Може да е от смарагд или нефрит, или куп други минерали, с които не съм запознат. Ще проуча кои минерали са типични за Сулавези, но не мисля, че това ще реши проблема ни. Ще ми трябва достъп до сървъра, за да мога да прегледам всичко оттук.

— Разбира се, само ми дай десет минути.

— Благодаря ти. Какво пропускаме, Селма?

— Не знам, Сам.

— Със сигурност пропускаме нещо.

Минаха три часа. Сам и Селма се чуваха през двайсет минути, обсъждаха докъде са стигнали, анализираха данните и разнищваха подозренията си.

На четвъртия час Селма отново се обади:

— Имаме малък напредък. Открихме книга от един норвежки ботаник, в която говори за листата от пандан и палмата гебанг. Говорих с него по телефона. Смята, че около четвърти и пети век и двете растения са били силно концентрирани в северната третина на Сулавези.

— Но не само там.

— Не само там.

— Току-що разбрах какво пропускаме.

— Какво?

— Кодексът. Помниш ли храста, на който е кацнала птицата?

— Да. По дяволите. Как можах да го забравя?

— Няма значение. Накарай Уенди да увеличи изображението, да го изчисти и да го покаже на този норвежец.

Сам затвори и се върна на лаптопа и продължи да разглежда събраните снимки и сканирани изображения. Десетки писма до Констанс, стотици страници от дневници, кодексът на Орисага, спиралите на Фибоначи... Всичко започна да се размива пред погледа му.

Включи „Гугъл Земя“ и продължи да разглежда Сулавези; да търси нещо, което поне малко да му говори нещо... Минутите се проточиха в час.

Увеличи един самотен залив на североизточния бряг на Сулавези. Както навсякъде около този остров, атолите и малките островчета

изглеждаха пръснати като конфети.

Изведнъж Сам спря и върна назад. Отново увеличи, спря, после увеличи още.

— Кухо цвете — промърмори той, като присви очи и се усмихна.

Тъкмо посегна към телефона и той иззвъня. Беше Селма.

— Беше прав, Сам, има специалисти за всичко. Чух се с една зооложка от Мадагаскар. Тя твърди, че до началото на осемнайсети век птиците малео са мигрирали повече. Всяка година се събирали за няколко месеца в североизточната част на острова.

Сам превключи от „Гугъл Земя“ на галерията със снимки.

— Продължавай.

— Изпратих копие на хроста от кодекса на уредника на Ботаническата градина в Джакарта. Смята, че това може да е дуриан джудже. Понатиснах го малко и каза, че вероятно дурианът е бил пренесен от изток на запад, което ще рече, че се е появил в Сулавези преди около хиляда и шестстотин години.

— Фантастично — отвърна разсеяно Сам. — Можеш ли да влезеш в „Гугъл Земя“?

— Момент. Готово.

Сам ѝ даде координатите.

— Увеличи върху този остров.

— Готово.

— Напомня ли ти на нещо?

Представи си ръбовете по-остри.

— Не разбирам... О! — Селма замълча за няколко секунди. — Сам, това прилича на рисунката на Чикомоцток в уголемен вариант.

— Именно.

— Трябва да е съвпадение. Няма как да не е.

— Може би, но се намира точно в североизточната част на острова — същото място, което споменават всичките ти специалисти. Дори да не е Чикомоцток, мисля, че мога да подлъжа Ривера с това.

— А после?

— Ще измисля, когато се срещнем. Сега трябва да ме върнеш в Сулавези и да ми намериш хидроплан.

ГЛАВА 46

Южен Сулавези

Сам спусна икаруса и започна да се приготвя за кацане. В мъглата вдясно под него се видя пистата. Обърна носа към нея, спусна се през един слой от облаци, направи последни корекции и допря земята. Бързо се понесе към трите военни бараки в края на пистата и следвайки сигналите на един човек от наземния екипаж, се насочи към станцията за гориво. Спря и слезе. Селма си беше свършила работата и за него оставаше само да подпише един формуляр. Направи го, заобиколи бараката и набра звездичка шест девет.

— Малко оставаше — каза Ривера.

— Имам само шейсет секунди на телефона. Там ли си вече?

— На десет минути от там.

— Искам да говоря с жена си.

— Кажи ми местоположението на Чикомоцток и ще ти я дам.

— Не и докато не я видя очи в очи.

— Насилваш си късмета.

— А ти отдавна си разкри картите. Сам го каза: няма да ни оставиш живи. Ако искаш Чикомоцток, това са моите условия. Дай ми я.

От другата страна се чу гласът на Реми.

— Сам?

— Добре ли си?

— Да. Къде си?

— Близо. Просто чакай.

— Чакаме. — Това беше пак Ривера.

После линията прекъсна.

След десет минути Сам отново беше във въздуха. Насочи се на югоизток към остров Селаяр. След още дващсет минути се спусна през облаци към гладкото синьо море. На височина шестстотин метра изравни и продължи успоредно на брега, докато видя южния нос на острова. Спусна се още. Встрани от черния път бяха спрели два джипа

„Исузу“. Щом хидроланът докосна земята, вратите им се отвориха и от тях слязоха Ривера, Реми и тримата мъже от Пулау Легунди.

Сам спря двигателя, слезе на понтона и се приближи към тях.

— Проверете го — разпореди Ривера. Един от мъжете го претърси, отстъпи назад и поклати глава. — Претърсете и самолета.

— Искам да прегърна жена си — каза Сам.

— Давай.

Сам и Реми тръгнаха един към друг, надявайки се да се отдалечат достатъчно, за да не може Ривера да ги чува. Той обаче не позволи.

— Стига толкова.

Сам и Реми се прегърнаха.

— Седни на място три. Вземи спалния чувал и се приготви — прошепна той.

Въпреки загадъчното послание, Реми отвърна простичко:

— Добре.

Разделиха се. Сам се усмихна успокоително и тя се върна при Ривера. Мъжът, когото Ривера бе пратил да претърси самолета, слезе от него.

— Няма нищо. Никакви оръжия. Само спални чували, одеяла и къмпинг оборудване.

— В случай че се наложи да пренощуваме.

— Доста старичък самолет — отбеляза Ривера. — Сигурен ли си, че ще ни закара дотам, закъдето сме тръгнали?

— Ни най-малко, но за двацет и четири часа — толкова. Ако искаш, може никъде да не ходим.

— Не, отиваме.

— Мога да кача само трима.

— Добре. Къде отиваме?

— В един залив на източния бряг. Доколкото знам, си няма име. Ще ни отнеме два часа и половина.

— Ако някой ни причаква, ще ви застрелям и двамата.

— И сам ще загинеш в катастрофата — отвърна Сам. — Да ти кажа, не ми звучи толкова зле.

— Не си мисли, че не мога да летя със самолет, колкото и ти с хеликоптер. Хайде да тръгваме.

Сам трябваше да компенсира. След почти три часа в предното стъкло се видя бреговата ивица. Сам направи бърза проверка на

приборите и започна да се спуска. Наклони се леко на север и насочи носа към устието на залива с формата на полумесец. Отзад бяха Реми, която според указанията беше седнала на мястото зад Сам, и Ривера, който се наведе напред, за да вижда по-добре.

— Малко заливче — отбеляза той.

— Четиристотин метра при устието, хиляда и двеста в най-широката си част. Шест островчета.

— И си сигурен, че едно от тях е Чикомоцток?

— Не съм казвал, че съм сигурен. Това е най-вероятното ми предположение въз основа на всичко, което знаем до тук. Да не забравяме, че за няколко седмици постигнахме неща, които ти не си успял за почти десет години.

— Поздравления. Как го намери?

— Дълга история, но след малко ще видиш черешката на тортата. Въпросът е дали ще го познаеш.

Сам спусна хидроплана още триста метра, минаха между носовете и навлязоха в залива.

— Къде е?

— Търпение.

След минута Сам леко зави, за да пропусне гористия остров под дясното си крило.

— Погледни през страничния илюминатор.

Ривера го стори.

— Това ли е? — попита той невярващо. — Много е малко.

— Триста метра в диаметър, двеста метра над морското равнище.

— Не стига дори да го наречеш „остров“.

— Добре, островче. И в двата случая, това търсим.

— Къде е дупката?

— Казва се калдера. Търсим изгаснал вулкан. Още не го виждаш, нали?

— Какво да виждам?

— Реми?

Ривера кимна, Реми се наведе през рамото му и погледна през илюминатора.

— Присвий очи — посъветва я Сам. — Мисли си за „голямо кухо цвете“.

На лицето ѝ грейна усмивка.

— Сам, намерил си го.

— Скоро ще разберем. Пак ли не го виждаш, Ривера?

— Не.

— Нали си запознат с традиционните илюстрации на Чикомоцток? Представи си го погледнат отгоре. После си представи точките на острова заоблени и по-подчертани.

След няколко секунди Ривера измърмори:

— Виждам го. Удивително. Удивително! Кацай.

— Сигурен ли си?

— Да, по дяволите, кацай!

— Както кажеш.

Спуснаха се с още шейсет метра. Сам наклони икаруса още веднъж, следвайки западния бряг на залива, докато носът на хидроплана се насочи на север. След трийсет секунди понтоните докоснаха повърхността. Фюзелажът се разтресе, стъклата задрънчаха. Сам държеше носа малко нагоре, докато хидропланът подскачаше по повърхността.

Скоростта падна до шейсет възела, после до петдесет. Когато стрелката слезе под четирийсет, попита:

— Реми, колко спални чувала имаме?

Тя се наведе напред на мястото си и вдигна купчината в скута си.

— Аз имам три.

— А аз един — отвърна Сам, като посочи чувала, натъпкан между неговото и пътническото място. — Ривера, ти колко имаш?

— За какво, по дяволите, говориш?

Погледът на Сам се стрелна обратно към таблото. Стрелката показваше трийсет и пет възела. Той се обърна към човека на Ривера до себе си:

— А ти?

Онзи отвори уста, но не успя да каже нищо. С едно движение Сам се пресегна, откопча колана му, после вдигна чувала пред гърдите си и натисна лоста напред.

Хидропланът забучи нос във водата и се прекатури.

ГЛАВА 47

Сам никога не се беше разбивал преднамерено и затова планът му разчиташе на вътрешен инстинкт и общи познания по физика. Скоростта от трийсет възела, грубо казано, около петдесет и пет километра в час, означаваше достатъчно кинетична енергия да метне всички силно напред, но не толкова, че да преобърне самолета през нос.

Ударът беше достатъчно силен и да откачи пътническата седалка и тази зад нея, особено след като Сам предварително се беше погрижил да ги разхлаби.

Помощникът на Ривера на пътническото място, останал без колан, излетя с главата напред в предното стъкло, счупи си врата и загина на място. Ривера, все още закопчан, политна напред към пътническата седалка, а Сам, стиснал спалния чувал пред лицето и гърдите си, се удари в таблото. При Реми удара смекчиха два спални чувала. Тя първа дойде в съзнание след катастрофата.

Освободи колана си и се наведе напред между седалките. Хвана Сам за раменете и го отпусна внимателно назад. През дупката в предното стъкло, оставена от човека на Ривера, нахлуваше вода. Хидропланът започна да потъва с носа напред под тежестта на двигателя, вирвайки опашката си.

— Сам! — извика Реми. — Сам!

Той отвори очи. Премигна няколко пъти и се огледа.

— Получи ли се?

— И двамата сме живи. Това си е успех според мен.

— А Ривера?

Реми погледна мексиканеца, отпуснат напред.

— Или е в безсъзнание, или е мъртъв. Не знам и не ме интересува. Трябва да се махаме от тук, Сам.

— Какво ще кажеш да го направим веднага?

— Чудесна идея.

Сам подпря крака на таблото, за да се отблъсне назад, и откопча колана си. Натисна вратата, но не можа да я отвори. Опита отново.

— Вратата ми е блокирана. Пробвай тази на Ривера.

— Той ми пречи.

Сам натисна още с крака, изви гръб назад и премести горната част от тялото си към задната седалка.

— Откопчай колана му.

Реми натисна копчето. Ривера се килна напред в протегнатите ръце на Сам. Той остави гравитацията да свърши останалото и Ривера падна с главата надолу върху останките на пътническата седалка и трупа на приятеля си.

Реми пропъзля по седалката и натисна дръжката на вратата.

— Готов ли си?

— Стига ти да си готова.

— Дълбоко въздух!

Тя напрегна сили и отвори вратата. В кабината нахлу вода. Оставиха я да се напълни докрай, после Реми изплува навън. Сам я последва, но по средата спря и се обърна. Приблужи се към предната седалка и заопипва пода с ръце. Под лявата обувка на мъжа откри това, което търсеше — полуавтоматичния му пистолет, — и го пъкна в колана си.

Върна се назад и излезе на повърхността точно до Реми. На три метра вдясно от тях опашката на хидроплана продължаваше да стърчи над водата.

— Не потъва — каза Реми.

— Сигурно в опашката е останал въздух. Връщам се да видя какво мога да извадя. Планът ми не включваше тази част. Ще се видим на брега.

Сам напълни дробовете си с въздух и се гмурна. С протегнатата ръка напипа края на крилото, издърпа се и влезе през вратата.

Спря на място.

Ривера го нямаше. Погледна към опашката, не видя нищо и отново провери предната седалка. С крайчеца на дясното си око забеляза някакво движение и веднага се обърна. Пред лицето му премина сянка и нещо твърдо го удари в челото. Зад очите му проблесна болка. Всичко потъна в тъмнина.

— Сам! — чу някъде в далечината. Гласът заглъхна, после се върна отново. — Сам!

Усети нечий ръце на лицето си. Познаваше това докосване: беше Реми. Насили се да отвори очи. Тя се беше навела над него, а кестенявите ѝ коси падаха по лицето му. Тя се усмихна.

— Колко пръста виждаш?

— Много смешно. Нито един. Добре съм. Помогни ми да седна.

— Стой си така. Имаш кофти рана на челото.

— Ривера... Къде е...

— Тук съм, Фарго.

Сам наклони глава назад. На три метра от него на черния пясък седеше Ривера.

— По дяволите. Едно ти признавам, Ривера: кораво копеле си.

Сам се надигна на лакти и Реми му помогна да седне. Обърна се назад. Ривера изглеждаше зле: носът му беше счупен, едното му око — подуто и затворено, долната му устна беше разцепена. Дясната му ръка обаче държеше здраво пистолета.

— А ти се правиш на по-умен отколкото е добре за теб. В момента, в който се почувстваш по-добре, ще убия и двама ви с жена ти.

— Може и да се опитам да те убия, но не те излъгах за мястото. Не е изключено да греша, разбира се, но не мисля така.

— Добре. Ще убия и двама ви, после сам ще намеря входа. Островът не е толкова голям.

— Сега не ти изглежда голям, но щом влезеш в джунглата, изведнъж ще ти се стори огромен. Ще ти трябват месеци да го откриеш.

— А на вас?

Сам погледна часовника си.

— Осем часа от момента, в който влезем в калдерата.

— И защо точно осем?

— Просто предположение.

— Опитваш се да печелиш време?

— Това също. Освен това и ние искаме да намерим Чикомоцток не по-малко от теб. Може би дори повече. Само мотивите ни са други.

— Давам ви четири часа.

Ривера се изправи.

Реми помогна на Сам да стане. Той се облегна на нея, все едно му се вие свят.

— Боли ме главата — каза той силно, после прошепна в ухото на Реми. — Имах пистолет.

— Имаше — усмихна се тя. — Сега е у мен.

— На колана ти?

— Да.

— Ако ти се отдаде възможност, застреляй го.

— С удоволствие.

— Аз ще се опитам да му отвлека вниманието.

Сам и Реми, които бяха свикнали с джунглите през последните няколко седмици — първо на Мадагаскар, а после и на Пулау Легунди, — се справяха сравнително лесно. Ривера обаче срещаше големи трудности. Заради счупения нос трябваше да диша през устата, а сега и куцаше. И все пак опитът му като войник си личеше. Не изоставаше и не позволяваше разстоянието между тях и пистолета му да се увеличи над три метра.

Най-после стигнаха до върха. Под тях склоновете на калдерата се спускаха трийсет метра до дъното на долината. Формата на купа, която бе служила като фуния векове наред, беше помогнала на флората тук да расте по-бързо от тази навън.

— Сега какво? — попита Ривера.

Сам се завъртя в кръг, за да се ориентира.

— Компасът ми остана на самолета, така че трябва да преценя...

— Той тръгна надясно през дърветата, направи двайсетина крачки и спря. — Трябва да е тук.

— Тук?

— Под нас.

— Обясни.

— За да ни застреляш? Не, благодаря.

Ривера стисна устни. Без да отмества поглед от Сам, той насочи пистолета леко вдясно и натисна спусъка. Куршумът прониза левия крак на Реми. Тя изпищя и падна. Ривера отново го насочи към Сам.

— Остави ме да ѝ помогна — каза Сам, спрял посред крачка.

Ривера погледна Реми с присвити очи. Закуцука към нея, наведе се и вдигна пистолета, който беше паднал от колана ѝ.

— Сега можеш да ѝ помогнеш.

Сам се втурна към нея. Тя стисна здраво ръката му, примижала от болка. Сам попипа джобовете си, извади една кърпа и превърза раната ѝ.

— Сега мога ли да имам цялото ви внимание? — попита Ривера.

— Да, по дяволите.

— Куршумът я уцели в четириглавия мускул. Няма да умре от кръвозагуба и стига да не остане тук повече от няколко дни, няма голяма опасност от инфекция. С тези два пистолета имам още трийсет куршума. Или ще ми сътрудничите, или продължавам да стрелям.

ГЛАВА 48

Стигнаха до дъното. Сам вървеше отпред, придържайки Реми в ръцете си, а Ривера ги следваше. Намериха малка полянка приблизително в центъра на купата и Сам остави Реми на земята. Ривера седна на един дънер в края на полянката. Без да отмества пистолета от гърдите на Сам, мексиканецът вдигна ризата си. Отляво на корема му имаше тънмораво охлузване с размера на топка за бейзбол.

— Сигурно боли — каза Сам.

— Нищо особено.

Сам коленичи до Реми и повдигна превръзката на бедрото ѝ. Кръвотечението почти беше спряло.

— Ривера има вътрешно кръвотечение — прошепна той тихо.

— Колко силно? — попита тя през стиснати зъби.

— Не съм сигурен.

— Губи му времето, докато се гътне.

— Ще се опитам.

— Престанете да шепнете! — кресна Ривера. — Махай се от нея. — Сам се подчини. — Разкажи ми сега теорията си за входа.

Сам се поколеба.

Ривера насочи пистолета към Реми.

— Изхождам от илюстрациите — каза Сам. — Чикомоцток винаги се изобразява като голяма пещера със седем малки около нея... като цвете. Тя се намира под планина. Рисунките се различават, но основните детайли са винаги едни и същи, в това число и входът.

— На дъното?

— Точно така. Но ако съм прав, че това е мястото, това значи, че външната форма на острова е била също толкова важна за тях, колкото и вътрешната.

— Как биха могли да го видят отгоре?

— Не са го видели. Обиколили са го и са го картографирали. Предвид малките размери на острова, не е било трудно да го направят

с добра точност.

— Продължавай.

— Ако погледнеш илюстрацията отпред като двуизмерно изображение, входът към Чикомоцток е долу. Ако я погледнеш отгоре — а те като повечето култури са се ориентирали по четирите посоки, — входът лежи на юг.

Ривера помисли и бавно кимна.

— Добре. Сега го намери. Имаш четири часа. Ако не успееш, ще убия и двама ви.

Ривера постави ясни условия: Сам щеше да търси входа, а той самият щеше да пази Реми. На случайни интервали от време щеше да вика Сам и ако той не отговореше в рамките на десет секунди, щеше да я застреля.

Както бяха направили и с Реми на Пулау Легунди, Сам използваше това, което имаше: здрава двуметрова тояга и търпение. Обърна се натам, накъдето предполагаше, че е юг, и тръгна нагоре по склона на калдерата, дупчейки земята с пръчката.

Стигна догоре за двацет минути. Направи крачка надясно и тръгна отново надолу. Чувстваше се нелепо. Макар този метод да беше разумен и приложим в някои случаи, сериозността на сегашното му положение, това, което търсеше, и часовникът, който тиктакаше над главата на Реми, го изпълваха с дразнещо чувство на безсилие.

Следобедът минаваше. През двацет и пет минути той се качваше по склона, после слизаше надолу. Повтори операцията шест пъти, после осем, десет.

Малко преди пет часа, докато слънцето се спускаше към западния хоризонт, той си пробиваше път през особено гъст шубрак. Спря да си поеме въздух.

Отначало го чу като тихо свистене. Задържа дъха си, за да се опита да определи откъде идва. Сякаш беше навсякъде около него.

— Фарго! — изрева Ривера.

— Тук съм!

— Имаш още половин час.

Сам мина още три метра надолу по склона и спря. Свистенето леко заглъхна. Мина три метра вляво и отново се заслуша. Сега беше

по-силно. Повтори опита няколко пъти, докато се озова пред издатина в склона. Забучи пръчката в нея и върхът ѝ изчезна.

Сърцето му затуптя лудо.

Той падна на колене и пъкна глава в отвора.

Свистенето се чуваше два пъти по-силно.

— Вълни — прошепна той.

Изправи се, бръкна в джоба си и извади фенерче. Включи го, но то не светна. „Хайде...“ Разви капачето, изсипа батериите и ги подсуши с ризата си. Сглоби го и го включи. Възнагради го ярък лъч.

Пъкна отново глава в дупката и огледа с фенерчето. Пред очите му се разкри шахта, около метър широка, която се спускаше диагонално в склона. Някъде в тъмнината завиваше надясно.

— Фарго!

Той извади глава.

— Тук!

Трябваше да вземе решение. Нямахше идея накъде води тунелът, нито разполагаше с подходящата екипировка. Лесно можеше да се отдалечи достатъчно, за да не чуе следващото повикване на Ривера, или още по-зле, да го чуе, но да не успее да отговори в рамките на десет секунди. Не се и съмняваше, че това ще означава още един куршум за Реми.

— Бездруго ще ни убие — каза той на себе си, — да хвърляме заровете.

Той се мушна с краката напред в дупката и се запуска надолу.

Едва беше минал три метра, когато чу Ривера:

— Фарго!

Бързо издрапа нагоре и подаде глава навън.

— Тук!

Погледна часовника си: деветнайсет минути.

Влезе отново в тунела и се спусна максимално бързо надолу, задържайки се едва-едва с пръстите на краката и ръцете. На завоя се сви, за да мине. Наклонът стана по-стръмен, продължи още три метра, после изведнъж се разшири. Сам усети как краката му висят в празното пространство. Вкопчи се за стените, за да се спре, но гравитацията взе надмощие. Изплъзна се от тунела и започна да пада.

ГЛАВА 49

Падаше по-малко от секунда.

Падна с краката надолу върху нещо меко, направи кълбо назад и застана на колене. Фенерът му тупна на няколко крачки от него. Пресегна се, взе го и се огледа.

Купчината, върху която се беше стоварил, беше почти чисто бяла. Първата му мисъл беше, че е пясък, но после усети отличителната миризма на сол. Ехото на вълните отекваше в стените, утихваше и се умножаваше, сякаш се намираше в увеселителна зала.

Погледна часовника си: шестнайсет минути.

Вдигна поглед. Тунелът се намираше на три метра над главата му. Обърна се. Най-близката стена лъщеше като обсипана с малки огледалца. Приблужи се до нея.

— Сол.

Под бялата облицовка се различаваше по-тъмна, зелена жила, която се изкачваше нагоре по стената, разширяваше се до една педя, после извиваше и се разклоняваше на десетки малки жили, образуващи огромна дантела под солното покритие.

Самата зала представляваше груб овал, не по-широк от дванайсет метра. Той я прекоси, вперил поглед в тавана. Усети струя въздух в краката си. Спря и приклегна.

На пода имаше дупка, метър и двайсет широка, прикрита изцяло от солна кора, осеяна с малки дупчици, от които излизаше въздух. Сам се изправи и се огледа. Не знаеше какво да търси, но на светлината на фенерчето виждаше десетки дупчици.

Стигна до средата на пещерата. На равни разстояния около него имаше сталагмити, сякаш покрити със сол, около метър и половина високи. Бяха седем. Осъзна, че това са ритуални струпвания. Може би всяка от тях представляваше определена метафора.

— Мястото на Седемте пещери — промърмори Сам. — Чикомоцток.

Внимавайки къде стъпва, той се приближи до най-близката колона, коленичи и притисна фенерчето към повърхността ѝ. Под кристалите сол се видя матов зелен отблясък. Леко почукна повърхността с върха на фенерчето. На третия път от нея се отчупи парченце сол, последвано от камък с размера на топче за пинг-понг. Беше прозрачно зелено, също като статуетката на птицата малео. Камъкът поглъщаше лъчите на фенерчето, а вътрешността му сияеше и искреше сякаш от само себе си. Сам го прибра в джоба си.

— Фарго! — чу се приглушеният глас на Ривера.

— По дяволите!

Сам се обърна, оглеждайки се неистово наоколо. Трябваше му план. Трябваше му нещо... Лъчът попадна върху купчината сол. Оформи се смътна идея. Беше съвсем груба идея, но друго нямаше.

Втурна се назад към купчината сол, като избягваше дупките по пътя си. Грабна шепа от нея и я натъпка в джоба си. Огледа стената до себе си. Завиваше надясно. Тръгна по нея. Подът се спускаше надолу, после нагоре, после наляво. Шумът на вълните заглъхна зад гърба му. От дясната си страна видя мъждив източник на светлина. Затича се към него. Стените започнаха да се събират, а таванът да слиза надолу. Скоро му се наложи да тича превит.

Изведнъж се блъсна в стена от листа и падна напред.

— Фарго!

Сам се превъртя по гръб и си пое дъх.

— Тук!

— Единайсет минути.

Остана да лежи трийсет секунди, премисляйки плана си, докато накрая остана доволен, че може да проработи. Разбира се, може не значеше ще. Но нямаше избор, не му оставаха нито други възможности, нито време.

Проправи си път до дъното на калдерата и се върна на полянката.

— Намерих нещо.

— Лъжеш ли?

— Не.

Ривера се изправи.

— Да вървим.

— Дай ми минута.

Сам се приближи до Реми и седна до нея. Тя отвори очи и се усмихна.

— Здравсти.

— Здравсти. Боли ли?

— Не. Само тъпо пулсира. Броях си ударите на сърцето, за да минава времето.

Сам се засмя.

— Никога не скучаеш, а?

— Никога.

— Намерих нещо. Сега ще заведе Ривера.

— Това, което...

— Така ми се струва. Мисля, че го открихме. — Той се наведе и я целуна по бузата. После прошепна: — Сега ще го заведе. С малко късмет ще се върна сам.

— Значи ще се видим, като се върнеш.

— Готов съм — каза по-високо Сам, като се изправи и се обърна към Ривера.

— Тръгвай тогава.

Сам заведе Ривера до входа, подаде му фенера и се дръпна настрана. Ривера пъкна глава в тунела, после му подхвърли обратно фенерчето.

— Какво има там?

— Не стигнах далеч.

Ривера се спря. Явно обмисляше дали двамата Фарго вече не са излишен багаж.

— Но докъдето стигнах, се изгубих три пъти. В един от страничните тунели има срутване, зад него видях нещо на стената. Някакъв символ.

Това свърши работа. Ривера му даде знак да влезе в тунела. Той тръгна приведен напред, докато стените и таванът се разшириха. Ривера вървеше на няколко крачки след него.

— Накъде?

Сам се направи на объркан за няколко секунди, после пое надясно, следвайки издигащия и спускащия се под и завоите, докато стигнаха до каверната със солта.

— Това вълни ли са? — попита Ривера, като се оглеждаше.

— Така ми се струва. Долу сигурно има лабиринт от морски пещери.

— А стените? Кристализирала сол?

— Морска сол, довяна от пещерите. Виждаш ли тъмните жили?

— Той насочи фенера към най-близката стена. — Огледай ги.

Без да отмества пистолета от гърдите на Сам, Ривера се приближи до стената.

— Това е някакъв минерал — каза Сам. — Изумруд или нефрит.

Ривера с разсеяно кимане проследи жилите с поглед.

— Къде е този страничен тунел?

Сам започна да обхожда пещерата с фенера си, като внимаваше да не осветява пода. Притаи дъх, надявайки се Ривера да не забележи колоните и подредбата им.

— Продължавай.

Сам тръгна напред. Сърцето му туптеше лудо, но той се стремеше да ходи уверено и да прескача дупките по пода. Когато премина през центъра, нещо изхрупа, сякаш се пробива ледът на замръзнало езеро. Ривера изруга.

Сам се обърна.

— Не ми свети в очите, дявол те взел!

Ривера беше стъпил в една от по-малките дупки и пропаднал до чатала. Мъчеше се да се издърпа навън, да се подпре на свободния си крак. Опита още два пъти, но не успя.

— Ще дойдеш и ще ми помогнеш. Иначе...

— Знам, ще ме застреляш.

Сам се приближи към него, стиснал фенера в лявата си ръка. Насочи за миг светлината към очите на Ривера, после пак я отмести. В същото време пъкна дясната си ръка в джоба, взе шепа сол и пак я извади.

— Мамка му! — изръмжа Ривера. — Махни тоя фенер...

— Извинявай.

— Стига толкова. Само протегни ръка. Не ме хващай.

Сам протегна ръка. Ривера се хвана за нея и използва Сам като противотежест да се изтегли навън. В този момент Сам завъртя фенера между пръстите си, като отново светна право в очите на мексиканеца. — Извинявай!

В същото време направи крачка вляво, възползвайки се от моментната слепота на Ривера, и измести дулото на пистолета от себе си. После замахна с дясната си ръка, сякаш хвърляше бейзболна топка, и прати солта право в очите му. След това, знаейки какво ще последва, се просна по корем.

Ривера изкрещя и натисна спусъка. Куршумите заотскачаха от стените и тавана. По земята се посипа дъжд от солни кристали, които проблясваха на светлината на фенера. Ривера се въртеше бясно, опитвайки се да възстанови равновесието си, докато залиташе по пода с пистолета в ръка.

Сам се изправи на колене, приклепна като спринтьор на старта и се хвърли напред. Ривера чу как подът хрупа под краката му и се обърна в посока на звука, продължавайки да стреля. Без да спира, Сам се просна по корем и се плъзна по земята, а солта дереше гърдите и брадичката му. Той замръзна и притаи дъх.

Ривера се завъртя отново, опитвайки се да определи откъде идва звукът. Изгуби отново равновесие, залитна настрани и стъпи в следващата дупка. Краката му пропаднаха. Разпери ръце, за да се спре, и изпусна пистолета, който се плъзна и спря точно до лицето на Сам. Той го грабна и скочи на крака.

— Фарго! — изпищя Ривера.

Сам се приближи до дупката. Ръцете на Ривера бяха разперени докрай. Само дланите му докосваха твърда земя. Ръцете му вече трепереха, сухожилията на врата му бяха изпънати. Все още ослепен от солта, той въртеше бясно глава във всички посоки.

Сам приклепна до него.

— Фарго!

— Тук съм. А ти си до шията в саламура.

— Извади ме оттук!

— Не.

Сам насочи фенера към дупката. От стените ѝ стърчаха каменни шипове, които оставяха тясна пролука от половин метър по средата. Далече долу се чуваше ревът на вълните, които се разбиваха в скалите. Сам грабна един камък с размера на топка за бейзбол и го хвърли долу. Заслуша се как отскача от камъните, докато звукът заглъхна.

— Какво беше това? — попита Ривера.

— Гласът на кармата. Вика те от около трийсетина метра, съдейки по втория закон на Нютон.

— Какво значи това, по дяволите? Измъкни ме оттук.

— Не биваше да стреляш по жена ми.

Ривера изръмжа от безсилие. Опита се да се измъкне, но успя да се надигне само няколко сантиметра и отново се плъзна надолу. Главата му потъна под пода. Мускулите му трепереха от напрежение.

— Току-що осъзнах нещо — рече Сам. — Колкото повече се потят ръцете ти, толкова повече се топи и солта под тях. Все по-малка възвръщаемост, биха казали финансовите експерти.

— Трябваше да те убия.

— Запомни си мисълта. След малко нищо друго няма да ти остане.

Лявата ръка на Ривера се изплъзна от ръба. За миг той се вкопчи с другата си ръка, забивайки нокти в земята, но се изпусна и започна да пада. Първо уцели един от каменните шипове, който раздра гърба му. Изпищя от болка, после продължи да пада надолу, удряйки глава в камък след камък, преди окончателно да изчезне от погледа на Сам.

ЕПИЛОГ

Две седмици по-късно

Голдфиш Пойнт, Ла Хоя, Калифорния

Реми влезе в солариума куцукайки и се отпусна на шезлонга до Сам.

— Трябваше да използваш бастуна поне още една седмица — каза той, без да вдига поглед от айпада.

— Не ми харесва.

Сам я погледна.

— А наричаш мен твърдоглав. Как е кракът ти?

— По-добре. Докторът каза, че след няколко седмици ще съм тип-топ. Предвид алтернативата, по-щастлива не бих могла да бъда.

— Под „алтернатива“ имаш предвид гладна смърт в кратера на угаснал вулкан?

— Именно.

Макар да нямаше опасност Реми да умре от кръвозагуба на острова, който нарекоха Чикомоцток, Сам знаеше, че рискът от инфекция и сепсис е съвсем реален. Имаше само две възможности: да чакат Селма да изпрати подкрепа, което тя със сигурност щеше да направи, но не се знаеше колко време ще отнеме молбата ѝ да си проправи път през каналите на индонезийското правителство; или да остави Реми и сам да потърси помощ. В края на краищата, Реми, която добре познаваше съпруга си, го насърчи да ѝ остави пистолета и да върви. За Сам остана единствено в коя посока да тръгне.

На следващата сутрин той се сбогува с жена си и се качи до ръба на калдерата, откъдето внимателно огледа хоризонта. Беше твърдо решен да поеме на юг, когато забеляза тънка струйка дим, издигаща се от гората на няколко километра на север.

Тичешком се спусна по склона, нагази във водата и плува осемстотин метра до брега. Тръгна на север и стигна до река. Последва я навътре към сушата, без да изпуска от очи дима, и се озова на малка

полянка, в средата на която стоеше мъж със сафари елек и синя бейзболна шапка с логото на „Би Би Си“.

Като видя Сам да влиза в кадър, режисьорът на документалния филм извика: „Стоп!“ и поиска да знае кой е този дрипав негодник, който току-що му е съсипал снимките.

Два часа по-късно Сам беше отново при Реми, а след още един час на плажа кацна хеликоптерът на „Би Би Си“. На следващия ден бяха вече в Джакарта, а Реми — завита на сигурно в леглото.

— Трябва да вземем някои решения — каза Сам.

— Знам.

Двамата пазеха колосални тайни.

Предвид значимостта на това, което бяха открили през последните няколко седмици след импровизираното изваждане на камбаната на „Шенандоа“, те с шок осъзнаха, че никой, освен тях самите, Селма, Пийт, Уенди, професор Милхауп, професор Дайдел и Кид — никой друг не знае какво са намерили. Кануто с поплавъците в Мадагаскар продължаваше да седи на олтара си в пещерата на Лъвската глава; „Шенандоа“ още беше заровен в пролома на Пулау Легунди, погребан под четири метра пепел; статуетката на птицата малео беше грижливо прибрана в работния им кабинет; а ритуалната зала под калдерата си оставаше скрита и необезпокоявана.

Макар да имаха намерение да разкрият всичко това на световното археологично и антропологично общество, те смятаха, че би било мъдро да си дадат няколко седмици да осъзнаят смисъла на откритието си и да се подготвят за медийната буря, която неизбежно щеше да последва след съобщението в пресата.

Сега разбраха защо Гарса никога не допускаше символът на Мешика Теночка, нефритената статуетка на Кецалкоатъл, да бъде физически анализирана. Ако това се случеше, бяха убедени, че ще се установи сходство между нея и резултатите от тяхната птица. Малеото всъщност не беше изработено нито от смарагд, нито от нефрит, а от рядък вид гранат, известен като магмен демантоид. С изключение на изящните извивки на птицата, характеристиките ѝ бяха същите като тези на камъка, който Сам беше взел от пещерата.

Независимо къде и как Блейлок беше намерил птицата, учудващо доброто ѝ състояние и уникалната участ на „Шенандоа“ заедно бяха оставили още по-невероятно доказателство: микроскопични следи от

специфични за Индонезия пигменти, които предполагаша, че статуетката някога е била оцветена, може би за да напомня още по-точно на птицата малео.

В дните след завръщането им у дома няколко по-дребни загадки, които измъчваха Сам, Реми и останалите постепенно се подредиха на място: дневникът на Блейлок, чиито странности продължаваха да се проявяват тук и там, разбули мистерията около камбаната, когато Пийт откри две слепнати страници. Според драматичния разказ на самия Блейлок два дни преди заминаването си за Зондския пролив „Шенандоа“ бил нападен от пирати, докато стоял на котва близо до остров Чумбе. За да не попадне камбаната, „сърцето на Офелия“, в лоши ръце, Блейлок я изхвърлил през борда. Но преди това свалил за спомен чукалото, като възнамерявал отново да ги сглоби заедно след завръщането си в Багамойо. При същото нападение Блейлок изгубил меч си — същият, който Силви Радфорд бе намерила, докато се гмуркала из тия места сто двайсет и седем години по-късно.

В деня, преди да замине за Индонезия, Блейлок оставил любимите си дневник и бастун, с които никога не се разделял, на една от наложниците си. Така те се озовали след години в ръцете на Мортън и неговия музей. Сам и Реми не можеха да не се запитат дали енигматичният Уинстън Блейлок някак си е знаел, че няма да се върне.

В крайна сметка параноята на президента Куаутли Гарса сама го погуби. Ривера, като добър войник, не бе оставил никакви следи, които да уличат шефа му, така че Сам и Реми сътвориха дезинформационен заговор, който почиваше на изчезването на Ривера. Изненадаха се от зрелищния резултат.

Въоръжени с подозренията си за туристите, убити от Ривера в Занзибар, и доказателствата в подкрепа на действителния произход на ацтеките, те използваша връзките на Руб Хейуд, за да дадат начало на слух, който постепенно набра скорост: Ицли Ривера бил жив и разговарял с властите, които разполагали с подробности не само за убийствата, но и за опитите на Гарса да скрие истината за статуетката на Кецалкоатъл и хитростта, с която Мешика Теночка е заграбила властта. Броени часове, след като историята достигна американските кабелни канали, мексиканските мрежи започнаха да я излъчват

постоянно. В рамките на няколко дни мексиканските опозиционни партии и народни представители започнаха да настояват за разследване и улиците на Мексико Сити се изпълниха със стотици хиляди протестиращи, които обградиха правителствените сгради и буквално парализираха града.

След като почти десет години бе пазил тайна, която можеше едновременно да го възвеличи и съсипе, Куаутли Гарса осъзна, че всичко е изгубено. Само за няколко седмици всичко беше унищожено от двама ловци на съкровища. Американци — империалисти, също като Кортес и неговите орди. Не беше справедливо. Историята се повтаряше. Как бяха успели тези Фарго? И то толкова бързо?

Проклети да са, проклет да е и Ривера, това изменническо копеле, мислеше си Гарса. Той нямаше да стане жертва на същата участ като предците си. Беше сам, но съдбата му още беше в неговите ръце.

На петия ден, след като гръмна новината, Гарса, затворен в кабинета си, пред който тълпите скандираха: „Покажи се!“ и „Гарса — вълн!“, разпусна охраната и погледна през прозореца към онова, което само допреди часове беше неговата предана публика. Коварните конквистадори се бяха завърнали, за да съсипят всичко, съградено от него.

По залез-слънце Гарса излезе от кабинета си с подпухнали очи, качи се на покрива на сградата, гледаща към Темпло Майор, погледна за последно града и това, в което би могъл да го превърне, и безцеремонно скочи във въздуха.

Заобиколен от хиляди смаяни свидетели, обезобразеният му труп лежеше на стъпалата на пирамидата — последен спомен от изгубената Ацтекска империя.

По високоговорителя над шезлонга на Реми прозвуча резкият глас на Селма:

— Готова съм, когато кажете.

— Идваме.

Намериха Селма в края на масата в работната зала.

— Току-що получих последните данни: сходен сценарий, разигран от Американското геоложко общество преди няколко години.

Беше събрала информация от десетки геоложки организации и университети от цял свят.

— Видя ли го? — попита Сам.

— И да разваля удоволствието? В никакъв случай.

Един от най-проблемните въпроси, на които все още не бяха намерили отговор — поне не задоволителен, беше защо, след като са изменили двайсет хиляди километра по земното кълбо, протоацтеките бяха избрали за свой дом точно езерото Техкоко? Легендата твърдеше, че ги е довел орел, кацнал на кактус и със змия в клюна си, но теорията за миграционното иконографско изместване на професор Дайдел подсказваше, че оригиналният образ е била птица малео, кацнала на дуриан.

— Продължавай, Селма.

Селма насочи дистанционното към екрана и след миг се появи изображение на остров Чикомоцток, гледан от въздуха. Камерата се отдалечи, за да обхване островчетата наоколо, както и самия залив.

Селма натисна друг бутон.

Отначало бавно, а после все по-бързо изображението започна да се променя, а показалецът по оста на времето се движеше назад през интервали от десет години. Нивото на морето се вдигаше и спадаше, бреговата ивица се отдръпваше и настъпваше, джунглите оредяваха и се сгъстяваха. Над залива се разнесе димен стълб, после още един.

— Чакай! — извика Сам и Селма спря анимацията. — Вулкани?

— Така изглежда — кимна Реми.

Селма отново пусна клипа. Водата бързо се издигна и отдръпна. После земята започна да се движи.

— Ето го — промърмори Реми.

— Можеш ли да го забавиш малко, Селма?

Селма натисна един бутон на дистанционното.

Показалецът сочеше 782 г. сл.Хр. Анимацията се забави до интервали от една година. Сам и Реми гледаха като омагьосани как от морето постепенно се издигнаха полуостровите на залива и се сблизиха, докато всички острови, с изключение на Чикомоцток, изчезнаха под водата. Когато стигнаха до 419 г. сл.Хр., заливът беше изцяло заобиколен от суша. Останал бе само един остров с очертания, напомнящи на пещерата с формата на цвете от илюстрацията на Чикомоцток, в средата на нещо като езеро.

— Нищо чудно, че толкова им е харесала блатистата земя в средата на езерото Техкоко — каза Реми. — Имали са чувството, че се връщат у дома.

Сам и Реми благодариха на Селма и се върнаха в зимната градина.

— Какво искаш да направим първо? — попита Реми.

— В смисъл?

— Откъде да започнем: от кануто на Мадагаскар, от остров Чикомоцток или от „Шенандоа“? Подозирам, че след изявлението ни много бързо ще започнат да се сформират експедиции. Ще ми се ние първи да си изберем.

Реми помисли за момент, после сви рамене.

— Ти как предпочиташ?

Сам се усмихна.

— Всяко е очарователно посвоему. — Той бръкна в джоба си и извади монета. Сви юмрук и я сложи върху нокътя на палеца си. — Две хвърляния. С победителя ли сме?

Реми кимна.

Сам Фарго хвърли монетата и тя се въртна към небето.

Издание:

Клайв Къслър, Гари Блекууд. Изгубената империя

Американска. Първо издание

ИК „Pro book“, София, 2011

ISBN: 978-954-2928-26-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.